A doua parte a seriei **INTERDEPENDENȚA**

FOC MISTUITOR

JOHN SCALZI

ARMADA

JOHN SCALZI

(Seria Interdependența, partea a II-a)

FOC MISTUITOR

Original: *The Consuming Fire* (2018)

Traducere din limba engleză:
NINA IORDACHE

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2020 —

Pentru Meg Frank şi Jesi Lipp

PROLOG

Câţiva ani mai târziu, Lenson Ornill avea să se gândească la ironia faptului că perioada lui de om credincios începuse şi se sfârşise printr-o anumită formulă.

— La naiba, spuse Gonre Ornill către soţul ei Tans, pe puntea navei lor spaţiale, *Noi nu am fost niciodată de acord cu chestia asta.*

Tans îşi ridică privirea de la propriul său terminal, unde-i explica fiului lor Lenson, în vârstă de unsprezece ani, câteva dintre chestiunile mai delicate ale gestionării energiei întregii nave.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ţii minte nava aceea imperială care nu ne urmărea?

— Mda.

— Ei bine, acum ne urmăreşte.

Lenson îl văzu pe tatăl său încruntându-se, închizând ecranul cu gestionarea energiei de pe terminalul său şi activând ecranul de navigare. Pe ecran puteau fi văzute toate navele care se deplasau între avanpostul de la Kumasi şi găvanul de Flux care avea s-o ducă pe *De Acord* la Yogyakarta, următoarea lor destinaţie, după cinci săptămâni de călătorie. Majoritatea navelor erau comerciale sau aparţineau unor concerne comerciale, la fel ca *De Acord.* Două dintre acestea erau nave ale marinei imperiale. Una dintre ele, *Oliveer Bransid,* tocmai configurase un curs ce avea s-o intercepteze pe *De Acord* în aproximativ şase ore, exact înainte să intre în găvan.

— Credeam că ne-am achitat de obligaţie cu vârf şi îndesat, îi spuse Tans soţiei sale.

— Păi, ne-am achitat, spuse Gonre.

Tans arătă spre ecran, ca şi cum ar fi spus „Ei bine, se pare că nu”.

Gonre scutură din cap:

— Ne-am achitat, repetă ea.

— Acum e un nou comandant, spuse Genaro Partridge, ofiţerul de comunicaţii, care făcea parte din echipajul de

punte al navei *De Acord.* L-am auzit pe Samhir vorbind despre asta la popotă. Zicea c-a fost avertizat în privinţa lui când încărcam marfa.

— Şi abia acum ne spui? i se adresă Tans lui Partridge.

— Îmi pare rău. Vorbeam la popotă. Am crezut că v-a spus Samhir.

— Am vrut să vă spun, spuse Samhir Ghan, comisarul de bord al navei, trei minute mai târziu, când apăru, grăbit, pe punte.

Privindu-l pe Ghan cum gâfâia, Lenson ştia că tatăl său era cunoscut drept un căpitan genial, până la proba contrarie. Ghan risca să-l facă pe tatăl său să nu mai fie aşa de genial.

— Îmi cer scuze. Ne-am luat cu treaba când încărcam marfa.

— Spune-mi acum, zise Tans.

— Pe noul comandant naval îl cheamă Witt. Un ticălos hrăpăreţ, după toate aparenţele. A fost transferat din slujba lui de la Centrul Comercial fiindcă se culcase cu soţia cui nu trebuia şi acum încearcă să se întoarcă acolo, „făcând curăţenie" pe aici. Ceea ce înseamnă că încalcă practicile consacrate ca să pară că este eficient.

Tans se încruntă auzind acestea. Lenson, la cei unsprezece ani ai săi, nu cunoştea afacerile părinţilor săi în amănunt, dar ştia destul cât să-şi dea seama că multe dintre acestea se bazau pe „bunele relaţii" cu diverşi oameni ai legii din agenţiile locale şi imperiale ale sistemelor unde zbura nava *De Acord.* Acest lucru presupunea „practicile consacrate", iar Lenson descoperise doar de curând faptul că asta însemna oferirea de bani şi de alte lucruri de preţ anumitor persoane în moduri despre care se ştia că nu erau tocmai legale.

Lui Lenson puţin îi păsa de toate astea – era îndeajuns de tânăr încât să creadă că tot ceea ce făceau părinţii lui era prin definiţie corect şi detaliile complicate ale branşei lor îl plictiseau –, dar abordarea asta i se părea o complicaţie inutilă.

— Cine ţi-a spus asta? îl întrebă Gonre pe Ghan.

— Cybel Takkat, spuse Ghan. Omoloaga mea de pe *Fenom.* Lenson ştia că Ghan se referă la nava *E o privelişte fenomenală,* cu care împărţiseră marfa depozitată la staţia comercială de pe Kumasi. Navele mai mici, precum *De Acord* şi *Fenom,* închiriau adesea împreună spaţiul de depozitare a mărfii pe staţie, ca să economisească bani. Uneori, în timpul încărcării şi descărcării, lucrurile erau făcute la repezeală şi anumite obiecte de inventar care proveneau de la o navă ajungeau din întâmplare pe o alta. Acum, că se gândea la asta, Lenson bănuia că toate astea presupuneau la rândul lor nişte „practici consacrate”.

— A spus că una dintre plăţi îi fusese respinsă de unul dintre oamenii ei obişnuiţi din marină. Omul i-a spus că era urmărit prea îndeaproape de oamenii lui Witt acum.

— Informaţia asta ne-ar fi fost de folos mai devreme, zise Gonre.

— Îmi pare rău, repetă Ghan. Am vrut să vă spun. M-am gândit că Cybel se referea doar la măsurile drastice luate împotriva şpăgilor şi c-ar trebui să fim mai discreţi de acum încolo. Nu m-am gândit că se referea la faptul că marina o să ne urmărească până la intrarea în găvan.

Tans îşi mută privirea spre Partridge:

— Ceva veşti de la nava marinei?

— Nu au emis niciun apel, nu, spuse Partridge. Se pregătesc doar de interceptare.

— Nu am atins viteza maximă, îi spuse Gonre soţului ei. Am putea să o tulim.

Tans scutură din cap:

— Nu încă, zise atingând ecranul şi arătând spre *Bransid.* E o navă mare. Are o greutate uriaşă. Accelerează mai încet, dar e mai rapidă decât noi când ia viteză. Dacă încercăm să fugim acum, or să ne ajungă din urmă înainte să intrăm în găvan.

— Dacă ne prind cu marfa asta, ne-am ars cu toţii, zise Ghan, apoi îşi aminti cui îi atrăgea atenţia asupra acestui fapt. Hmm, scuze, domnule.

Auzindu-l, Tans încuviinţă distrat şi-şi trecu degetele peste tastatura terminalului. Lenson se uită şi-şi văzu tatăl

făcând calcule pentru *De Acord* şi pentru *Bransid.* Nu putea urmări detaliile, dar îl auzi pe Tans scoţând un murmur de satisfacţie, ridicându-şi apoi ochii spre el:

— Ştii ce fac acum? îl întrebă pe Lenson.

— Nu, spuse Lenson.

— Ghici.

— Încerci să scapi de cealaltă navă.

— Aşa e, zise Tans. Dar ştii cum fac asta? Am spus deja că, dac-am accelera acum, ne-ar prinde din urmă.

— Nu ştiu, îi răspunse Lenson.

— Hai, vino aici şi lucrează cu mine, Len.

Lenson se gândi la asta.

— Aştepţi, spuse el în cele din urmă şi speră că tatăl său nu-i va cere mai multe detalii, fiindcă Lenson nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se mai poate face apoi.

— Da! confirmă Tans. Există un moment după care, dacă accelerăm la putere maximă, nava marinei nu ne va prinde înainte să intrăm în găvanul din Flux, nici dacă accelerează cu puterea ei maximă. Şi momentul acela va fi – şi se uită la Gonre – în patru ore, şaisprezece minute începând de acum.

— Asta dacă *Bransid* nu accelerează înainte, spuse Gonre.

— Da.

— Şi dacă motoarele noastre reuşesc să gestioneze sarcina acceleraţiei maxime preţ de trei ore, cât ne trebuie ca să intrăm în găvan.

— Da.

— Şi atâta timp cât câmpurile de forţă rămân active, aşa încât să nu fim făcuţi peltea din cauza acceleraţiei gravitaţionale constante.

— Da, spuse Tans morocănos.

— Şi dacă nu încearcă să ne bage o rachetă în ţeava de eşapament.

— Pentru Dumnezeu, Gonre! exclamă Tans.

— Hai să nu ne credem aşa grozavi deocamdată, vreau să spun, încheie Gonre şi se întoarse spre fiul ei: Şi tu, întoarce-te în cabină. Vom fi cu toţii ocupaţi până intrăm în

găvan.

— Nu am ce să fac în cabina mea, se plânse Lenson.

— Cum să nu ai? Se numeşte învăţătură.

Lenson oftă adânc la auzul vorbelor ei şi se urni, târşâindu-şi picioarele spre cabina lui, care, deşi avea dimensiunile unui dulap pentru depozitarea produselor de curăţenie, era cea mai luxoasă cabină de pe navă, după cabina părinţilor lui, care avea dimensiunile a două dulapuri. În cabina lui, Lenson îşi porni tableta şi, în loc să înveţe, se uită la desene animate vreo două ore, până când desenele dispărură brusc şi pe ecran îi apărură materiale educaţionale. Lenson oftă din nou, supărat că mama lui, care se presupunea că era ocupată, avusese timp să verifice la ce se uita el. Începu, fără chef, să citească lecţia de religie despre Profetesa Rachela, Primul Conducător şi Primul Împărax al Interdependenţei.

Lenson nu era în general un elev prea grozav, dar lecţiile de religie îl plictiseau cel mai mult. Nici el şi nici părinţii lui nu erau oameni religioşi şi nici nu urmau învăţăturile Bisericii Interdependenţei sau ale oricărei alte biserici. Nu aveau nimic împotriva Bisericii sau împotriva vreunei alte religii – Lenson ştia că unii dintre membrii echipajului de pe nava *De Acord* îşi urmau propriile credinţe personale şi părinţilor lui puţin le păsa –, dar cei doi Ornill nu se implicaseră personal şi-i transmiseseră fiului lor aceeaşi indiferenţă neutră faţă de această chestiune.

Cât despre lipsa de religiozitate a familiei Ornill, dacă s-ar fi pus problema ce religie îi interesa cel mai puţin, aceea era, de fapt, Biserica Interdependenţei. În ceea ce-l privea, Lenson ştia că existau alte religii, dar cunoştinţele lui erau atât de limitate, încât nu se putea spune că le respingea sau le ignora. Pur şi simplu nu intrau în discuţie.

Pe de altă parte, despre Biserica Interdependenţei măcar ştia câte ceva. Unul dintre avantajele pe care aceasta le avea, ca religie oficială a Interdependenţei, era faptul că informaţiile despre ea făceau obiectul unei materii obligatorii din manualele de studiu pe care fiecare

copil din imperiu trebuia să le parcurgă de-a lungul educaţiei sale. Trebuia să înveţi despre Biserica Interdependenţei şi despre Profetesa-Împărax Rachela I, indiferent care era credinţa ta sau dacă te interesa ori ba.

Ei bine, din acest motiv, familia Ornill sărbătorea Ziua Împăraxului, asociată cu ziua de naştere a Rachelei, la fel ca toţi ceilalţi: ca o scuză ca să se trezească mai târziu dimineaţa, să-şi ofere unii altora cadouri şi să se îndoape ca nişte porci.

Lecţiile de acum ale lui Lenson nu se refereau la Ziua Împăraxului şi, din nefericire pentru el, nici la cadouri sau la îndopare. Se refereau la profeţiile Rachelei, la seria de declaraţii vizionare care puseseră în mişcare sisteme disparate adăpostind aşezări umane să se unească într-un unic imperiu cunoscut ca Interdependenţa şi care permiseseră constituirea sistemelor sociale, juridice şi economice pe care Interdependenţa încă se baza, după mai mult de o mie de ani.

Lenson hotărî că toate astea erau plictisitoare ca naiba. Nu numai din cauză că materialele de studiu, create pentru cititori de zece până la doisprezece ani, nu tratau profeţiile sau impactul lor într-o manieră concretă, avansând propoziţii declarative simple, al căror subiect era un fapt educaţional, şi nu o chestiune supusă interpretării şi dezbaterii (în care, s-o spunem pe şleau, Lenson, un elev nu foarte strălucit, nu s-ar fi angajat să participe). Dar şi din cauza simţământului nedesluşit pe care-l avea în timp ce citea profeţiile, ceva ce nu ar fi putut exprima în cuvinte, oricât de mult ar fi încercat.

Dar, dac-ar fi încercat, s-ar fi rezumat la: *Ascultă aici, ştii ceva, întemeierea unui întreg sistem de control social, politic şi economic pe nişte cuvinte vagi şi mult prea uşor de interpretat ale unei singure persoane care-şi arogă inspiraţia divină nu este probabil o idee prea bună, nu-i aşa?*

Lucrurile stăteau aşa fiindcă Lenson, la fel ca părinţii lui, era mai degrabă genul practic, nefiind înclinat personal spre chestiunile spirituale, teologice sau

escatologice şi, de fapt, toate cele de mai sus îi dădeau o stare de nelinişte mută, versiunea intelectuală a ceea ce simţi când muşti dintr-o bucată de plăcintă şi simţi un gust pe care nu-l poţi defini exact, dar ştii că nu trebuie să fie în acea plăcintă anume, şi care transformă toată plăcinta dintr-un lucru delicios într-o chestie din gura ta despre care nu eşti chiar sigur c-ai vrea să fie acolo, dar ar fi nepoliticos s-o scuipi, aşa c-o înghiţi, acoperi restul plăcintei cu un şerveţel şi încerci, pur şi simplu, să-ţi continui ziua mai departe.

Cititul profeţiilor îi dădea lui Lenson aceeaşi senzaţie de insatisfacţie intelectuală pe care o ai în faţa lucrurilor exasperant de imposibil de fixat, pe lângă plictiseală, aşa că făcu singurul lucru logic de care era în stare: adormi cu tableta în mână. Se dovedi a fi un plan excelent până când, dintr-odată, *De Acord* se zdruncină violent, aruncându-l din patul suspendat, şi un vânt şuierător pătrunse în cabină, aspirând aerul preţ de câteva secunde până când uşa cabinei se închise cu zgomot.

Lenson zăcea pe podea, confuz, gâfâind după aer, întrebându-se ce s-a întâmplat, cu urechile ciulite la seria de sunete ascuţite şi şuierătoare din cabină. Uşa cabinei se închisese cu zgomot, dar nu complet etanş; la fel, deşi toate gurile de aerisire din cabină se închiseseră după ce aerul începuse să ţâşnească prin ele în direcţia greşită, mai rămăseseră breşe prin care aerul se strecura pe lângă garnituri.

Fiind un copil care trăise toată viaţa pe o navă spaţială, lui Lenson nu trebuia să-i explice nimeni ce însemnau sunetele acelea şuierate. Înaintă spre uşă şi o închise complet, etanşând-o. Asta însemna că singurele locuri pe unde aerul ieşea din cabină rămăseseră gurile de aerisire. Din păcate, nu putea ajunge la garniturile acestora care erau amplasate în interiorul pereţilor navei. Tableta lui bâzâi şi Lenson răspunse, descoperind că mama lui era cea care-l suna. După câteva clipe de lacrimi de uşurare că fiul ei era viu, îi explică ce se întâmplase.

— Jigodiile alea au tras în noi, spuse ea şi fu pentru

prima oară când Lenson o auzi pe mama lui folosind asemenea injurii. Nu au reuşit să ne ajungă din urmă şi nu le-am răspuns la apeluri, aşa că, exact înainte să intrăm în Flux, au lansat trei rachete spre noi. Sistemele noastre de apărare le-au oprit, dar una dintre ele a explodat prea aproape şi bucăţi de rachetă au perforat carena în apropiere de tine. Am etanşat porţiunile acelea, dar avem o problemă.

— Ce problemă? întrebă Lenson.

— Acum suntem în Flux, spuse Gonre. Asta înseamnă că trebuie să avem grijă să nu tulburăm bula de spaţiu-timp[1] din jurul navei. Dacă o perturbăm prea mult şi o spargem, toată nava ar putea fi în pericol.

Lenson ştia că mama lui încerca să bagatelizeze pericolul. Fluxul era ca un fluviu pe care navele spaţiale îl străbăteau ca să ajungă la diferitele sisteme solare şi care putea să poarte navele înainte şi înapoi mai repede decât dac-ar fi zburat în spaţiul cosmic normal, unde nu puteau să depăşească viteza luminii. Deşi era asemenea unui fluviu, Fluxul nu era un fluviu – orice-ar fi fost, era extradimensional şi, dacă i te expuneai în mod direct, puteai *să dispari,* pur şi simplu. Navele care călătoreau prin Flux erau nevoite să-şi creeze o bulă de energie care reuşea să capteze puţin spaţiu-timp în jurul lor, aşa încât să poată continua să existe: dacă bula se spărgea, se spărgea şi tot ce era înăuntrul ei.

— Prin urmare, trebuie doar să fim extrem de atenţi în drumul spre tine şi când reparăm nava, spuse Gonre.

— Mamă, pierd aer, spuse Lenson.

Lenson îşi privi admirativ mama pentru modul excelent în care reuşea să-şi păstreze cumpătul.

---

[1] Bulă de spaţiu-timp nedistorsionat, cu ajutorul căreia călătoria cu viteze mai mari decât cea a luminii este teoretic posibilă. În 1994, fizicianul mexican Miguel Alcubierre a propus o metodă de distorsionare a geometriei spaţiului cu ajutorul unei tehnologii care face ca spaţiul din faţa navei să se contracte, iar cel din spatele ei să se dilate. Nava rămâne staţionară întrucât spaţiul însuşi se deplasează şi nu suferă o dilatare a timpului, aflându-se într-o bulă de spaţiu-timp normal (n. red.).

— Cât de mult? întrebă ea.

— Doar puţin acum. Am pierdut o grămadă la început, dar pe urmă s-a închis uşa şi am etanşat-o. Dar tot mai iese aer prin gura de aerisire.

Gonre lăsă tableta jos pentru o clipă ca să strige la cineva de pe punte. Apoi se întoarse spre fiul ei:

— Asta e prima chestie pe care o vom rezolva, spuse ea, şi o să-ţi dăm mai mult aer.

— Cât va dura asta? întrebă Lenson.

— Nu prea mult, îi promise Gonre. Poţi să fii curajos până atunci?

— Sigur, spuse Lenson.

Dar după două ore, cum aerul se subţia simţitor, Lenson încetă să mai fie curajos şi începu să scâncească. După trei ore, avu un adevărat atac de panică, şi Tans Ornill recurse la toate trucurile de care era capabil, cu ajutorul conexiunii de pe tabletă, ca să-şi împiedice fiul să consume ultimele resurse de oxigen din cabină prin hiperventilaţie.

După patru ore, şi pentru prima oară în viaţa lui, Lenson începu să se roage Profetesei Rachela. După cinci ore, aceasta veni în vizită.

Lenson se uită în sus la chipul zâmbitor al Profetesei, al cărei surâs senin şi calm nu i se oglindea şi în ochi, conform celor mai bune tradiţii de iconografie religioasă din toate timpurile, în care zeii, zeiţele şi profeţii puteau să schiţeze, în cel mai bun caz, o umbră de surâs dezinteresat. Cu toate acestea, surâsul ei îl linişti şi-l încălzi pe Lenson.

— Mi-e frică, recunoscu Lenson în faţa Profetesei.

Ea nu făcu decât să-i surâdă şi mai mult, transmiţându-i o mângâiere mai liniştitoare decât orice cuvinte pe care le-ar fi putut rosti. Îi spuse sau aşa crezu el (şi, în acele momente, cum ar fi putut să se îndoiască?) că apăruse fiindcă se rugase la ea, că venise doar pentru el şi că prezenţa ei era dovada că el, Lenson Ornill, va supravieţui şi nu numai că va supravieţui, dar că era menit să înfăptuiască lucruri măreţe.

Şi chiar acolo, în vreme ce stătea tăcut în cabina sa

uitându-se la Profetesă şi clipind atât de rar, Lenson Ornill hotărî să-şi dedice viaţa Bisericii Interdependenţei.

Profetesă îi zâmbi din nou, de parcă ar fi acceptat darul propriei persoane pentru Biserica ei.

Tocmai atunci, gurile de aerisire se deschiseră zăngănind şi inundară cabina cu aer. Iar Lenson Ornill, înghiţind lacom oxigenul dulce şi cotropit de extazul religios, leşină.

— Mie mi se pare că e un caz clasic de hipoxie, îi spuse Tans Ornill fiului său, în infirmeria mică a navei, mai târziu în seara aceea.

Tans fusese primul care intrase în cabina lui Lenson, iar sentimentul său de groază nemijlocită se domolise când îl auzise pe fiul lui sforăind. Când Lenson se trezi în infirmerie, le povesti imediat părinţilor săi despre vizitatoarea miraculoasă.

— Da, rămăseseşi fără aer şi tocmai citiseşi despre Profetesă chiar înainte de atac. Aşa că era logic să ai halucinaţii cu ea. Lenson îşi ridică privirea spre tatăl şi mama lui, care stăteau lângă patul său din infirmerie, amândoi extrem de uşuraţi că fiul lor era în viaţă, şi-şi dădu seama că nu vor putea niciodată nici să aprecieze şi nici să înţeleagă cu adevărat experienţa acestei apariţii şi (cu destulă maturitate, aşa cum credea la momentul respectiv) decise să-i lase în pace, încuviinţă, în semn că era de acord cu teoria tatălui său, şi-i lăsă pe amândoi să schimbe subiectul şi să vorbească despre javra de Witt, pe care jurară să se răzbune şi care, după cum urma să afle Lenson mult mai târziu, avea să se trezească întâmplător de partea greşită a uşii camerei de depresurizare cam la un an după ce *De Acord* fusese atacată. Se zvonea că Witt se culcase din nou cu soţia cui nu trebuia, dar Lenson s-a gândit că probabil fuseseră alţi factori în joc, care ar fi putut sau nu să aibă legătură cu părinţii lui.

Când Lenson află, în cele din urmă, despre întâlnirea prematură a lui Witt cu vidul rece şi întunecat al spaţiului, el nu se mai afla însă la bordul navei *De Acord.* Era elev al seminarului din cadrul Universităţii Xi'an, prestigioasa

şcoală a Bisericii Interdependenţei. Educaţia neconvenţională de care avusese parte la bordul navei spaţiale îl făcuse să devină obiectul unei oarecare curiozităţi din partea colegilor seminarişti, dar numai la început; ceea ce-l făcuse să se remarce în continuare fusese viziunea lui despre Profetesă.

— Pare să fie un caz de hipoxie, îi spuse Ned Khlee, unul dintre colegii lui de cameră din primul an, într-una dintre discuţiile lor serioase târziu în noapte, sorbind din frado, o licoare uşor psihotropă şi oferindu-i-o şi lui Lenson.

— Nu a fost hipoxie, spuse Lenson, acceptând frado-ul şi dându-l imediat mai departe, spre dreapta lui.

— Vreau să zic, *erai* hipoxic, nu-i aşa? îl întrebă Sura Jimn, celălalt coleg de cameră, luând sticla de frado. Nava ta avea o spărtură. Aerul era aspirat în spaţiu. Cabina ta a pierdut aer timp de ore întregi.

— Da, aşa e, recunoscu Lenson. Dar nu cred c-am văzut-o din acest motiv.

— Asta a fost, mai mult ca sigur, spuse Khlee aplecându-se în curmeziş faţă de Lenson ca să ia sticla de frado de la Jimn.

— Deci niciunul dintre voi nu a avut vreodată o viziune cu Rachela? Niciodată? întrebă Lenson încurcat.

— Nu, spuse Khlee. Am avut halucinaţii cu o şopârlă odată, dar eram foarte ameţit în momentul ăla.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Lenson.

— Ba e aproape la fel, spuse Khlee şi mai trase o duşcă din sticlă. Încă câteva guri din chestia asta şi poate o văd din nou.

Lenson hotărî că nu era probabil o idee bună să se destăinuie colegilor de cameră în această privinţă. Şi nici, aşa cum avea să se dovedească, să se destăinuie mai tuturor colegilor lui seminarişti. În general, colegii lui seminarişti erau amabili, binevoitori, rezervaţi şi plini de compasiune, având cu toţii simţul realităţii şi un spirit practic, şi niciunul dintre ei nu simţise vreodată în viaţă înflăcărarea religioasă, extatică, nici pentru Rachela, nici pentru altcineva.

— Biserica Interdependenţei este, în mare, o religie *practică,* îi spuse reverendul Huna Prin, consiliera şcolară a lui Lenson, într-o întâlnire anterioară, când acesta hotărâse că avea nevoie de îndrumare în această chestiune şi Prin i se păruse că e persoana care trebuia să se ocupe de asemenea chestiuni fără să-l judece greşit. Nu recurge de fapt la misticism, nici în dogmă şi nici în practica de zi cu zi. La bază se apropie mai degrabă de confucianism, decât de creştinism.

— Dar şi Rachela a avut viziuni, insistă Lenson, ridicând ediţia de buzunar a *Profeţiilor adnotate ale Rachelei* a lui Kowal pe care se întâmplase s-o ia cu el, fluturând-o în faţa îndrumătoarei sale.

— Da, este adevărat, încuviinţă Prin. Şi sigur că una dintre discuţiile principale din cadrul bisericii noastre se referă la natura acelor viziuni. Au fost viziuni adevărate, comunicări reale cu divinitatea, sau doar „viziuni" – Lenson simţi ghilimelele care mărgineau cuvântul – menite a fi nişte parabole pentru a ajuta o umanitate divizată să înţeleagă necesitatea unui nou sistem etic, care să se concentreze asupra cooperării şi interdependenţei la o scară cum nu a mai existat până atunci?

— De-a lungul istoriei bisericii s-au dezlănţuit dezbateri aprige, spuse Lenson, încuviinţând, referindu-se la un text fundamental pe care-l citise pe când era mult mai tânăr şi închipuindu-şi teologii străluciţi care se înfruntau într-o bătălie cu mize enorme pentru sufletul bisericii.

— Ei bine, *dezlănţuit* este probabil o exagerare, replică Prin. Cred că la A Cincea Dietă Ecleziastică Episcopul Chen a aruncat o ceaşcă cu ceai spre Episcopul Gianni, dar asta avea mai puţin de-a face cu natura fundamentală a viziunilor şi mai mult cu faptul că Gianni o tot întrerupea pe Chen, iar aceasta se săturase. În general, dezbaterile de la începuturi se desfăşurau civilizat şi erau legate de chestiunile practice ale modalităţii de prezentare a viziunilor. Primii episcopi erau cât se poate de conştienţi că religiile charismatice au tendinţa de a crea schisme şi diviziuni, ceea ce era o încălcare a conceptului

fundamental al interdependenţei.

— Dar au fost şi alţii care au avut aceleaşi viziuni ca a mea, nu-i aşa? o întrebă Lenson pe Prin şi, rememorând mai târziu acea conversaţie, îşi amintea şi de natura stăruitoare a acelei întrebări adresate consilierei.

— Istoria bisericii aminteşte de unii preoţi şi episcopi care au susţinut că au avut viziuni religioase, pe care le-au folosit ca justificare pentru schismele pe care le-au încercat, fu de acord Prin. Biserica are o procedură de investigare în această privinţă, pe care trebuie s-o parcurgă orice preot sau episcop care susţine că are viziuni.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă-mi aduc aminte bine, de obicei, preoţii care susţin că au viziuni sunt trimişi la un consult medical pentru depistarea unor probleme de sănătate mintală rămase nediagnosticate, sunt trataţi şi sunt apoi trimişi să predice sau sunt pensionaţi, dacă problemele persistă.

Lenson se încruntă.

— Cu alte cuvinte, biserica îi declară nebuni.

— „Nebuni” e un cuvânt prea dur. Cred că mai corect ar fi să spunem că, într-o manieră practică, biserica socoteşte că viziunile nu sunt de obicei de inspiraţie divină, ci reprezintă produsul altor fenomene mult mai puţin dramatice. Este mai bine să ne ocupăm de acele fenomene, decât să le lăsăm să persiste şi să riscăm posibilitatea unei schisme.

— Dar eu am avut o viziune şi sunt perfect sănătos la cap.

Prin ridică din umeri:

— După mine, e un caz de hipoxie.

Lenson continuă neabătut:

— Dar ce se întâmplă dacă un împărax susţine c-a avut viziuni? întrebă el. Împăraxul este de fapt capul bisericii. Este supus şi el acestei proceduri?

— Nu ştiu, recunoscu Prin. Nu s-a mai întâmplat de la Rachela încoace.

— Niciodată? întrebă sceptic Lenson.

— După învestire, împăraxul nu se complică prea mult cu biserica, spuse Prin. Are şi alte lucruri la care să se gândească. La fel şi tu, Lenson.

— Prin urmare credeţi c-ar trebui să pun viziunea mea pe seama lipsei de aer?

— Cred c-ar trebui să consideri viziunea ta un dar, răspunse Prin, ridicându-şi mâna pentru a-şi calma elevul. Indiferent din ce motiv ai avut-o, ea te-a inspirat să alegi drumul slujirii bisericii şi reprezintă o binecuvântare pentru tine şi se poate transforma într-o binecuvântare pentru biserică. Deja ţi-a schimbat viaţa, Lenson. Eşti mulţumit de calea pe care te-a ajutat să păşeşti?

— Da, spuse Lenson cu convingere.

— Păi, vezi? îi spuse Prin. În acest sens, nu are nicio importanţă dacă a fost vorba despre inspiraţie divină sau despre rezultatul unei lipse temporare de aer. Ceea ce contează este faptul că – în timp ce nu aveai aer – te-ai hotărât să te dedici bisericii. Aşa că hai să profităm la maximum de acest lucru, ce zici?

Lenson hotărî să profite la maximum şi se cufundă în studiile seminarului. Unele dintre cursurile opţionale de la început pomeneau misticismul Bisericii Interdependenţei, dar, în mod ironic, acestea erau predate într-un stil sec şi neatrăgător; abordarea bisericii faţă de scrieri care altfel ar fi putut fi interzise sau care ar fi putut fi apostate nu era să le evite, ci să le înăbuşe romantismul cu volume de comentarii menite, pesemne, să-l adoarmă pe cititor. Lenson citi tot ce putu să îndure şi simţi cum interesul pentru toate astea îi dispare, la început mai lent şi apoi, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai rapid.

I se întâmplau două lucruri. Primul era, pur şi simplu, faptul că cerinţele zilnice ale seminarului său şi ale educaţiei pastorale îi ocupau cea mai mare parte din timp. Cantitatea de timp şi de interes pe care le putea acorda aspectelor mai esoterice ale bisericii – oricât de puţine s-ar fi dovedit să fie acestea, în cele din urmă – scădea din ce în ce mai mult, pe măsură ce se ocupa de subiectele mai prozaice ale slujbei, de angajarea în serviciul comunităţii,

petrecându-şi timpul în Xi'an şi la Centrul Comercial, urmărindu-i şi ajutându-i pe preoţi şi pe angajaţii laici ai bisericii pentru ca aceştia să-şi poată îndeplini sarcinile, sarcini pe care urma să şi le asume şi el într-o bună zi. Era mai dificil să rămâi angajat în problemele esoterice ale unei religii când trebuia să ajuţi la procurarea lumânărilor pentru slujbe.

Al doilea lucru era că natura esenţialmente practică a lui Lenson, moştenită de la părinţii lui în mod natural şi prin educaţie şi care nu se tocise complet nici chiar la apogeul convertirii lui religioase, începuse, încet, dar sigur, să se afirme din nou, mai degrabă ajutată, decât descurajată de aspectele mai lumeşti ale Bisericii Interdependenţei. Lenson descoperi că rutina şi sistemele de control pe care le oferea biserica îl atrăgeau şi că se descurca bine în interiorul lor. De-a lungul anilor lui petrecuţi la seminar se transformase, în ochii profesorilor şi ai colegilor lui, dintr-un obiect al curiozităţii într-un seminarist model, unul care era luat în calcul pentru potenţialul lui de a avansa pe drumul bisericii.

Lenson se lăsă purtat de acest val de aprobare şi afecţiune spre primele lui repartiţii după hirotonisirea sa din Bremen (unde părinţii lui, după ce aşteptaseră răbdători să treacă anumite termene de prescripţie, se pensionaseră confortabil), apoi spre repartizarea lui de mai târziu la Centrul Comercial şi, în cele din urmă, chiar spre Xi'an, unde, cu trecerea timpului, devenise episcop cu misiunea de a asigura serviciile religioase pentru cei mai săraci din Interdependenţă – un post care punea accentul mai mult pe latura practică, decât pe cea pur spirituală a bisericii.

Cu cât Lenson, acum Episcopul Ornill, urca din ce în ce mai sus pe scara Bisericii Interdependenţei, cu atât evenimentul declanşator, viziunea Profetesei Rachela, se ştergea tot mai mult din amintirea lui. Din momentul care-l impulsionase să se convertească, acesta devenise un izvor ascuns al credinţei, apoi o întâmplare ciudată care-l condusese la alegerea unui anume tip de viaţă, pe urmă se

transformase într-o poveste spusă prietenilor apropiaţi din biserică, într-o anecdotă pentru enoriaşi, iar în cele din urmă, într-o poantă spusă pe la cocktailuri, unde era dezvăluită conştiincios noilor cunoştinţe atunci când un alt episcop îi cerea s-o povestească din nou.

— Pare c-a fost un moment minunat, îi spuse o tânără, la o asemenea petrecere.

— A fost probabil un caz de hipoxie, îi replică el, minimalizând chestiunea cu şarm.

Într-un ungher ascuns al minţii, lui Lenson îi părea rău că ajunsese cu timpul să explice logic, chiar el, şi nu alţii, singurul său moment de extaz religios, reducându-l la un efect secundar al unui proces metabolic deranjat. Dar răspunsul lui faţă de ungherul acela ascuns era – credea el – unul bun: acela că, în schimbul unui moment mistic greşit atribuit, obţinuse o viaţă în slujba practică a bisericii, care servea drept piatră de temelie pentru una dintre cele mai de succes şi, din multe puncte de vedere, cele mai îndelungate dintre civilizaţiile umane. Cinicii ar fi putut spune că biserica, atât de bine integrată în sistemul imperial, reprezenta doar o altă pârghie de control a acestuia asupra populaţiei, dar Lenson era conştient şi de faptul că cinicii puteau să-şi permită luxul cinismului datorită stabilităţii sistemului de care-şi băteau joc.

Pe scurt, nu era aproape nimic mistic în religia lui Lenson, sau, mai nou, în credinţa lui, dar asta nu însemna că însăşi credinţa lui era mai slabă. De fapt, credinţa sa era mai puternică decât oricând. Dar nu era vorba despre credinţa în Profetesa Rachela. Credea în biserica ce izvorâse din ea, o biserică practică, menită să dăinuie de-a lungul secolelor şi să ajute imperiul care crescuse odată cu ea să dăinuie şi el. Credea în Biserica Interdependenţei, în misiunea ei şi în misiunea lui dinăuntrul graniţelor calde şi solide şi eminamente lumeşti ale legilor ei. Era împăcat cu credinţa lui practică.

Acesta era Episcopul Lenson Ornill care, împreună cu toţi ceilalţi episcopi ai Bisericii Interdependenţei care putuseră să se întrunească din scurt, stătea în strana

Catedralei Xi'an aşteptând-o pe Împăraxul Grayland a II-a, conducătorul onorific al Bisericii Interdependenţei, care hotărâse, în mod cu totul neobişnuit, să se adreseze conducătorilor Bisericii Interdependenţei în calitatea sa de cardinal al Xi'an şi al Centrului Comercial – cu alte cuvinte, în calitate de conducător real al Bisericii Interdependenţei –, decât din postura ei mai prozaică de împărax.

Acest lucru a stârnit mirare, deoarece nici un alt împărax din istoria recentă nu mai alesese această cale. Ultimul, Erint al III-lea, o făcuse cu mai mult de trei sute de ani standard în urmă, şi atunci fusese vorba despre subiectul mai curând prozaic al reconfigurării limitelor districtelor ecleziastice, aşa încât episcopiile să fie mai bine repartizate în funcţie de populaţie. Diocezele din prezent erau perfect acceptabile din punctul de vedere al populaţiei; deci nu avea să fie vorba despre asta.

În acelaşi timp, Grayland a II-a, considerată de către episcopi, în rolul ei de împărax, admirabil de ineficientă, nu demonstrase până acum niciun fel de afinitate specială pentru biserică în integralitatea ei. Se preocupase în ultima vreme de o rebeliune ratată a familiei Nohamapetan şi de o problemă teoretică privitoare la stabilitatea curenţilor Fluxului din Interdependenţă, dar niciuna dintre aceste probleme nu era direct legată de biserică, de procedurile sau misiunea acesteia.

Ideea că împăraxul ar dori să li se adreseze episcopilor într-o chestiune ecleziastică era surprinzătoare şi, după cum ar fi putut spune unii, chiar prea îndrăzneaţă. Sentimentul general al episcopilor care se adunaseră era acela că erau dispuşi să asculte răbdători orice gânduri ale tinerei împărax, pentru ca după aceea să meargă cu ea la recepţia oficială, să ronţăie câte ceva, să se fotografieze cu ea şi să claseze evenimentul ca pe o amintire ciudată şi un subiect interesant de conversaţie. Lenson, în mod sigur, credea că aşa se vor petrece lucrurile.

Aşa se făcu că Episcopul Lenson Ornill şi, ca să fim sinceri, toţi ceilalţi episcopi ai bisericii rămaseră absolut

surprinşi atunci când Grayland a II-a, îmbrăcată în veşminte simple de preot obişnuit, şi nu în veşmintele preţioase de cardinal, apăru la marginea altarului şi începu prin a spune:

— Cu mulţi ani în urmă, strămoaşa şi predecesoarea noastră, Rachela I, a avut viziuni. Acele viziuni miraculoase au fost izvorul bisericii noastre, al acestei biserici, al acestei fundaţii pe care se sprijină întreaga noastră civilizaţie. Fraţilor şi surorilor, avem veşti bune. Şi noi am avut viziuni. Viziuni minunate. Viziuni miraculoase. Viziuni care vorbesc despre misiunea bisericii noastre şi despre rolul ei în vremurile tumultuoase care ne-au adus la marginea prăpastiei. Bucuraţi-vă, fraţilor şi surorilor! Biserica noastră este chemată să se deştepte spiritual din nou pentru a salva umanitatea din această lume şi dincolo de ea.

Lenson Ornill primi cuvintele lui Grayland a II-a, intenţia şi înţelesul lor, ceea ce anunţau ele pentru biserică aşa cum o înţelegea el, pentru credinţa lui, aşa cum o clădise, şi pentru geneza angajării lui în ambele, prins în minuscula lui cabină, chinuindu-se să respire, ca în urmă cu atâţia ani. Şi pe urmă, aproape fără să vrea, rosti cuvintele ce cuprindeau sentimentele lui faţă de acestea, în acel moment epocal:

— La naiba, spuse el.

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

La început a fost minciuna.

Minciuna a fost că Profetesa Rachela, fondatoarea Imperiului Sfânt al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, avusese viziuni mistice. Aceste viziuni preziceau atât creaţia, cât şi necesitatea acelui imperiu vast de aşezări umane, împrăştiate de-a lungul şi de-a latul anilor-lumină din spaţiu, conectaţi doar prin Flux, acea structură metacosmică pe care oamenii o comparau cu un fluviu. Se gândeau la el ca la un fluviu, în mare măsură întrucât creierele oamenilor, create iniţial pentru a le mişca fundurile prin savana africană şi neactualizate prea mult de atunci, pur şi simplu nu puteau să înţeleagă ce era de fapt, şi atunci „fluviu" i-a rămas numele.

Nu exista niciun fel de element mistic în aşa-zisele profeţii ale Rachelei. Absolut niciunul. Familia Wu le născocise. Familia Wu, care deţinea şi conducea un consorţiu de firme, unele care construiau nave spaţiale şi altele care angajau mercenari, urmărise climatul politic din vremea aceea şi hotărâse că venise vremea să pună totul în joc ca să preia controlul asupra găvanelor Fluxului, locurile unde spaţiul-timp uşor de asimilat de fiinţele umane se conecta cu Fluxul şi care permiteau navelor spaţiale să intre şi să iasă din acel fluviu metaforic dintre stele. Cei din familia Wu înţeleseseră bine că instituirea taxelor de trecere şi monopolul creat pentru perceperea taxelor era un model de afacere mult mai stabil decât construcţia de nave sau bombardarea lor, în funcţie de tipul activităţii contractate cu familia Wu. Nu aveau nevoie decât de o justificare rezonabilă pentru a deveni chiar ei colectorii de taxe.

În cadrul şedinţelor familiei Wu se propuneau, se acceptau, se scriau şi se configurau profeţii testate A/B[2] şi

[2] Testarea A/B este o metodă de cercetare a experienţei utilizatorului care presupune expunerea unui grup de utilizatori la două variante, A şi B, ale unui element în acelaşi interval de timp, urmată apoi de

cizelate înainte de a fi atribuite Rachelei Wu, o tânără mlădiţă a familiei care era deja recunoscută drept faţa publică milostivă a familiei Wu şi care avea şi un talent sclipitor în domeniul publicităţii şi al marketingului. Profeţiile erau un proiect de familie (sau, mai bine zis, erau proiectul anumitor membri importanţi ai familiei – nu puteau fi încredinţate *oricui,* existau prea mulţi verişori care erau gură-spartă şi iscusiţi doar în practica băuturii şi potriviţi doar pentru funcţia de directori executivi regionali), dar Rachela era cea care le promova.

Dar cui le promova? Marelui public, cel care trebuia convins de ideea potrivit căreia aşezările umane izolate şi aflate la mari depărtări trebuie unificate sub o umbrelă guvernamentală unică, care întâmplător avea să fie condusă de cei din familia Wu, care, tot întâmplător, colectau taxele din călătoriile interstelare.

Nu era doar Rachela, desigur. În fiecare sistem solar, cei din familia Wu angajau şi mituiau politicieni locali şi membri acceptaţi de public din elita intelectuală pentru a promova ideea din perspectivă politică şi socială faţă de acei oameni cărora le plăcea să-şi închipuie că au nevoie de un motiv inatacabil şi logic pentru a renunţa la suveranitatea locală şi la controlul local în favoarea unei uniuni politice pe cale să se nască, care era deja structurată ca un imperiu. Dar pentru cei care fie nu erau atât de vanitoşi din punct de vedere intelectual, fie preferau, pur şi simplu, să primească ideea unei uniuni interdependente din partea unei tinere atrăgătoare, al cărei mesaj inofensiv de unitate şi pace îi făcea *să se simtă bine cu adevărat,* ei bine, exista proaspăt intitulata Profetesă Rachela.

(Cei din Familia Wu nu se deranjaseră să vândă ideea mistică a Interdependenţei celorlalte familii şi corporaţii mari pe care le frecventau ei şi consorţiile lor. Faţă de aceştia, adoptaseră o altă strategie: Sprijiniţi planul familiei Wu de urmărire a unor avantaje personale

---

compararea răspunsului utilizatorilor la cele două versiuni pentru a determina astfel varianta care produce cele mai bune rezultate (n. tr.).

deghizate drept exerciţiu altruist de construire a naţiunii şi în schimb veţi obţine monopolul asupra unui anumit bun sau serviciu durabil – de fapt, li se propunea să renunţe la tranzacţiile şi afacerile lor curente, cu ciclurile lor supărătoare de fluctuaţii semnificative, în favoarea unei surse de venituri stabile, previzibile şi necontenite, pentru totdeauna. Plus o reducere la taxele pe care familia Wu era pe cale să le perceapă pentru călătoriile în Flux. De fapt, acestea nu erau deloc reduceri, fiindcă familia Wu plănuia să taxeze un lucru care până atunci fusese gratuit pentru toţi. Dar familia Wu considerase, în mod corect, că acele familii şi companii vor fi atât de impresionate de perspectiva de a avea fiecare câte un monopol inatacabil, încât nu se vor revolta. Şi, în linii mari, avusese dreptate.)

În cele din urmă, celor din familia Wu le luă mai puţin timp decât se aşteptaseră pentru a-şi duce la bun sfârşit complotul Interdependenţei – după zece ani, celelalte familii şi companii se aliniaseră monopolurilor lor şi titlurilor nobiliare promise, politicienii şi intelectualii mituiţi îşi susţinuseră cauza cu succes, iar Profetesa Rachela şi a ei Biserică a Interdependenţei se ocupaseră de restul populaţiei. Mai erau unii care continuau să reziste, oi rătăcite şi rebeliuni care aveau să dureze decenii, dar, în mare, cei din familia Wu îşi aleseseră bine momentul şi ţinta. Iar în privinţa celor care creau probleme, familia Wu hotărâse deja că planeta numită Capăt, avanpostul uman din nou-închipuita Interdependenţă la care se ajungea cel mai greu şi de unde era cel mai greu să te întorci, care avea doar un singur găvan de Flux şi pentru intrare, şi pentru ieşire, va deveni groapa oficială de gunoi destinată tuturor celor care le stăteau în cale.

Racheta, devenită deja imaginea spirituală şi publică a Interdependenţei, fusese selectată, în virtutea aclamaţiilor publicului (orchestrate cât se poate de atent), drept Primul „Împărax”. Acest nou titlu, neutru din punct de vedere al genului, fusese ales deoarece testele demonstraseră că era atrăgător pentru aproape toate segmentele de piaţă, fiind

o variantă proaspătă, nouă şi prietenoasă a termenului de „împărat”.

Această istorie concisă şi extrem de incompletă a formării Interdependenţei poate lăsa impresia că nimeni nu a pus la îndoială minciuna – că miliarde de oameni au înghiţit pe nemestecate ficţiunea profeţiilor Rachelei. Lucrurile nu au stat deloc aşa. Oamenii au pus la îndoială minciuna, în aceeaşi măsură în care ar pune la îndoială orice curent spiritual care alunecă spre o religie reală, şi s-au alarmat când aceasta a fost acceptată câştigând susţinători şi respect. Iar observatorii din acea perioadă nu au fost orbiţi nici de maşinaţiile familiei Wu, în timp ce aceasta îşi desăvârşea jocurile pentru cucerirea puterii imperiale. Acestea făceau subiectul multor editoriale pentru care ziariştii îşi frângeau mâinile, al multor emisiuni de ştiri şi uneori chiar al unor încercări de acţiuni legislative.

Dar ce avea în plus familia Wu erau organizarea şi banii, asta pe lângă aliaţii reprezentaţi de celelalte familii, acum nobiliare. Formarea Imperiului Sfânt al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale se desfăşurase precum atacul unui taur, iar observatorii sceptici fuseseră doar un nor de tăuni. Niciuna dintre părţi nu-i făcuse prea mult rău celeilalte şi, până la urmă, se născuse un imperiu.

Un alt motiv pentru care minciuna a prins a fost şi acela că, îndată ce Interdependenţa a luat naştere, Profetesa-Împărax Rachela a declarat că, pentru moment, viziunile şi profeţiile au luat în mare parte sfârşit. A predat toată puterea executivă a administrării Bisericii Interdependente arhiepiscopului Xi’anului şi unui comitet de episcopi care ştiau să recunoască o afacere bună când le ieşea în cale. Aceştia construiseră rapid o organizaţie care trecuse în plan secund aspectul explicit spiritual al bisericii, transformându-l, din felul de mâncare principal, într-un soi de condiment. Cu alte cuvinte, nici Rachela şi nici Biserica nu-şi jucaseră prea mult cartea spirituală în anii critici de la începuturile Interdependenţei, când Imperiul era, prin forţa lucrurilor, în faza lui cea mai fragilă. Succesorii

imperiali ai Rachelei, din care niciunul nu-şi adăugase titlul de profet, îi urmaseră în linii mari exemplul şi se ţinuseră departe de afacerile bisericii, cu excepţia evenimentelor ceremoniale, spre uşurarea Bisericii, şi odată cu trecerea secolelor, răspunzând chiar aşteptărilor acesteia.

Desigur, minciuna viziunilor şi profeţiei Rachelei nu fusese niciodată recunoscută de către biserică. Şi de ce-ar fi fost? În primul rând, nici Rachela, nici familia Wu nu spusese vreodată, în mod explicit, în afara întrunirilor familiale, că latura spirituală a Bisericii Interdependente fusese plăsmuită pe de-a-ntregul. Nimeni nu se aştepta ca succesorii Rachelei, fie ca împăracşi, fie în cadrul Bisericii, să recunoască deschis sau chiar să-şi anunţe în mod public propriile suspiciuni şi să-şi submineze propria autoritate. După aceea a mai fost doar o chestiune de timp până când viziunile şi profeţia au devenit doctrină.

Pe de altă parte, viziunile şi profeţiile Rachelei chiar s-au împlinit în mare. Iar asta era o dovadă a faptului că „profeţia” Interdependenţei, deşi amplă, era în aceeaşi măsură realizabilă, pentru cineva care avea această ambiţie, bani şi un anume grad de cruzime. Iar familia Wu le avea pe toate acestea, cu carul. Profeţiile Rachelei nu le cereau oamenilor să-şi schimbe modul de viaţă în sensul mărunt, al chestiunilor de zi cu zi. Le cereau doar să-şi schimbe sistemul de guvernare, aşa încât cei de la vârf să poată avea încă şi mai multă putere, control şi bani decât avuseseră până atunci. După cum s-a dovedit ulterior, nu fusese o cerinţă prea mare.

În cele din urmă, întâmplarea a făcut că familia Wu nu s-a *înşelat.* Umanitatea era împrăştiată peste tot şi, dintre toate sistemele solare cunoscute la care ajungea Fluxul, doar unul avea o planetă capabilă să susţină viaţa în aer liber: Capătul. Toţi oamenii din celelalte sisteme trăiau pe planete în habitate, pe sateliţi sau plutind prin spaţiu, terifiant de vulnerabili în izolarea lor şi nefiind pe deplin capabili să-şi producă materiile prime necesare existenţei sau să producă tot ceea ce era necesar pentru a

supravieţui. Umanitatea avea nevoie de interdependenţă pentru a supravieţui.

Ideea că ar fi avut nevoie de *Interdependenţă* ca structură religioasă, politică şi socială pentru implementarea acestei interdependenţe era extrem de discutabilă, dar, după un mileniu, devenise irelevantă. Familia Wu îşi imaginase o modalitate de a obţine pe termen lung puterea politică şi socială şi o pusese în aplicare, folosindu-se de o minciună drept instrument pentru a-i aduce pe toţi ceilalţi pe această cale. În mod întâmplător, familia Wu crease şi un sistem pe baza căruia majoritatea oamenilor puteau duce o viaţă confortabilă fără ca teama existenţială a izolării, a entropiei, a prăbuşirii inevitabile a societăţii şi a dispariţiei fiecărui lucru şi a fiecărei fiinţe la care ţineau să-i ameninţe în orice moment al zilei.

Minciuna funcţionase, mai mult sau mai puţin, pentru toţi. Funcţionase fantastic de bine pentru cei din familia Wu, grozav, pentru restul nobilimii şi, în general, cât se poate de bine pentru mai toţi ceilalţi. Când o minciună are consecinţe negative, oamenii o urăsc. Dar dacă nu e cazul? Merg mai departe, şi în cele din urmă minciuna e uitată sau, ca în acest caz, e codificată drept fundament al practicii religioase şi apoi e prelucrată şi rafinată ca să devină ceva mult mai plăcut şi mai familiar.

Viziunile şi profeţiile Rachelei erau o minciună care funcţiona exact aşa cum fusese gândită, ceea ce însemna că viziunile şi profeţia rămăseseră temelia doctrinală a Bisericii Interdependenţei – aşezată chiar de o profetesă, ca să vezi! Existase o profetesă, care devenise primul împărax. Nu era nimic în doctrina bisericii care să-i interzică unui alt împărax să susţină că are puterea viziunilor sau a profeţiilor. De fapt, doctrina bisericii sugera, în mod profund, că puterea viziunilor şi a profeţiilor era un drept înnăscut al împăracşilor, care decurgea din calitatea de conducător al Bisericii Interdependenţei, iar cei optzeci şi opt până la acea dată erau cu toţii descendenţi ai Profetesei-Împărax Rachela

însăşi – care, în afară de faptul că era Mama Interdependenţei, mai fusese şi mama a şapte copii, inclusiv tripleţi. Fiecare împărax era capabil, din punct de vedere doctrinar, să aibă viziuni şi să facă profeţii. Doar că niciunul nu o făcuse, cu excepţia Rachelei. Niciunul, până acum.

În sala de aşteptare a Camerei Comitetului Executiv, încăperea din cadrul palatului imperial destinată grupului cu acelaşi nume, al cărui preşedinte era, Arhiepiscopul Gunda Korbijn se opri brusc, surprinzându-şi asistentul, şi-şi înclină capul.

— Eminenţa Voastră? întrebă asistentul ei, un preot tânăr pe nume Ubes Ici.

Korbijn îşi ridică mâna pentru a opri întrebarea şi rămase aşa o clipă să-şi adune gândurile.

— Odată totul părea mai simplu, spuse ea, cu glas scăzut.

Apoi zâmbi mâhnită. Intenţionase să înalţe o scurtă rugăciune, pentru răbdare şi calm şi linişte în faţa a ceea ce părea să fie o zi lungă, o lună lungă, aşa cum avea să fie tot restul carierei ei. Dar ce-i ieşi din gură fu cu totul neobişnuit.

— Ei bine, la cum merg lucrurile azi, era de aşteptat, nu?

— Aţi spus ceva, Eminenţă? întrebă Ici.

— Gândeam cu voce tare, Ubes, spuse Korbijn.

Tânărul preot încuviinţă la auzul vorbelor ei şi apoi arătă spre uşa anticamerei:

— Ceilalţi membri ai comitetului executiv sunt deja înăuntru. Cu excepţia împăraxului, desigur. Ea va veni la timpul convenit.

— Mulţumesc, spuse Korbijn, privind spre uşă.

— E totul în ordine? întrebă Ici, urmărind privirea superioarei.

Ici era respectuos, dar nu era tâmpit şi Korbijn ştia asta. Era cât se poate de conştient de evenimentele recente. Nu avusese cum să le rateze. Nimeni nu ar fi putut.

Zdruncinaseră întreaga biserică.

— Totul e în regulă, îl asigură Korbijn şi înaintă spre uşă, iar când Ici o urmă Korbijn îşi ridică mâna din nou. La şedinţa asta nu iau parte decât membrii comitetului, spuse ea văzând apoi întrebarea mută de pe faţa lui Ici. Această întrunire poate fi un schimb sincer de idei şi e mai bine ca acestea să rămână cunoscute doar celor din cameră.

— Un schimb sincer de idei, repetă Ici sceptic.

— Da, spuse Korbijn. Ăsta e eufemismul pe care-l folosesc pentru moment.

Ici se încruntă, apoi se înclină şi ieşi din încăpere.

Korbijn îşi ridică privirea, spuse o rugăciune, una adevărată, de data aceasta, apoi împinse uşile şi intră.

Camera era mare şi decorată excesiv, aşa cum numai o încăpere dintr-un palat imperial putea fi, înţesată de toate mizeriile adunate de-a lungul secolelor drept daruri artistice, în urma patronajului şi a achiziţiilor făcute de împăracşi ce aveau mai mulţi bani decât bun-gust. De-a lungul peretelui din spatele camerei se întindea o frescă ce înfăţişa câteva dintre figurile istorice măreţe care făcuseră parte din comitetul executiv în secolele trecute. Fusese pictată de artistul Lambert, care pictase fundalul în stilul Renaşterii italiene şi siluetele în stilul realismului Interdependenţei. Încă din primele ei zile ca membră a comitetului, Korbijn considerase fresca un talmeş-balmeş îngrozitor, iar reprezentarea eroică a figurilor, o exagerare aproape ilară a importanţei comitetului executiv şi a ceea ce făcea el în mod obişnuit.

Nimeni nu va picta acest comitet într-o frescă, se gândi Korbijn, apropiindu-se de masa lungă cu cele zece scaune cu decoraţiuni. Opt dintre acestea erau deja ocupate de doi reprezentanţi ai Bisericii, trei membri ai parlamentului şi trei membri reprezentând breslele şi nobilimea care le controla. Un alt scaun gol de la capătul opus al mesei era pentru ea, şefa comitetului. Celălalt scaun era pentru împărax, adică pentru Grayland a II-a, sursa durerii de cap a lui Korbijn din acest moment.

După cum i se aduse aminte exact în secunda în care se

aşeză la locul ei:

— Ce naiba mai e şi chestia asta cu împăraxul şi *viziunile* ei? întrebă Teran Assan, descendentul Casei de Assan şi cel mai nou membru al comitetului.

Fusese numit în grabă *(prea* în grabă, după părerea lui Korbijn) în locul lui Nadashe Nohamapetan, care era acum în arestul poliţiei imperiale pentru crimă, trădare şi tentativă de asasinare a împăraxului.

Lui Korbijn îi era dor de prezenţa ei relativ politicoasă. Poate că Nadashe era o trădătoare, dar avea un comportament decent. Ieşirea lui Assan de acum era, din păcate, procedura lui standard. Era unul dintre acei oameni care credeau că fineţurile sociale erau pentru cei slabi.

Korbijn se uită în jurul mesei să vadă reacţiile celorlalţi la ieşirea lui, iar acestea variau de la dezgust până la aprecierea plictisită că acest comportament al lui Assan stabilea noi recorduri de insolenţă.

— Bună dimineaţa şi ţie, Lord Teran, spuse Korbijn. Frumos din partea ta c-ai început întrunirea noastră cu acest şir de amabilităţi.

— Vă aşteptaţi la amabilităţi în timp ce împăraxul nostru anunţă că are halucinaţii religioase în legătură cu sfârşitul Interdependenţei şi distrugerea sistemului de bresle, zise Assan. Pot să vă asigur, Eminenţă, că simţul priorităţilor dumneavoastră e deraiat.

— Insultarea celorlalţi membri ai comitetului nu este un mod prea eficient de acţiune, Lord Teran, spuse Upeksha Ranatunga, parlamentar de rang înalt al comitetului.

Assan o enervase pe Ranatunga încă de la intrarea în comitet. Iar pentru asta era nevoie de ceva efort, Korbijn ştia bine. Ranatunga era însăşi întruchiparea politicianului practic. Avea mare grijă să se înţeleagă cu toată lumea, mai ales cu oamenii pe care îi ura.

— Permiteţi-mi să vă ofer o replică, spuse Assan. În luna ce a trecut, iubita noastră împărax a anunţat că e convinsă că Fluxul – modul nostru de a călători de la o stea la alta – se prăbuşeşte şi a pescuit un savant de duzină de care nu a

auzit nimeni care să-i susţină pretenţia. Această pretenţie produce tulburări economice şi sociale, deşi ceilalţi oameni de ştiinţă contestă această afirmaţie. Şi acum, drept răspuns la *asta,* împăraxul pretinde *comunicaţii* mistice.

Dar Eminenţa Sa, zise Assan arătând spre Korbijn, doreşte să facă schimb de *amabilităţi.* Perfect. Vă salut, Eminenţă. Arătaţi foarte bine. În plus, pierderea timpului cu amabilităţi este stupidă şi inutilă şi, întâmplător, dacă n-aţi auzit, conducătorul imperiului are nişte *viziuni* nenorocite, aşa că poate-ar trebui să trecem peste amabilităţi şi să ne concentrăm atenţia asupra lor, ce părere aveţi?

— Şi care ar fi obiecţia faţă de aceste viziuni, Lord Teran? întrebă Korbijn, pe cel mai amabil ton posibil, încrucişându-şi braţele.

— Glumiţi? făcu Assan, lăsându-se în faţă pe scaun. Unu la mână: este evident că împăraxul pretinde că are viziuni fiindcă ideea că Fluxul se opreşte i-a fost contestată. Încearcă să treacă peste capetele celor din parlament şi din bresle care i se opun. Doi la mână: până acum, Biserica – de care se ocupă Eminenţa Sa – i-a oferit scuza necesară ca să poată face exact lucrul acesta. Trei la mână: dacă chiar are viziuni şi nu le foloseşte, pur şi simplu, drept o pârghie convenabilă, atunci noua şi tânăra noastră împărax delirează, de fapt, şi acest lucru ar trebui să fie o *chestiune presantă.* Toate acestea trebuie discutate, chiar acum.

— Biserica nu-l acoperă pe împărax, spuse Episcopul Shant Bordleon, care, în poziţia sa de al doilea cel mai tânăr membru al comitetului, stătea pe scaunul de vizavi de Assan.

— Serios? replică tăios Assan. Nu am auzit nicio vorbă despre asta din partea bisericii de când Grayland şi-a ţinut micul discurs la catedrală, acum două zile. Şi mă refer doar la *câteva* fluxuri de ştiri. Aţi fi putut, desigur, să declaraţi ceva până acum. O dezminţire, poate.

— Împăraxul este *capul Bisericii,* spuse Bordleon, pe un ton care aducea cu dojana adresată unui copil extrem de

încăpăţânat. Nu vorbim aici despre un preot oarecare care a luat-o razna în cine ştie ce habitat minier şi pe care îl putem pune la punct.

— Deci lucrurile sunt diferite când e vorba de Împăracşi, izbucni Assan, sarcastic.

— Da, chiar sunt diferite, spuse Korbijn. Împăraxul s-a adresat episcopilor în mod oficial, vorbind *ex cathedra*[3], şi nu în calitatea sa de conducător laic al imperiului, ci în calitatea de persoană ecleziastică, ca succesoare a Profetesei. Nu putem *ignora* ceea ce a spus în acest context. Şi nici nu putem dezminţi. Tot ce putem face noi, în cadrul bisericii, este să *lucrăm* cu vorbele ei. Să le interpretăm.

— Să interpretaţi halucinaţii.

— Să interpretăm *viziuni,* zise Korbijn uitându-se în jurul mesei. Biserica Interdependentă a fost fondată mulţumită viziunilor Profetesei Rachela, care a devenit primul împărax al Interdependenţei. Rolurile s-au întrepătruns de la fondarea imperiului. Din punct de vedere doctrinar, Grayland nu face nimic controversat, adăugă concentrându-se asupra lui Assan: Biserica, oricare ar fi natura sa în prezent, a fost întemeiată pe nişte viziuni de natură spirituală. Doctrina noastră acceptă faptul că şeful Bisericii, Cardinalul de Xi'an şi al Centrului Comercial, poate avea viziuni de natură spirituală, exact aşa cum a avut Rachela. Şi că aceste viziuni pot fi revelatoare şi ar putea afecta doctrina.

— Şi vă aşteptaţi să acceptăm asta, spuse Assan.

— La cine vă referiţi? întrebă Korbijn.

— De exemplu, la bresle, răspunse Assan arătând spre Ranatunga. Pe urmă, la parlament.

— Sunt încă legi *în vigoare* cu privire la blasfemie, sublinie Bordleon. Din când în când, chiar se mai şi aplică.

— Ah, ce convenabil, spuse Assan.

— Lordul Teran are dreptate într-o anumită măsură, spuse Ranatunga şi Korbijn, cel puţin, o respectă fiindcă

[3] *Ex cathedra* – De la înălţimea catedrei; pe un ton doctoral, dogmatic – în lb. lat., în orig. (n. tr.).

era capabilă să spună asta fără să scoată scântei. Indiferent dacă este corect sau nu din punct de vedere doctrinar, niciun împărax, din câte ştiu, nu şi-a revendicat atât de activ drepturile asupra mantiei religioase de conducător al Bisericii. Şi, cu siguranţă, niciunul dintre aceştia nu a pretins că are viziuni.

— Consideraţi că momentul ales este suspect, i se adresă Korbijn lui Ranatunga.

— N-aş folosi cuvântul „suspect”, răspunse Ranatunga cu înţelepciune, la fel ca întotdeauna. Dar nici nu mă pot împiedica să observ situaţia politică în care se află Grayland. Lordul Teran are dreptate. A perturbat funcţionarea guvernului cu afirmaţiile sale despre Flux. Îi sperie pe oameni. Soluţia, în cazul ăsta, nu este să apelezi la profeţii, ci la ştiinţă şi raţiune.

Korbijn se încruntă puţin auzind-o. Ranatunga îi surprinse expresia şi ridică o mână împăciuitoare:

— Nu e o critică a Bisericii sau a doctrinelor ei, zise ea. Dar, Gunda, trebuie să recunoşti. Nu cu asta se ocupă împăracşii. Trebuie, cel puţin, s-o întrebăm despre asta. Cât se poate de direct.

Se auzi o notificare de pe tableta lui Korbijn. Aceasta o citi şi se ridică în picioare, îndemnându-i pe ceilalţi s-o urmeze:

— Tocmai ţi se oferă şansa s-o întrebi, Up. E aici.

CAPITOLUL 2

Momentul pe care împăraxul Grayland a II-a îl aşteptase sosi la sfârşitul unei întruniri lungi şi, ca s-o spunem sincer, plictisitoare.

— Majestate, poate ar trebui să mai discutăm despre… viziunile dumneavoastră, spuse Arhiepiscopul Gunda Korbijn.

Aşezaţi în jurul mesei, capii din comitetul executiv, însărcinaţi cu consilierea împăraxului în cadrul activităţii ei de administrare a Interdependenţei, fie că-şi dorea sau nu sfaturile lor, se întoarseră s-o privească. Pe toate cele nouă chipuri, Grayland observă emoţii diferite. Unele dintre ele vădeau îngrijorare, ceea ce aprecia. Altele trădau dispreţ, ceea ce nu-i plăcea. Şi altele exprimau amuzament, iritare, dezgust sau confuzie. Unele chipuri arătau doar câteva dintre aceste sentimente, altele, pe toate la un loc.

Grayland a II-a, împăraxul Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, Regina Centrului Comercial şi a Naţiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Moştenitoarea Terrei şi Mama Tuturor, Cel de-al Optzeci şi Optulea împărax al Casei de Wu, studie toate aceste chipuri, cântărind diferitele expresii din jurul mesei, evaluând sentimentele celor nouă care erau, probabil, cei mai puternici oameni din universul cunoscut, cu excepţia ei.

Pe urmă râse.

Ceea ce nu le-o făcu mai simpatică.

— Credeţi că suntem nebuni, spuse Grayland, folosind pluralul majestăţii, fiindcă era de fapt preocupată să fie împărax în momentul acela şi putea folosi forma de adresare imperială fără niciun fel de false pretenţii.

— Nimeni nu a sugerat un asemenea lucru, spuse în grabă Korbijn.

— Suntem siguri că *asta* nu-i adevărat, replică Grayland încet. Este adevărat că nimeni nu a spus aşa ceva aici, la

această masă, în mod făţiş. Dar nu suntem atât de naivi încât să credem că, în absenţa noastră, asemenea lucruri nu numai că sunt şoptite, dar sunt spuse în gura mare şi, câteodată, chiar strigate.

La auzul acestor vorbe, Grayland observă mai multe priviri care se întorceau spre Teran Assan, cel mai nou membru al comitetului. Acest lucru nu o surprinse.

— Suntem cu toţii loiali, Majestate, spuse Upeksha Ranatunga.

Grayland se întoarse spre Ranatunga.

— Nu avem motive să ne îndoim de loialitatea comitetului, spuse ea, cu blândeţe, căci Ranatunga fusese cea care avusese o expresie îngrijorată. Faţă de mine şi de Interdependenţă. Cu toate acestea, ştim şi unde îi poate conduce „loialitatea” pe cei în cauză, dacă aceştia cred că persoana faţă de care sunt loiali şi-a pierdut minţile.

— Majestatea Voastră aşteaptă supunerea noastră, atunci, spuse Assan.

Fusese unul dintre chipurile dispreţuitoare, deşi, la drept vorbind, avusese expresia aceea pe chip încă de când se aşezase pe scaunul comitetului pentru prima oară, cu câteva săptămâni înainte.

— Sperăm să primim credinţa dumneavoastră, răspunse Grayland şi se uită în jurul mesei. Puteţi fi siguri că înţelegem dificultatea dumneavoastră de a crede. Niciun împărax, de la Rachela încoace, nu a pretins până acum că are viziuni şi revelaţii. Vreme de o mie de ani, împăracşii s-au mulţumit să se ţină departe de chestiunea revelaţiilor. Cât despre aceia dintre noi care chiar au trăit halucinaţii, ei le-au ţinut departe de sfera religiei. Când Attavio al II-lea a avut halucinaţii alcoolice către sfârşitul domniei sale, a văzut găini împodobite cu bijuterii care alergau încoace şi încolo prin palat, chicoti Grayland amintindu-şi întâmplarea, observând apoi că nimeni dintre cei aflaţi în jurul mesei nu se amuza împreună cu ea.

— Unii dintre noi sunt îngrijoraţi că viziunile Majestăţii Voastre pot fi mai apropiate de cele cu găini decât de revelaţiile adevărate, spuse Assan, iar Grayland văzu cum

cele opt perechi de sprâncene ale celorlalţi membri ai comitetului s-au ridicat în diferite stadii de şoc sau surpriză.

Grayland râse din nou:

— *Vă mulţumim,* Lord Teran, spuse ea. Ce bine-ar fi dacă toţi consilierii noştri ar fi tot atât de sinceri în exprimarea opiniilor lor.

— Nu am spus acest lucru ca să vă câştig încrederea, replică Assan.

— Puteţi fi sigur că nu ne-am închipuit aşa ceva, spuse Grayland şi se întoarse spre Korbijn, conducătoarea comitetului executiv. Şi, fiindcă am anticipat că aceasta va fi o chestiune de interes pentru comitet, şi bineînţeles pentru întreaga Interdependenţă, i-am ordonat lui Qui Drinin, medicul regal, să se prezinte comitetului executiv, la cererea acestuia, desigur, pentru a discuta despre starea noastră fizică şi mentală din prezent. Îl puteţi întreba absolut orice doriţi.

— Ne bucură să auzim acest lucru, spuse Korbijn. Îl vom chema în curând.

Grayland încuviinţă şi apoi îşi concentră atenţia asupra lui Assan.

— Viziunile noastre nu sunt găini fantomatice, Lord Teran. Sunt cu totul altceva. Nu putem spune că ni le-am dorit. Trăim vremuri destul de grele acum şi fără să mai avem de-a face cu aspectul acesta spiritual. Dar avem rangul de împărax şi descindem direct din Profetesa Rachela. Acelaşi sânge ca al ei ne curge în vene. Imperiul nostru este Imperiul Sfânt al Statelor Interdependente şi imperiul a socotit cuvenit să păstreze Casa de Wu pe tronul său vreme de o mie de ani. Este oare iraţional să crezi că unul dintre motive a fost acela de a menţine deschisă posibilitatea revelaţiei?

— Mă îndoiesc că revelaţia este o trăsătură care poate fi moştenită genetic, Majestatea Voastră, spuse Assan.

— Ei bine, dacă sunteţi sincer, şi noi suntem sinceri, spuse Grayland. Şi totuşi aşa stau lucrurile. Noi, la fel ca Rachela, suntem Capul Bisericii Interdependente, o

biserică întemeiată pe revelaţie. Noi, la fel ca Rachela, am avut revelaţia noastră în pragul unei schimbări extraordinare a naturii existenţei umane în spaţiu. Noi, la fel ca Rachela, suntem chemaţi să-i păstorim pe oamenii noştri în vremuri de criză.

— Vă referiţi la prăbuşirea Fluxului pe care o susţine savantul dumneavoastră.

Grayland zâmbi:

— Aţi văzut lista navelor care au sosit la Centrul Comercial de la Capăt în luna trecută, Lord Teran? Noi, da. Lista este foarte scurtă, de vreme ce numărul lor e zero. Nu au ajuns aici fiindcă nu au plecat niciodată de la Capăt. Curentul Fluxului de aici până acolo s-a prăbuşit. Dacă mă ajută memoria, una dintre navele care mai trebuie să vină este una dintre navele *dumneavoastră,* în sensul că aparţine Casei de Assan. Programată să sosească de la Capăt acum trei săptămâni. Parcă-mi aduc aminte că evaluatorul meu de tarife mi-a spus ceva despre asta.

Assan păru stânjenit.

— Se află încă în fereastra acceptabilă pentru sosire.

— În plus, la Capăt se desfăşoară şi un război civil, observă Ranatunga. Iar asta va avea un oarecare efect şi asupra sosirii navelor.

— Poate că acest comitet îşi închipuie că-şi permite luxul de a pune întârzierea sosirii fiecărei nave dintr-unul din statele noastre pe seama unei cauze prozaice, spuse Grayland. Dar noi nu ne putem permite acest lux. Contele Claremont, la cererea tatălui meu, a studiat datele obţinute din curenţii Fluxului vreme de trei decenii şi a prezis cu o precizie de câteva ore prăbuşirea curentului Fluxului de la Capăt la Centrul Comercial. În maximum o lună, curentul de Flux de la Centrul Comercial la Terhathum se va prăbuşi la rândul lui. Am prezentat toate aceste date comitetului, parlamentului şi oamenilor de ştiinţă. Iar Lord Marce, fiul Contelui Claremont, a rămas aici pentru a explica datele oricui doreşte să asculte.

— Şi totuşi, nici parlamentul şi nici oamenii de ştiinţă nu sunt convinşi pe deplin, murmură Korbijn.

— Trebuie să analizăm foarte multe date şi, din nefericire, nu avem prea mult timp, spuse Grayland. Ne pare rău, dar trebuie să spunem că vor fi, probabil, mai încredinţaţi atunci când se va prăbuşi Fluxul spre Terhathum.

— Dacă se va întâmpla asta, spuse Assan.

Grayland scutură din cap şi spuse:

— Când se va întâmpla.

— Şi aţi văzut acest lucru în *viziunile* dumneavoastră, insistă Assan.

Grayland zâmbi, auzindu-l:

— Nu e nevoie de viziuni când dispui de date. În ambele cazuri însă trebuie să existe dorinţa de a vedea. Avem nevoie ca acest comitet să le vadă pe ambele. Avem nevoie ca dumneavoastră să înţelegeţi datele. Avem nevoie ca dumneavoastră să aveţi credinţă. Şi dacă nu veţi face niciunul dintre aceste lucruri, atunci, desigur, Lord Teran, *ne vom mulţumi* doar cu supunerea. Deocamdată, asta e tot.

Se ridică în picioare, obligându-i pe cei din comitetul executiv să se ridice la rândul lor. Apoi îi salută înclinându-şi capul şi părăsi încăperea.

— Cred că s-ar putea să fi făcut o greşeală, spuse Cardenia WuPatrick către fantoma tatălui ei.

Attavio al VI-lea sau, mai precis, spiritul său sau, chiar mai precis, o simulare digitală a lui Attavio al VI-lea, creată din amintiri, emoţii şi acţiuni înregistrate, încuviinţă:

— Tot ce se poate, spuse el.

— Mulţumesc, spuse Cardenia, al cărei nume oficial complet era Grayland a II-a. Votul tău de încredere în cazul ăsta este încurajator.

Cei doi se aflau în Camera Memoriei, o încăpere spaţioasă şi în mare parte neîmpodobită, la care avea acces doar împăraxul în funcţie. În interiorul camerei se afla un asistent personal cu numele de Jiyi, care putea, la cerere, să stabilească o conexiune cu oricare dintre foştii împăracşi, mergând până la prima dintre ei, Rachela. Când

avea să vină sfârşitul domniei Cardeniei, amintirile, emoţiile şi acţiunile ei aveau să fie descărcate la rândul lor pentru a servi nevoilor oricui avea să fie următorul împărax.

Asta dacă avea să mai existe vreun împărax, fapt care se ivi în momentul acela în mintea Cardeniei sub forma unei întrebări la care nu se putea da un răspuns foarte bun.

— Voiam doar să spun că sunt de acord cu tine, zise Attavio al VI-lea. Pari mâhnită şi m-am gândit că dacă sunt de acord cu tine o să te simţi mai bine.

— Nu şi în acest caz anume, din păcate. Trebuie să lucrăm la capacitatea programului tău de a detecta sugestiile emoţionale.

— Bine, atunci, zise Attavio şi-şi încrucişă mâinile, stând în picioare, în timp ce fiica sa şedea. Dă-mi mai multe detalii despre ce greşeală anume crezi c-ai făcut.

— Am spus c-am avut viziuni.

— Despre sfârşitul Interdependenţei.

— Da.

— Ah. Ei bine, da. Probabil chiar *ai făcut* o greşeală când ai spus asta.

— Da, zise Cardenia ridicându-şi mâinile în aer.

— Mă întreb la ce te aşteptai, spuse Attavio al VI-lea.

— Chiar te întrebi?

— În măsura în care pot, desigur.

— Spune-mi de ce.

— Încerci să recreezi ceea ce a făcut Rachela, dar tu nu dispui de condiţiile de început ale Rachelei. Nu ai susţinerea familiei Wu sau resursele ei cu care te-ar putea susţine în alte domenii. Nu ai influenţa lor asupra caselor nobiliare pentru a încheia înţelegeri cu acestea. Singura susţinere pe care o vei avea probabil va fi a Bisericii Interdependente şi aceasta îţi va fi acordată fără prea mult entuziasm. În fond, nu creezi un imperiu, încerci să dezmembrezi un imperiu. Mai exact, unul care a fost înfloritor vreme de o mie de ani.

— Ştiu toate astea, spuse Cardenia. Am luat în calcul şi faptul că un curent de Flux s-a închis şi că se vor mai

închide şi altele în curând. Ştiu că nu am timp să creez un consens în parlament sau în cadrul breslelor sau chiar în rândul savanţilor, înainte ca lucrurile să se precipite. Trebuie să anticipez această criză într-un fel care-mi va permite să salvez cât mai mulţi oameni cu putinţă. Pot face asta prin Biserică. Şi singura cale este de a nu lăsa Bisericii nicio modalitate doctrinară de contestare. Prin susţinerea profeţiei.

— Îţi dai seama că „nicio modalitate doctrinară de contestare” nu înseamnă automat „nicio contestare”, spuse Attavio al VI-lea. O biserică este o instituţie separată de religia pe care o serveşte. Este plină de oameni. Şi ştii cum sunt oamenii.

Cardenia încuviinţă.

— Credeam c-am înţeles asta.

— Dar acum ai îndoieli.

— Da, am. Nu am crezut că voi transforma Biserica instantaneu. Nu sunt proastă. Dar m-am gândit că va exista mai multă cooperare. Mai multă înţelegere pentru ceea ce fac.

— Sper că nu te-ai exprimat în acest sens în faţa liderilor Bisericii, spuse Attavio al VI-lea.

Cardenia pufni şi se uită la tatăl ei:

— Nu sunt nici chiar *atât* de proastă, spuse ea. În faţa Bisericii, mă încred cu seninătate în viziunile mele. Şi mai este şi comitetul executiv. M-am întâlnit cu membrii comitetului azi şi le-am spus tuturor că am nevoie de credinţa lor. Mi s-a părut că Lordul Teran era pe punctul de a exploda de furie.

— Nu l-am cunoscut, spuse Attavio al VI-lea. L-am cunoscut pe tatăl său. Casa de Assan este un aliat politic apropiat al Casei de Wu.

Cardenia încuviinţă din nou.

— Cred că acesta este motivul pentru care Lordul Teran a fost numit în comitet. Breslele s-au gândit să se revanşeze faţă de mine fiindcă au numit-o pe Nadashe Nohamapetan în comitet mai întâi. Dar nu sunt sigură că Lordul Teran este mai bun. În privinţa lui Nadashe

Nohamapetan, ştiai măcar că, de fapt, complotează pentru ea însăşi şi pentru familia ei. Nu sunt sigură ce are de gând Lordul Teran.

— Ai putea afla, sugeră Attavio al VI-lea.

— Nu cred că s-a ajuns până acolo.

— Tu eşti împăraxul. Trebuie să fii mereu cu un pas înaintea tuturor.

Lord Teran Assan îşi trecu mâna peste încuietoarea uşii apartamentului său din complexul de locuinţe al familiei aflat în Xi'an. Apartamentul său era mobilat minimal acum, fiindcă majoritatea bunurilor sale se aflau încă în apartamentele lui mai spaţioase din Hubfall, unde, înainte de numirea sa din prezent, fusese director general pentru operaţiunile din sistemul acestuia. Ascensiunea lui Assan în comitetul executiv imperial fusese o lovitură de maestru a Casei de Assan care, practic, ţesuse intrigi ca să ajungă în comitet timp de secole de-a rândul. I se refuzase un loc din cauza faptului că era bine-cunoscută drept aliată a Casei de Wu, iar Casa de Wu era condusă, teoretic, de către împărax. În realitate însă împăracşii nu se amestecaseră aproape niciodată în operaţiunile de zi cu zi ale Casei de Wu. Consiliul de administraţie al familiei Wu, format din verii de rang înalt din cadrul familiei Wu, ar fi fost extrem de iritat de un astfel de amestec şi, oricum, împăraxul avea pe cap gestionarea restului Interdependenţei.

Toate celelalte bresle şi casele lor nobiliare considerau cu toate astea că relaţia Assan – Wu era mult prea strânsă pentru zona lor de confort, din punct de vedere politic. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era prezenţa în comitetul executiv a unui alt potenţial suporter entuziast al politicilor celui care s-ar fi nimerit să fie împăraxul în funcţie în acel moment. Dar apoi Nadashe Nohamapetan încercase s-o asasineze pe Grayland a II-a – o dată în mod sigur, posibil şi a doua oară (încă se delibera în privinţa asta şi, de fapt, nici nu se formase juriul care să decidă câte încercări fuseseră, dar metafora rămâne valabilă) şi,

fără a pune asta la socoteală, reuşise pe parcurs să-şi ucidă fratele mai mare, să pună la cale o revoltă pe planeta Capăt cu ajutorul celuilalt frate al ei şi să facă, în general, o mulţime de lucruri care indicau că era o trădătoare.

Dintr-odată, uşoara înfoiere a împăraxului părea să fie exact ceea ce şi-ar fi dorit breslele. Şi astfel, Casa de Assan intrase în comitetul executiv pentru prima oară. Assan era obligat, ca membrul familiei cu cel mai înalt rang din sistem, să-şi asume această responsabilitate.

Assan găsea că, pentru el, această sarcină este o pierdere de vreme. Grayland (şi, gândindu-se la ea, Assan tresări involuntar, fiindcă o cunoscuse pe împărax când încă era Cardenia WuPatrick şi nu fusese impresionat de ea în niciun fel; era cam tot atât de pregătită să fie împărax, pe cât era Assan pentru un număr de circ care implica jonglarea cuţitelor) fusese obligată să se întâlnească cu membrii comitetului şi să le asculte îngrijorările şi sfaturile. Dar nu era obligată să le ia în considerare şi să le urmeze în vreun mod concret şi devenise clar, la sfârşitul primei şedinţe la care participase, cu aproape o lună înainte, că Grayland participa la aceste şedinţe mai mult ca să scape de ele.

Asta era cu atât mai problematic cu cât Grayland, imediat înaintea intrării lui Assan în comitet, renunţase la aiureala despre deplasarea curenţilor Fluxului, băgându-l la înaintare pe un amărât cu numele de Lord Marce, care pretindea că are dovezi în acest sens. Marce nu fusese, trebuie să recunoaştem, cel mai convingător orator, nici în faţa comitetului şi nici atunci când depusese mărturie în faţa parlamentului. Şi în timp ce numărul tot mai mare al navelor care nu mai soseau de la Capăt începuse să îngrijoreze anumite Case (inclusiv pe cea a lui Assan – împăraxul avusese dreptate când spusese că unul dintre cinciarii lor, *Şi pentru acest dar mă simt binecuvântat,* întârziase deja îngrijorător de mult), faptul că lacheul împăraxului anunţase că următorul curent de Flux ce avea să se prăbuşească era cel către sistemul de unde proveneau Nohamapetanii pica cam *prea la ţanc.*

Oricum, prăbuşirea nu avusese loc încă. Până când (şi dacă) avea să se întâmple, erau tot felul de motive pentru care navele să fi fost reţinute la Capăt, care nu antrenau explicaţia atât de radicală a prăbuşirii Fluxului. Inclusiv un embargou imperial pe circulaţia navelor spaţiale.

Ceea ce îl făcu să se întrebe care era, *de fapt,* planul pe care-l punea în joc Grayland a II-a? Şi cât de mult timp credea ea că va putea continua să se joace astfel, înainte ca totul să se prăbuşească în jurul ei? Şi dacă aceste „viziuni” blestemate ale ei nu erau decât o altă stratagemă pentru ca ea să-şi poată continua, pentru alte câteva zile sau săptămâni, jocul prostesc pe care-l începuse?

Având în vedere toate acestea, Assan simţi c-ar fi trebuit să rămână în biroul său şi să-şi vadă de treburile lui.

Ceea ce nu însemna că nu avea să se folosească de poziţia din prezent în propriul beneficiu.

Assan merse până la bar, îşi puse gheaţă într-un pahar, turnă deasupra nişte whisky şi apoi îl sună pe Jasin Wu, membru al consiliului de administraţie al Casei de Wu, pe o linie sigură.

— Doreai un raport asupra şedinţei? întrebă Assan.

Jasin mormăi aprobator şi Assan îi expuse ideile principale, amintind şi despre viziunile lui Grayland a II-a:

— Ne-a cerut să avem *credinţă,* încheie Assan.

— La naiba! spuse Jasin Wu, scârbit. Casa de Wu construieşte nave stelare. Şi ea spune peste tot că Fluxul se prăbuşeşte. Am pierdut 40% din preţurile oferite pentru comenzile obişnuite. E ca şi cum ar încerca să-şi distrugă propria familie.

— Nici nu *a făcut* parte cu adevărat din familie, nu? murmură Assan. Rennered era cel care trebuia să preia conducerea.

— Până când a intrat cu maşina într-un zid, da, spuse Jasin. Stupid. Asta în cazul în care nu l-a omorât Nadashe Nohamapetan, aranjându-i maşina.

— Nu mai reprezintă o problemă pentru tine.

— Dar e încă vie. Aşa că încă reprezintă o problemă. Deocamdată.

— Deocamdată?! întrebă Assan.

Jasin îl ignoră.

— Trebuie să te întâlneşti între patru ochi cu Grayland, spuse el. Vezi ce e cu ea, de fapt.

— Am tot încercat să mă întâlnesc cu ea încă de când am venit, răspunse Assan. Mă tot amână. Tu ar trebui să-i soliciţi o întâlnire. Şi să mă iei şi pe mine.

— Asta nu prea se face de obicei, spuse Jasin. Împăraxul are o întâlnire de curtoazie anuală cu consiliul Casei de Wu, dar altfel toate problemele sunt rezolvate de subordonaţi.

— Dar nu se face nici ca împăraxul să pretindă că are viziuni de obicei, remarcă Assan.

Auzindu-l, Jasin mormăi din nou:

— O să mă gândesc la asta, spuse el şi închise telefonul.

Assan luă o gură de whisky şi iniţie un nou apel pe o linie sigură, de data asta către Deran Wu, vărul lui Jasin, care făcea şi el parte din consiliul de administraţie al Casei de Wu.

— Voiai un raport despre şedinţă? întrebă Assan şi-i prezentă lui Deran acelaşi raport pe care i-l oferise şi lui Jasin.

— I-ai dat şi lui Jasin acelaşi raport? întrebă Deran.

— În mare, da, spuse Assan.

— Şi care a fost reacţia lui?

— Este îngrijorat că va fi afectată construcţia de nave.

Deran pufni:

— Asta fiindcă e un idiot. Orice pierdem în privinţa navelor câştigăm din vânzarea de arme şi din misiunile de securitate.

— Pe termen scurt, spuse Assan, dacă împăraxul are dreptate în ceea ce priveşte prăbuşirea Fluxului.

Deran făcu un gest de respingere:

— Grayland e prostuţă şi nu le va lua atât de mult celorlalţi membri ai Casei să-şi dea seama de asta şi să ia măsuri.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu trebuie să-ţi faci probleme în acest

moment. Şi ar fi fost bine dacă Nadashe Nohamapetan ar fi reuşit să-şi termine treaba când a trimis naveta aceea care l-a secerat pe iubitul meu văr. Aia a fost o acţiune pe cinste.

— Nu cred că Jasin e mulţumit că e încă vie. Mă refer la Nadashe Nohamapetan. Nu la Grayland.

— Crede-mă, cunosc bine părerile lui Jasin despre această chestiune. Nu se jenează să spună ce crede despre asta.

— Nu ar da bine pentru împărax dacă i s-ar întâmpla ceva lui Nohamapetan.

— Nu, spuse Deran. Şi nici nu mi-aş dori să înlătur aşa acea piesă anume de pe tabla de şah. Pe oricare dintre ele, în cazul de faţă. Ceea ce este încă un lucru care nu trebuie să te preocupe deocamdată, Teran.

— Bineînţeles.

— Ar trebui să te întâlneşti cu Grayland între patru ochi.

— Mă evită.

— Ei bine, să vedem ce se poate face în legătură cu asta, nu-i aşa? zâmbi Deran şi apoi întrerupse legătura.

Assan zâmbi şi el, dar pentru sine. Îşi termină băutura şi iniţie cel de-al treilea şi ultimul său apel din seara aceea.

— Da? se auzi vocea de la celălalt capăt.

— O caut pe Lady Nohamapetan.

— Este… indisponibilă.

— Sunt conştient de acest lucru. Mai ştiu şi că pot să-ţi las un mesaj şi că o să i-l transmiţi.

— Care e mesajul?

— Cred că doreşte un raport asupra acestei şedinţe. La celălalt capăt se lăsă tăcerea.

Apoi:

— Continuă.

CAPITOLUL 3

În timp ce asasinul se îndrepta spre ea cu un şiş improvizat dintr-o perie de dinţi, primul gând ce-i veni în minte lui Nadashe Nohamapetan a fost: *Ei bine, a durat mai mult decât mă aşteptasem.* Era în arestul imperial de mai bine de o lună. Faptul că Grayland a II-a îi trimitea pe cineva abia acum era aproape insultător.

Al doilea gând căruia îi dădu a fost:

— Oh, rahat!

Indiferent dacă teoretic aştepţi să te trezeşti cu o perie de dinţi (sau chestie) înfiptă între coaste, atunci când obiectul ascuţit chiar te ţinteşte şi e mânuit de una care arată de parcă profesia ei este să sugrume animale, este acceptabil să-ţi scape o înjurătură scurtă, acolo.

La drept vorbind, era doar cireaşa de pe tort din luna asta mai puţin spectaculoasă a lui Nadashe Nohamapetan.

Dar, în fond, fusese conştientă de riscuri atunci când se hotărâse să-l combine pe fratele ei Amit – în toate sensurile cuvântului – cu Grayland în turul acela pe nava spaţială, ca pe urmă să proiecteze o navetă în rampa de încărcare, la viteză maximă. Îi cunoştea pe amândoi, dar reprezentau o problemă minoră. În fond, era *cât se poate de rezonabil* să te aştepţi ca rezultatul acestei acţiuni să fie spulberarea împăraxului peste puntea navei sau aspirarea ei în vidul spaţiului, sau o combinaţie dintre cele două. Naveta era destul de mare, avea să fie destul de rapidă, iar rampa de încărcare era de asemenea mare. Fusese într-adevăr doar un ghinion că alarmele de proximitate se declanşaseră cu o clipă mai devreme, oferindu-i lui Grayland exact timpul necesar ca să fie aruncată dincolo de uşa pneumatică dotată cu închidere accelerată.

Pe urmă reuşise să supravieţuiască autodistrugerii navei proaspăt inaugurate din cauza forţelor rotaţionale, închisă într-o conductă de traversare care scăpa aer. Grayland ar fi trebuit să fie ucisă de navetă, apoi ca urmare a dezmembrării navei şi, în cele din urmă, din cauza simplei

lipse de oxigen. Şi asta fără a pune la socoteală încercarea de asasinat de la încoronare.

Grayland avea, pur şi simplu, un noroc chior.

Nadashe n-avea prea mult noroc în ultimul timp.

— Deci uite cum stăm, îi spusese Cal Dorick, avocatul personal al lui Nadashe, cu puţin timp înainte să fie arestată. Crimă cu premeditare pentru Amit, crimă cu premeditare pentru pilotul navetei, omor prin imprudenţă şi pentru gărzile lui Grayland, şi pentru gărzile lui Amit, tentativă de omor pentru toate celelalte contingente de securitate, ucidere din culpă pentru echipajul navei stelare – sunt aici mai multe capete de acuzare –, tentativă de omor a împăraxului, tentativa de asasinare a împăraxului, care, tehnic vorbind, reprezintă o infracţiune separată de tentativa de omor, şi, desigur, trădare.

— Asta e tot? întrebă Nadashe.

Dorick o privi ciudat, dar continuă.

— Deocamdată. Înţeleg că în prezent Casa de Nohamapetan – casa ta – dezbate dacă să ceară autorităţilor să te acuze de distrugerea proprietăţii. Casa de Lagos, a cărei navetă ai furat-o, va cere cu siguranţă să fii acuzată, dar nu a făcut-o încă. Şi mai pot fi adăugate pe rol acuzaţii ulterioare, în funcţie de alte investigaţii.

— Deci la ce ne aşteptăm? întrebă Nadashe. În ceea ce priveşte condamnarea?

Dorick era uluit.

— La moarte, Nadashe, îi spuse el în cele din urmă. Aceasta este sentinţa obişnuită pentru trădare. Ar mai fi o şansă de condamnare la moarte pentru crima cu premeditare. Pentru omorul prin imprudenţă ar fi închisoarea pe viaţă. Tentativa de asasinat înseamnă de obicei închisoarea pe viaţă. Pentru tentativele de asasinat multiple sunt sentinţe mai uşoare, dar procurorul mi-a spus deja că vor cere ca sentinţele să fie executate, consecutiv şi nu să fie contopite.

Nadashe se uită prin sala mohorâtă în care se aflau amândoi, vopsită în nuanţe de verde şi cenuşiu industrial.

— Prin urmare, cel mai bun scenariu este ceva de genul

acesta, pentru tot restul vieţii mele, şi pentru alte câteva vieţi pe deasupra.

— Da, acesta ar fi cel mai bun scenariu, spuse Dorick. Ăsta e un scenariu extrem de optimist.

— Ceva înţelegeri pe care să putem conta?

— Nu prea, spuse Dorick. Când statul crede că cineva a încercat să asasineze împăraxul, doreşte să dea un exemplu.

— Ei bine, spuse Nadashe şi-şi încrucişă mâinile pe masă între ea şi avocatul ei personal, chestia asta este absolut inacceptabilă.

Dorick făcu o pauză, păru să fie gata să spună ceva, dar apoi închise gura. Îşi aranjă costumul şi apoi întinse mâna după stiloul şi caietul lui:

— Prin urmare, înţeleg că te vei declara nevinovată.

— Bineînţeles. Sunt complet nevinovată.

— În legătură cu toate.

— În legătură cu absolut toate astea. Ideea că aş încerca să-l omor pe Amit, fratele meu, pe care-l iubeam, este insultătoare. Cât despre Grayland, fratele ei a fost odinioară logodnicul meu. Fratele meu spera să fie logodnicul ei. Nu există niciun motiv, date fiind ambele situaţii, pentru care i-aş dori moartea. Toate astea sunt absurdităţi. Nu sunt vinovată de nimic.

Dorick o privi stăruitor.

— Ce e? întrebă Nadashe.

— Ceea ce vreau să spun este că ai recunoscut trădarea, zise Dorick. Ai mituit o navă plină de puşcaşi marini imperiali şi ai trimis-o prin găvanul de Flux la Capăt ca să sprijine încercarea ta de a prelua controlul asupra planetei. Ai afirmat acest lucru în faţa împăraxului. Şi în faţa întregului comitet executiv.

— O declaraţie sub imperiul emoţiei, spuse Nadashe.

— Nu aşa funcţionează lucrurile din punct de vedere juridic în cazul „declaraţiilor emoţionale”, dar să zicem că e aşa.

— Am bravat sub impulsul momentului, continuă Nadashe, înverşunată. Din cauza faptului că fusesem

acuzată de uciderea propriului meu frate. Sincer, nici nu mai ştiu exact ce am spus în momentele acelea.

— Dar există *înregistrări.*

— Sunt sigură că există. Dar nu-mi amintesc clar detaliile. O evaluare psihologică mi-ar putea fi de ajutor pentru c-ar putea confirma golul din memoria mea.

Dorick o privi neîncrezător.

— Grayland a ordonat o investigaţie de-a fir a păr în rândurile armatei pentru a vedea pe cine altcineva ai putut mitui.

— Nu am mituit pe nimeni. A fost Amit.

— Amit.

— Da.

— Fratele tău mort care încerca să se căsătorească cu împăraxul.

— Era de părere că e bine să ai întotdeauna un plan B.

— Şi planul lui B presupunea să se sinucidă?

— Oamenilor le place să se dea în spectacol, spuse Nadashe. Şi cred că vei afla în cadrul investigaţiilor dumitale că Amit a lăsat instrucţiuni ca în eventualitatea morţii sale *Profeţiile Rachelei* să ajungă la Capăt.

— Serios? făcu Dorick, luând notă.

— Absolut.

— O cerere care este complet neverificabilă fiindcă, dacă împăraxul are dreptate, curentul de Flux de la Capăt până aici s-a prăbuşit deja.

— Dacă poţi crede aşa ceva, da.

— Şi totuşi faptul că ştii atât de multe despre modul de funcţionare a planurilor lui Amit…

— Îl anchetam.

Dorick îşi ridică privirea de pe tabletă, arcuindu-şi sprâncenele:

— Pentru trădare.

— Printre altele, da.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să aduci asta la cunoştinţa împăraxului, a comitetului executiv sau, în fond, a autorităţilor legale competente care ar fi… mai multe.

— Amit a fost *fratele* meu, Cal, spuse Nadashe. Trebuia

să fiu sigură.

— Prin urmare, ca totul să fie clar, toate acestea…

Dorick flutură mâna cu care ţinea stiloul, încercând să schiţeze enormitatea crimelor pe care Amit încercase să le ducă la bun sfârşit.

— Sunt din cauza lui Amit, da.

— Există cineva care poate confirma vreuna dintre afirmaţiile tale?

— Fratele meu Ghreni, spuse Nadashe. Erau foarte apropiaţi.

— Ghreni se află şi el la Capăt, prin urmare nu poate fi chemat să confirme afirmaţiile tale de aici.

— Da, din nefericire.

— Foarte neplăcut, spuse Dorick, pe un ton care mai avea doar puţin până la a fi complet sincer.

Nadashe se bucură că avocatul ei revenise rapid pe drumul corect.

— Ei bine, asta este cu siguranţă o teorie alternativă a cazului, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Nadashe.

— O teorie care are nevoie de ceva timp pentru cercetări. Săptămâni, în mod sigur. Probabil luni. Ani de zile?

— Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie, spuse Nadashe. Sunt dispusă să aştept înfăptuirea dreptăţii.

— Da, sunt convins, spuse Dorick şi tăcu. Nu va fi ieftin. Şi, ca să mă exprim mai puţin delicat, Casa de Nohamapetan se gândeşte încă dacă să-ţi finanţeze apărarea.

Nadashe încuviinţă:

— Scrie ce-ţi spun, zise şi-i recită un şir lung de numere. Du-te la Imperial Banc din Hubfall. La filiala de vizavi de Casa Breslelor.

— Dacă contul este pe numele tău, ar putea fi deja blocat.

— Nu e pe numele meu. Este pe al tău.

— Bine, spuse Dorick. Mi-ar fi plăcut să ştiu mai demult de cadoul ăsta neaşteptat.

— Aş fi preferat să nu afli niciodată de el, spuse Nadashe. Şi totuşi uite că s-a întâmplat.

Dorick încuviinţă şi se ridică în picioare:

— Data viitoare când ne vom vedea va fi cu ocazia trimiterii în judecată.

— Vreau să ies pe cauţiune, spuse Nadashe.

— Aş dori să-ţi reamintesc că eşti acuzată de tentativa de asasinare a împăraxului, spuse Dorick. Obţinerea cauţiunii este o idee *optimistă.*

— Încearcă oricum.

Prin urmare, Cal Dorick încercase, argumentând, şi nu *complet* nejustificat, că, deşi întru totul nevinovată, Nadashe, acuzată de tentativă de omor, putea deveni ţinta unor încercări de rănire sau ucidere din partea unuia sau mai multor deţinuţi, doar din dorinţa acestora de a deveni celebri sau dintr-o speranţă deşartă că uciderea cuiva care încercase să ucidă împăraxul le-ar fi putut creşte propriile şanse de eliberare condiţionată sau de comutare a pedepsei. Judecătorul care urma să pronunţe trimiterea în judecată nu fusese prea convins, ca să ne exprimăm blând. Dar admisese, în silă, nevoia lui Nadashe de securitate sporită. După ce-i oferise detenţia în izolare pe toată durata dinaintea judecării procesului, judecătorul îi oferise până la urmă propria ei celulă, în aripa cu securitate medie a Penitenciarului Corecţional al Împăraxului Hanne al II-lea, la treizeci de klicuri distanţă de Hubfall.

Penitenciarul corecţional era socotit „sigur” fiindcă nu exista o cale ferată subterană nici spre şi nici dinspre penitenciar. Singura cale de a intra sau de a ieşi era la suprafaţă. Şi, de vreme ce Centrul Comercial era o planetă lipsită de curenţi şi de atmosferă, unde temperatura era fie de 300° C, fie de -200° C, în funcţie de care parte a terminatorului[4] planetar hotărai să hoinăreşti, drumul de suprafaţă nu era, ca să spunem aşa, o experienţă plăcută nici în circumstanţele cele mai fericite. Doar vehiculele autorizate aveau voie să-l abordeze. Vehiculele

[4] Linie care desparte partea luminată de soare de cea obscură de pe discul lunii şi al planetelor (n. tr.).

neautorizate care se apropiau de clădire erau avertizate începând de la trei mii de metri distanţă, luate în cătare la două mii de metri distanţă şi distruse când ajungeau la un klic distanţă. Nimeni nu se aventura să se plimbe la suprafaţa planetei ca să se bucure de singurătate.

În timpul lunii ce urmase sosirii ei aici, Nadashe evitase comunicarea cu ceilalţi, se ferise din calea tuturor celorlalţi şi a oricăror probleme. O ajutase şi faptul că i se ordonase să-şi ia masa singură şi mâncarea i se aducea în celulă, iar duşurile le făcea în zona infirmeriei, unde erau cabine şi instalaţii de igienă securizate. O dată pe săptămână se întâlnea cu Dorick, care o ţinea la curent cu lumea din exterior, informând-o despre cum i se dăduseră în administrare Casei de Lagos toate firmele din sistem ale Casei de Nohamapetan, despre cum Grayland a II-a stârnise o criză socială şi politică când lansase avertismentul legat de prăbuşirea iminentă a curenţilor Fluxului şi, mai recent, despre cum împăraxul începuse să susţină că are viziuni religioase la fel ca Rachela în primele zile ale Interdependenţei.

Nadashe, care cunoştea mai bine decât oricine din univers circumstanţele acestor ultime două acţiuni, nu-i împărtăşise avocatului său gândurile sale, ci se concentrase asupra Casei de Lagos care preluase administrarea Casei de Nohamapetan.

— Cine este reprezentantul lor din prim plan? întrebă ea.

— Lady Kiva Lagos, spuse Dorick.

— Oh, ea.

— Vă cunoaşteţi?

— L-a folosit pe Ghreni drept ibovnic când eram la facultate. Cum se ocupă de conducerea afacerilor casei noastre?

— Din afară, pare să se descurce foarte bine.

— Dar din interior?

— Nimeni din interior nu vorbeşte prea mult cu mine în momentul de faţă.

— Ei bine, asta mi se pare nepoliticos.

Dorick ridică din umeri.
— Eşti acuzată că l-ai omorât pe şeful companiei şi că ai distrus cea mai nouă şi scumpă navă a acesteia. Pentru care, de altfel, poliţa de asigurare a fost anulată. Având în vedere că erai la conducerea companiei în momentul aşa-zisului incident, asigurătorii susţin că a fost o tentativă de fraudare a asigurării.
— Este ridicol.
— Având în vedere costul, Casa de Nohamapetan ar trebui să fie legitim interesată de dovedirea nevinovăţiei tale. Dar de vreme ce încerci să-i pui totul în cârcă lui Amit... zise Dorick ridicând din umeri. Nu e dispusă să se implice. Mai ales acum când a ajuns la conducere Lady Kiva.
— Pentru moment.
Dorick încuviinţă.
— Se pare că mama ta îl va trimite pe unul dintre verii tăi şi o armată de avocaţi din Terhathum care să se lupte şi să smulgă conducerea afacerilor din mâinile ei. Dar nu au ajuns încă şi, având în vedere că Grayland sugerează că curentul de Flux spre Terhathum ar putea fi pe punctul de a se prăbuşi, asta adaugă un nou nivel de... *dramatism* situaţiei. Voi trimite somaţii oamenilor şi voi cere somaţie şi pentru documente cât se poate de repede, dar, aşa cum ai spus, nu ne grăbim prea tare.
Nadashe îl ignoră:
— Şi cum merge cu amânarea procesului?
— Neaşteptat de bine. Acuzarea are nevoie de mai mult timp ca să-şi construiască argumentaţia. Vrea să treacă cât mai puţin timp între deschiderea şi închiderea cazului. Îi încurajez să-şi aloce tot timpul de care au nevoie.
— Perfect.
— Există un motiv pentru această întârziere, în afară de posibilitatea de a te ţine în viaţă în tot acest timp?
— Nu e de ajuns? întrebă Nadashe.
— Ba da, spuse Dorick. Dar, ca avocat al tău, aş prefera să ştiu dacă mai este ceva relevant pentru cazul nostru.
— De ce întrebi?

Dorick deschise un dosar fizic şi scoase din el o foaie reală de hârtie, pe care o făcu să alunece pe masă spre Nadashe:

— Aseară am fost contactat. V-ar putea interesa obiectul apelului.

Aceasta citi textul de pe hârtie în tăcere.

— Vezi, nu e nimic acolo care să mi se pară c-ar avea vreo legătură anume cu cazul tău legal, aşa că nu mă simt obligat să-l împărtăşesc acuzării aşa cum aş face-o, probabil, în mod normal, continuă Dorick. Asta doar dacă nu-mi spui că *este* într-adevăr relevant, situaţie în care îl voi împărtăşi.

Nadashe îi întinse hârtia înapoi lui Dorick.

— Nu cred că este relevant. Deloc. Pare că cineva vrea să-ţi joace o festă sau încearcă să te facă să acţionezi într-un anumit fel.

— Se prea poate, spuse Dorick, luând hârtia. Ăsta e un caz extrem de mediatizat şi primesc o mulţime de mesaje false în legătură cu el.

— Anunţă-mă dacă mai primeşti asemenea mesaje.

— Desigur.

În drum spre celula ei, Nadashe se gândi la nota pe care i-o arătase Dorick, de la Teran Assan, pe care-l cunoscuse cu diverse ocazii publice. Assan nu era doar un arivist lacom, ci şi un imbecil cu o părere mult prea bună despre el însuşi, dar îi fusese util în nenumărate ocazii cu informaţii despre propria lui familie şi despre Casa de Wu. Faptul că-i luase locul în comitetul executiv şi că acum dorea să-i împărtăşească informaţii despre împărax şi despre contactele lui din interiorul Casei de Wu era extrem de interesant.

Nadashe îşi dădea seama că această generozitate avea preţul ei şi că la un moment dat va trebui răsplătită într-un fel sau altul. Dar putea lăsa asta pentru mai târziu. Deocamdată, mintea lui Nadashe era ocupată să descifreze acest joc complicat.

Atât de ocupată, de fapt, că nici nu observă asasina cu şişul din periuţa de dinţi, până când aceasta ajunse la trei

paşi de ea, apropiindu-se repede.

— Oh, *rahat,* spuse Nadashe, şi apoi asasina se întinse, o prinse pe Nadashe de gât, o trânti la podea şi înfipse şişul improvizat în artera carotidă a femeii din spatele lui Nadashe, care se furişase lângă ea cu un alt tip de şiş, unul dintr-o lingură ascuţită prin şlefuire.

Şiş-de-Lingură, vizibil surprinsă atât de apariţia bruscă a femeii cu şişul improvizat dintr-o perie de dinţi, cât şi a şişului împlântat acum în gâtul ei, îşi scăpă propriul şiş din mână şi încercă fără succes să-şi scoată periuţa din arteră. Femeia-cu-periuţa-de-dinţi îi împinse mâinile în lături şi cu palma deschisă îi împinse şişul şi mai adânc, provocându-i un geamăt sugrumat. Apoi o apucă pe Şiş-de-Lingură de partea din faţă a cămăşii ei de deţinută şi o aruncă peste balustrada scării. Şiş-de-Lingură căzu de la patru metri, ateriză cu o bufnitură umedă pe podeaua închisorii şi muri.

Femeia-cu-periuţa-de-dinţi se uită în jos şi apoi ridică arma lui Şiş-de-Lingură, arătându-i-o lui Nadashe.

— Nu veni cu o lingură la o luptă cu periuţe de dinţi, zise ea şi o aruncă în cea mai apropiată celulă.

— Ce? spuse Nadashe, nedumerită.

Femeia-cu-periuţa-de-dinţi arătă spre Şiş-de-Lingură:

— Ştii cine a trimis-o?

Nadashe îşi reveni:

— Presupun că Grayland.

— Pe aproape, dar nu chiar. A trimis-o Jasin Wu.

— Bine, spuse Nadashe. Şi pe tine cine te-a trimis?

— Deran Wu. Şi am o propunere din partea lui pentru tine.

Între timp, gardienii şi alţi deţinuţi se strânseseră în jurul corpului Şişului-Lingură, privind în sus şi văzând-o acolo pe Nadashe…

— Nu-ţi face probleme, spuse Femeia-cu-periuţa-de-dinţi. Se rezolvă.

— Bine de ştiut.

— Vrei să auzi propunerea?

Nadashe se uită din nou spre Femeia-cu-periuţa-de-dinţi, gândindu-se: *Ei bine, şi asta a durat mai mult decât mă*

aşteptam.

— Ascult, îi răspunse ea Femeii-cu-periuţa-de-dinţi şi observă că gardienii urcau scările, venind spre ele. Dar ar fi bine să te grăbeşti.

CAPITOLUL 4

Kiva Lagos se uită în jur, în depozitul gol în mijlocul căruia se afla şi apoi se întoarse spre Gaye Patz.

— La naiba, m-ai adus aici să mă uit în gol, spuse ea.

Gaye Patz, contabilul judiciar principal al Casei de Lagos, încuviinţă.

— Într-adevăr, nu vedeţi nimic, încuviinţă ea. Dar ceea ce *ar trebui* să vedeţi este un depozit plin cu grâne şi alte mărfuri ale Casei Nohamapetan în valoare de câteva milioane de mărci, gata să fie expediate.

Kiva clipi la auzul acestor cuvinte:

— Şi au fost expediate?

— Poate că da, spuse Patz. Dar, dacă au fost expediate, asta nu s-a făcut în mod legal sau către cumpărători legali. Dar şi mai probabil este că niciuna dintre astea nu a ajuns aici deloc. Zece milioane de mărci din inventar, dispărute ca prin farmec.

— Dar în contabilitate… spuse Kiva.

— Da, în contabilitate apar toate ca fiind aici. Împreună cu alte mărfuri, în valoare de aproximativ patruzeci de milioane, din alte depozite ale Casei Nohamapetan din Centrul Comercial, care nu sunt nici ele acolo.

— Mărfuri pentru care deja am acceptat *nenorociţii* de bani.

Patz încuviinţă.

— Tot ce trebuia să fie în depozitul ăsta a fost comandat şi plătit. Toate cele din celelalte depozite au fost şi ele comandate şi plătite. Casa de Nohamapetan – şi acum *dumneavoastră,* de vreme ce vi s-a dat responsabilitatea administrării afacerilor Nohamapetanilor – este pe minus cu mărfurile astea în valoare de patruzeci de milioane de mărci. Dar avem şi veşti bune.

— Serios? Ce veşti?

— Marfa aceasta ar fi trebuit livrată în afara sistemului. Împăraxul spune că curenţii Fluxului se prăbuşesc, aşa că e posibil ca ei să se prăbuşească înainte să vi se ceară în

mod legal să daţi curs comenzii.

Kiva pufni auzind-o şi privi din nou în jur la depozitul gol:

— De ce aflu asta abia acum?

— Despre depozitul acesta?

— Da.

Patz ridică din umeri:

— Toţi banii implicaţi în această mică schemă de fraudă reprezintă mai puţin de un procent din inventarul local al Casei de Nohamapetan şi, desigur, încă şi mai puţin deatât din suma totală a mărfurilor Casei. Marfa vine şi pleacă, aşa că aceste depozite nu stau goale pentru mult timp, spuse ea, arătând spre depozit. I-am prins, în mare parte, fiindcă la preluarea Casei de Nohamapetan de către Casa de Lagos a trebuit să facem un audit. În câteva zile, acest depozit şi alte câteva vor fi pline din nou.

— Cum dracu' au reuşit să ascundă toate astea?

— Ăsta e farmecul clientelei aflate la săptămâni sau luni de zile depărtare. Atunci când ajung încărcăturile, dacă lipseşte câte ceva, fie se ajustează comenzile în funcţie de obiectele lipsă din inventar, fie se compensează din încărcăturile ulterioare. În ambele cazuri, lipsa mărfurilor este trecută drept pierderi şi scăzută din taxe. Pentru a vedea natura reală a acestor „pierderi", ar trebui să audităm întreaga afacere.

— Ceea ce Nohamapetanii nu vor face, fiindcă tocmai ei sunt cei care pun mâna pe veniturile ilicite, spuse Kiva.

— Ei bine... zise Patz cu o voce care trăda o nuanţă de precauţie. Nu avem deocamdată nicio dovadă concretă în acest sens.

— Cu excepţia faptului că Nadashe Nohamapetan a finanţat aparent o nenorocită de lovitură de stat în Interdependenţă din mărunţişul rămas prin casă.

— Ar fi şi asta, murmură Patz.

— Vom putea acoperi aceste pierderi? întrebă Kiva. Fiindcă, spre deosebire de javrele de Nohamapetani, noi nu putem pretinde că acest inventar a căzut de pe navă în mijlocul Fluxului.

— Asta nu ţine de departamentul meu, spuse Patz. Îmi închipui că puteţi lua dintr-un loc ca să puneţi în altul, dar la final tot vă vor lipsi cincizeci de milioane de mărci. Voi cere oamenilor mei să verifice contabilitatea din ultimul deceniu ca să vedem realmente cât de extinsă a fost operaţiunea asta de fraudă.

— Crezi că vei descoperi mai multe.

Patz îşi privi şefa drept în ochi.

— Lady Kiva, o fraudă de asemenea proporţii nu are loc accidental. Avem de-a face, probabil, cu sute de milioane de mărci. Poate miliarde.

— Loviturile de stat n-au preţ de chilipir, spuse Kiva.

— Presupun că nu, Majestate.

— Măcar ştim unde naiba *sunt* banii?

— Nu încă. Nu avem puterea să mergem să verificăm dincolo de contul local al Casei de Nohamapetan. Conturile personale ale membrilor de familie şi alte conturi fără legătură directă sunt în afara razei noastre de acţiune. Voi pune informaţiile la dispoziţia Ministerului Veniturilor, bineînţeles. Vor putea să efectueze o investigaţie mai extinsă.

— Vreau înapoi orice bani ar descoperi.

— Trebuie să vă previn că e foarte puţin probabil ca Ministerul Veniturilor să onoreze această cerere.

— Să-i ia dracu'!

— Da, fu de acord Patz. Dar ar mai fi şi problema că Nohamapetanii datorează, probabil, taxe şi penalităţi. Acestea vor fi cu siguranţă mult mai mari decât suma reală care lipseşte.

Kiva murmură nedesluşit printre dinţi în semn de nemulţumire. Apoi întrebă:

— Cât din toate astea va fi pus *în cârca mea?*

— Mă gândesc că asta depinde de persoana care va stabili vinovăţia, spuse Patz. Nu cred că Grayland sau Ministerul Taxelor vor da vina pe dumneavoastră, cel puţin din motivul că aproape toate *astea* – Patz dădu iar din mână – au avut loc înainte de preluarea administrării de către dumneavoastră. Casa de Nohamapetan ca atare însă

s-ar putea să încerce. Mai ales în urma ultimelor evenimente.

— Ce evenimente?

— Ei bine, ăsta este celălalt lucru pe care l-am descoperit în timpul auditului. Sabotajul. Sabotajul inventarului, al maşinilor, al navelor. Toate petrecute în ultima lună, de când Casa de Lagos a preluat frâiele.

— Cât de mult?

Patz tăcu, dar îi aruncă Kivei o privire pe care ea o interpretă drept *„Rahat, o tonă!”.*

— Repet ce-am spus adineaori: de ce aflu asta abia acum?

— Sunteţi şefa cea nouă. Unii oameni nu vor să vă spună.

— Şi ceilalţi?

— Ei bine, vor să vă distrugă, doamnă.

Trei ore mai târziu, Kiva se întorsese la Guild House, în biroul său. Era fostul birou al – în aceeaşi măsură – fostului Amit Nohamapetan, care, mulţumită surorii sale, se trezise de curând la capătul drumului unei navete şi apoi fusese împrăştiat pe aproximativ un acru[5], pe puntea zonei de încărcare, în timp ce naveta se răsucise şi apoi intrase în el ca un câine într-o grămadă de bălegar.

Kiva nu era de părere că ăsta era un mod bun de a-ţi lua rămas-bun. Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că se putea şi mai rău. Amit murise înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă şi cel puţin oamenii aveau să vorbească ani de zile despre modul în care a murit. Era, evident, mult mai interesant decât un banal atac cerebral sau un atac de cord. Fusese, de fapt, cel mai interesant lucru la Amit, ceea ce Kiva hotărî că nu era o mărturie prea grozavă a vieţii pe care se deranjase s-o trăiască.

Biroul celui-care-acum-era-mort-şi-oarecum-împrăştiat, Amit Nohamapetan, era spaţios, aşa cum i se cuvenea şefului operaţiunilor familiei în sistemul Centrului

[5] Acru – unitate de măsură pentru suprafeţe de teren egală cu aproximativ 4047 m^2 (n. tr.).

Comercial, aranjat cu gust într-un stil care trăda faptul că fusese decorat în întregime pe baza preferinţelor unui decorator interior angajat şi nu pe baza propriilor înclinaţii ale lui Amit, dacă ar fi avut vreuna, ceea ce era puţin probabil, şi era plin de toţi asistenţii tehnici şi de toate inovaţiile de care un lider modern ar putea avea nevoie sau pe care şi le-ar putea dori.

Toate, cu excepţia unei alerte de tipul: „Hei, ticăloasa de soră-ta e gata să-ţi bage-n fund o navetă”, îşi zise Kiva. Ceea ce, ca să fim sinceri, ar fi reprezentat o chestiune destul de specializată.

Asta îi trecu prin minte Kivei în timp ce se uita afară, prin peretele de sticlă transparentă al biroului, spre strada de dedesubt. Dincolo de zgomotul obişnuit al străzilor din Centrul Comercial – cel mai mare oraş din Interdependenţă, aşa cum tindeau să fie capitalele imperiale de-a lungul istoriei, de jos se mai auzea un val de sunete venind de la ceva ce părea un protest. Kiva se afla mult prea sus ca să poată observa pancartele sau ca să audă clar ce anume se scanda, dar indiferent despre ce-ar fi fost vorba, mulţimea părea destul de agitată.

— Lady Kiva.

Kiva întoarse capul şi îl văzu pe Bunton Salaanadon, asistentul ei executiv şi, înainte de asta, al lui Amit Nohamapetan. Kiva îl păstrase fiindcă nu era vina lui că fusese angajat de un trădător ineficient al Interdependenţei, dar şi fiindcă ştia lucruri pe care Kiva nu le cunoştea şi nu dorea să fie nevoită să aştepte săptămâni sau luni de zile ca să le înveţe. Până acum se dovedise nu doar recunoscător că nu fusese dat afară, dar realmente util pentru Kiva în încercarea ei de a gestiona afacerile Casei de Nohamapetan, altfel decât ar fi făcut-o un dobitoc de arivist.

Kiva făcu semn cu capul spre peretele de sticlă:

— De ce protestează?

Salaanadon se apropie de şefa lui şi privi în jos spre stradă:

— Nu este de fapt chiar un protest. Împăraxul a spus că

are viziuni despre viitorul Interdependenţei. Cred că oamenii o sprijină.

— Hm.

Salaanadon se uită spre Kiva.

— Majestatea Sa a spus ceva despre aceste viziuni când v-aţi întâlnit cu ea, Lady Kiva?

— Nu, răspunse Kiva. Când m-am întâlnit cu ea, era încă în curs de recuperare după ce sora fostului tău şef detonase o navetă spaţială în apropierea ei. Nu prea a vorbit. Mi-a mulţumit că am demascat complotul lui Nadashe şi mi-a spus că voi prelua conducerea pe aici. Apoi mi s-a sugerat să-mi iau tălpăşiţa.

— A fost totuşi o onoare să întâlniţi împăraxul.

— A fost OK. Cred că acum i-o trage fostului meu ibovnic.

— Doamnă? făcu Salaandon.

Kiva îi făcu semn cu mâna să se oprească.

— Nimic important. Ai venit să mă întrebi ceva?

— Da, doamnă. A venit un avocat.

— Aruncă-l pe fereastră.

— De fapt este o femeie, cred.

— Atunci arunc-o *pe ea.* E la fel de defenestrabilă.

— Aş face-o bucuros, dar vine din partea Casei de Nohamapetan.

— Cineva care lucrează pentru mine acum.

— Mi-e teamă că nu, spuse Salaanadon. Avocata asta este din Terhathum. Care este…

— Ştiu ce şi unde este Terhathum, spuse Kiva. Este de la nenorocita de administraţie locală.

— Da, doamnă.

— Dar, cel puţin matematic, este posibil?

— Terhathum se află la cincisprezece zile depărtare de Centrul Comercial prin Flux. Aşa că, la limită, da.

— Ce doreşte?

— Cred că doreşte să vorbească cu dumneavoastră despre proprietăţile locale ale Casei de Nohamapetan.

— Atunci ar trebui să se adreseze împăraxului, fiindcă ea este cea care m-a pus aici.

— A sugerat c-ar mai fi şi alte chestiuni.

— Mai multă treabă pentru împărax.

— Mi-e teamă că nu poate fi evitată. Are cu ea un document sigilat.

La auzul vorbelor lui, Kiva se încruntă.

— Oh, futu-i!

Un document sigilat era un document care-i conferea purtătorului acelaşi statut ca al unui membru de rang înalt al unei Case. Din punct de vedere legal, Kiva nu se putea eschiva de la întâlnirea cu blestemata asta de avocată, fiindcă ar fi fost ca şi cum ar fi ocolit-o pe Contesa Nohamapetan, lucru care nu se făcea. Tehnic vorbind, şi în ciuda dispensei imperiale, Kiva era, în funcţia ei nouă de director, angajata contesei.

— Acum este în sala de aşteptare, spuse Salaanadon.

— Perfect, spuse Kiva. Să vină! Cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai bine.

— Da, doamnă.

Salaanadon îşi înclină uşor capul şi ieşi. Kiva mai privi o dată jos spre mulţimea cu pancarte din stradă şi se întrebă în grabă câţi dintre ei credeau cu adevărat şi pe câţi îi plătise Grayland. De-a lungul timpului, în fond, împăracşii închiriaseră mulţimi pentru cauze mult mai puţin arzătoare decât cea cu viziunile mistice. Şi dacă Interdependenţa avea să se prăbuşească, atunci n-avea niciun motiv să nu-şi cheltuiască toate mărcile înainte ca acestea să nu mai aibă nicio valoare.

Ăsta n-ar fi un sfat rău nici pentru tine, îşi zise Kiva în gând.

Bine, dar problema cu asta era că, pentru o persoană bogată cum era ea, Kiva era spectaculos de nemotivată de bani. Îi *plăceau* banii şi-i plăcea că avea bani şi era conştientă că o viaţă trăită fără bani ar fi de tot rahatul. Dar de vreme ce avusese bani toată viaţa ei pentru practic orice şi-ar fi dorit să facă – situaţia ei de fiică a conducătorului unei familii de negustori nobili avea avantajele ei nu se gândise niciodată la bani, iar pentru a-şi satisface propriile nevoi materiale nu folosea decât o

mică parte a banilor pe care îi avea la dispoziţie.

În schimb, Kiva avea două preocupări de bază: să şi-o tragă, ceea ce-o entuziasma (aproape) până la pierderea discernământului şi să conducă, chestie care-i plăcea şi la care, după cum se dovedise, chiar avea talent. Kiva nu-şi imagina c-ar putea conduce vreodată Casa de Lagos – ca nou-venită în familia deja numeroasă a Contesei Huma Lagos, avea prea puţine şanse să moştenească rolul de director al Casei de Lagos şi, în ciuda exemplului dat de fosta ei amică din facultate, Nadashe Nohamapetan, nu era înclinată să-şi ucidă rudele ca să-şi sporească şansele. Dar universul era destul de mare şi-i oferea Kivei propriile lucruri pe care să le conducă, precum, în acest caz, afacerea Nohamapetanilor.

Pentru moment, cel puţin. Până când Nohamapetanii aveau să i-o înşface înapoi sau până când se vor prăbuşi toţi curenţii de Flux şi se vor duce cu toţii naibii oricum.

Trăim vremuri al naibii de palpitante, îşi zise Kiva.

Uşa se deschise, iar Salaanadon intră însoţit de o femeie care era aproape de vârsta Kivei.

— Lady Kiva Lagos, Doamna Senia Fundapellonan, spuse Salaanadon, arătând spre Fundapellonan.

— Lady Kiva, zise Fundapellonan, înclinându-se.

— Da, da, spuse Kiva, făcându-i semn să intre în încăpere şi arătându-i un scaun din faţa biroului ei încăpător pe care să se aşeze.

— Aş dori să încep prin a vă transmite complimentele Contesei Nohamapetan, care vă mulţumeşte că aţi preluat conducerea firmelor ei locale în aceste vremuri tulburi.

Kiva îşi dădu ochii peste cap la auzul vorbelor ei:

— Uite… cum te cheamă?

— Senia Fundapellonan.

— E prea mult dintr-odată.

— Presupun că da, Lady Kiva.

— Fundapellonan, n-am putea… *să trecem peste* introducerile astea de rahat? Vreau să spun, pari o persoană inteligentă…

— Mulţumesc, Lady Kiva.

— Şi, ca o persoană inteligentă, ştii la fel de bine ca mine că dintre toate chestiile pe care le poate simţi Contesa Nohamapetan pentru mine în acest moment, *recunoştinţa* este exact ultima de pe listă. I-am oferit împăraxului dovezi că odraslele ei au trădat, că una a murit de mâna celeilalte, şi acum îi conduc blestemata de companie. Ceea ce ar vrea *de fapt* să facă ar fi să mă arunce naibii pe fereastră.

Auzind-o, Fundapellonan zâmbi uşor.

— Apoi, presupunând că vii de la Terhathum…

— Da, de acolo vin.

— Atunci, având în vedere orele de plecare şi de sosire ale navelor, probabil c-ai fost trimisă aici imediat după ce contesa a aflat despre copiii ei problemă. În care caz, ideea că se gândeşte la orice *altceva* în ceea ce mă priveşte este cât se poate de ridicolă. Ceea ce-mi închipui că gândeşte Contesa Nohamapetan, de fapt, în afară de *să mă ia dracu',* ar fi, mai întâi, cum să-şi scape fiica de sentinţa aproape sigură de condamnare la moarte şi apoi să mă înlăture pe mine sau pe oricine altcineva care nu este un Nohamapetan de la cârma preţioasei sale companii. Nu-i aşa că sunt presupuneri rezonabile?

Fundapellonan se gândi o secundă înainte să-i răspundă:

— Nu greşiţi.

— Atunci, ca să nu pierdem vremea nici tu, nici eu, te rog frumos să treci odată, naibii, *la subiect!*

— Foarte bine, zise Fundapellonan. Atunci uite cum stă treaba, Lady Kiva: Casa de Nohamapetan, pe care o reprezint, vă cere să vă daţi demisia şi să permiteţi unui director pe care să-l alegem noi să se ocupe de interesele noastre locale. Aceasta este cererea noastră oficială, adăugă ridicând documentul sigilat pe care-l puse pe birou în faţa Kivei. Neoficial, ca parte a condiţiilor retragerii dumneavoastră, veţi primi un stimulent financiar substanţial.

— Adică o şpagă.

— Adică un stimulent. Acesta reprezintă aprecierea contesei pentru înţelegerea de care daţi dovadă dându-vă

la o parte într-un moment de criză.

— Am crezut că ţi-am cerut să trecem peste partea de rahat.

— Există diferite tipuri de rahat, Lady Kiva.

— Ei bine, măcar aici ai dreptate, spuse Kiva arătând spre documentul sigilat. Presupun că tu şi contesa înţelegeţi amândouă că am fost pusă la cârma firmei Casei dumneavoastră de către împărax, aşa-i? Nu pot să-mi dau pur şi simplu demisia.

— Înţelegem acest lucru. Mai ştim şi că împăraxul ar fi mai înclinată să permită retragerea dumneavoastră dacă aţi fi dispusă să vă retrageţi în mod voluntar.

— Nu fi prea sigură.

— De ce n-aş fi?

— Ei bine, nu numai că Nadashe Nohamapetan a încercat să ucidă împăraxul cu o navă spaţială, ceea ce nu e grozav pentru renumele întregii voastre *familii* blestemate, dar ar mai fi şi frauda endemică pe care auditorii mei au descoperit-o în registrele voastre contabile din ultimii câţiva ani.

Fundapellonan îşi coborî capul:

— Şi registrele contabile ale Casei de Lagos sunt lipsite de orice urmă de fraudă şi de corupţie, Lady Kiva? Ştiţi la fel de bine ca mine că luarea caimacului – de către angajaţi, de directori şi, da, uneori, în mod regretabil, şi de către membri ai familiei – nu este ceva neobişnuit. Este, desigur, regretabil. Dar nu şi neobişnuit.

— Şi ăsta este argumentul în favoarea preluării controlului de către un Nohamapetan? Că toată lumea face aşa?

— Ca să fim sinceri, toată lumea face aşa.

— Ca să fim sinceri, nu toată lumea încearcă, la dracu’, s-o omoare pe împărax.

— Prin urmare, răspunsul dumneavoastră este „nu”.

— Răspunsul meu este: „Am impresia că-ţi baţi joc de mine!”

Fundapellonan ridică din umeri.

— Cum doriţi. Trebuie să vă spun că intenţionăm oricum

să cerem demiterea dumneavoastră.

— Baftă!

— Nu avem nevoie de baftă, Lady Kiva. Ne bazăm pe incompetenţa dumneavoastră.

— Ce naiba zici?

— Probabil că ştiţi că procentul de sabotaje asupra proprietăţilor şi mărfurilor familiei Nohamapetan a crescut substanţial.

— Am auzit.

— Atunci sunteţi conştientă şi că acest lucru constituie un impediment în posibilitatea casei de a-şi îndeplini obligaţiile comerciale. Ceea ce afectează reputaţia casei.

— Nu ştiu, spuse Kiva. Nu voi nega că procentul sabotajelor a crescut, dar mi se pare că cel mai *elocvent* exemplu în acest sens a fost atunci când Nadashe a transformat o navă nou-nouţă a familiei Nohamapetan într-un rahat de fier vechi. Dacă tot ne preocupă reputaţia casei, poate ar trebui să adăugăm şi chestia asta pe listă.

— Poate că împăraxul va vedea altfel lucrurile, zise Fundapellonan încruntându-se.

— Mă îndoiesc, spuse Kiva, arătând spre documentul sigilat. Unul din astea o să te ajute s-o vezi pe Grayland, dar nu cred că împăraxul o să uite cum s-a ridicat casa ta împotriva ei.

— Nu întreaga casă, doar unul dintre membrii ei.

— Mult succes cu argumentul ăsta.

— Nu eu voi oferi acest argument, ci Contesa Nohamapetan.

Kiva tresări.

— Vine aici?

— Sigur că da, spuse Fundapellonan şi zâmbi. Lady Kiva, aşa cum v-aţi dat seama cu perspicacitate, reputaţia Casei de Nohamapetan a fost lovită grav în ultima vreme. Şi un biet avocat nu poate rezolva aşa ceva. Şi nici o mie de avocaţi. Singura modalitate de rezolvare este aducerea Contesei de la Terhathum pentru a-i vorbi împăraxului în mod direct. Mă aflu aici ca să mă îngrijesc de câteva preliminarii relativ minore, cum ar fi – îmi cer iertare –

discuţia cu dumneavoastră. Contesa se va ocupa de adevăratele probleme spinoase.

— Şi când ajunge?

Fundapellonan se uită spre încheietura mâinii, unde avea un ceas, gest care o enervă pe Kiva prin dramatismul excesiv.

— Dacă nava şi-a respectat programul, în aproximativ trei zile. Ceea ce vă dă destul timp să vă răzgândiţi, zise uitându-se în sus. Dar nu e prea mult timp, Lady Kiva. N-aveţi mult timp.

CAPITOLUL 5

— Deci *cam cât* timp, mai exact?

Marce Claremont reuşea să-şi menţină o expresie calmă – în ultima vreme, cel puţin, învăţase măcar cum să facă asta –, dar în sinea lui, acolo unde conta, îşi dădea palme peste faţă şi-şi zgâria obrajii. Viaţa lui din ultima lună se rezumase la a răspunde din nou şi din nou şi din nou la aceeaşi întrebare cu variaţiile ei infinite, dar minore, oamenilor care nu doreau să fie convinşi de răspuns şi care nu dispuneau de cunoştinţele matematice necesare pentru a înţelege de ce avea să fie adevărat, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit ca răspunsul să fie altul.

Dar ăsta era acum jobul lui Marce: Asistent Special pentru Politica Ştiinţifică al Împăraxului Grayland a II-a, însărcinat cu comunicarea problemelor legate de prăbuşirea iminentă a Fluxului către Persoanele Foarte Importante. Aceste VIP-uri includeau, dar nu se limitau la: miniştri imperiali, parlamentari, şefi ai caselor nobile şi anturajul lor, episcopi şi arhiepiscopi ai Bisericii Interdependente şi ai altor biserici, oameni de ştiinţă, jurnalişti, celebrităţi de prim rang, formatori de opinie, intelectuali cunoscuţi de marele public şi obişnuiţii moderatori de talk-show-uri.

Toată ziua, zi de zi, întreaga lună.

Toată ziua, zi de zi, pentru tot viitorul previzibil.

Chiar în acest moment, Marce îşi adusese prezentarea lui practică şi testată în faţa Societăţii Imperiale de Exogeologie, care se adunase pentru convenţia ei bienală la Centrul Comercial; bienală, fiindcă membrilor din toată Interdependenţa le era greu să-şi mişte fundurile respectabile de-a lungul curenţilor de Flux preţ de săptămâni şi uneori luni de zile ca să ajungă unde voiau să meargă, şi organizată la Centrul Comercial, fiindcă, pur şi simplu, toţi curenţii duceau la Centrul Comercial.

(Pentru moment, încercă să-i spună o voce oarecare din mintea lui Marce. Marce făcu acea voce din mintea lui să

tacă.)

S-ar crede că, dintre toate grupurile de oameni cărora li se adresase Marce vorbind despre prăbuşirea curenţilor Fluxului, oamenii de ştiinţă ar fi fost cel mai uşor de convins. În fond, Marce deţinea date, date adunate timp de trei decenii, cercetate şi codificate şi prezentate într-un format pe care fiecare om de ştiinţă l-ar fi putut pricepe. Diagrame şi grafice, coloane şi note de subsol şi, bineînţeles, un fişier digital plin de toate informaţiile brute pe care tatăl său, Contele Claremont, le adunase vreme de treizeci de ani.

Dar, după cum se dovedise, oamenii de ştiinţă erau, fără excepţie, publicul cel mai dificil. Marce putea înţelege că fizicienii de Flux aduceau argumente contrare sau îl desconsiderau: era domeniul lor de activitate, în fond, şi acum venea un lord oarecare de la o universitate obscură din hăurile spaţiului ca să le prezinte informaţii, de la *tăticul* lui, informându-i că tot ce crezuseră că au înţeles despre Flux era complet greşit. Era o adevărată lovitură sub centură, ca să folosim o metaforă. De fapt, Marce ar fi fost surprins dacă savanţii din domeniul Fluxului ar fi făcut orice *altceva* decât să-l atace, cel puţin până când aveau să se aplece cu răbdare asupra datelor şi să recunoască adevărul terifiant din spatele lor. Dar nu erau numai savanţii din domeniul Fluxului. Fiecare grup de oameni de ştiinţă, din fiecare disciplină, se sfădise cu el în legătură cu datele pe care el şi tatăl său le adunaseră şi le interpretaseră. Marce fusese sincer consternat din cauza asta până când îşi amintise de zilele facultăţii şi de ceea ce-i spusese şeful departamentului său odată despre colegii care se simţeau obligaţi şi erau hotărâţi să facă legătura dintre orice nouă descoperire şi propriul domeniu de expertiză şi numai cu acela: „Când ai un ciocan în mână, orice ţi se pare un cui.”

Nu era un mod nou de exprimare, dar ideea era nouă pentru Marce: erau mai mulţi oameni de ştiinţă care cunoşteau câte ceva şi care pe urmă considerau că acel ceva era universal aplicabil în orice altă problemă, până

într-acolo încât excludeau sau desconsiderau informaţiile de la oamenii a căror expertiză *era într-adevăr* acea altă problemă.

Marce nu avea în mod special această prejudecată – îşi dădea seama cât se poate de bine de tot ce nu ştia, ceea ce în perioada asta părea să însemne tot ceea ce nu avea legătură cu prăbuşirea Fluxului – dar, pe de altă parte, era din ce în ce mai conştient şi de numărul oamenilor de ştiinţă care agitau ciocane în aer, căutând cuiul din datele lui şi din prezentarea sa.

Era epuizant. De câte ori nu-şi dorise Marce să-şi ridice mâinile în aer şi să spună: *Perfect, nu aveţi decât să nu vă încredeţi în mine sau datele mele; mult succes, veţi fi primii care vor fi făcuţi pastramă când va avea loc prăbuşirea.* Dar apoi îşi amintise că-i promisese lui Grayland – împăraxul Interdependenţei, care într-un mod ridicol şi improbabil îi devenise prietenă – că o va ajuta să găsească un mod de a împiedica prăbuşirea întregii civilizaţii.

Şi asta însemna să *nu* urle în faţa unui cor de exogeologi recalcitranţi că Fluxului nu-i păsa dacă ei credeau că se va prăbuşi sau nu şi să le răspundă pentru a nu ştiu câta oară la aceeaşi blestemată de întrebare simplă pe care o primea la fiecare prezentare.

— Nu mai e timp deloc, îi răspunse Marce bărbatului care-i pusese întrebarea, un personaj plin de el şi chel, care era probabil cel mai celebru savant din toată Interdependenţa în domeniul foarte specific al cine ştie cărei roci vulcanice.

Marce arătă spre schema care se mişca în aer deasupra lui şi care prezenta sistemele Interdependenţei şi ale tuturor curenţilor de Flux care se întindeau între ele, indicând în special spre curentul care făcea legătura dintre Centrul Comercial, capitala Interdependenţei şi Capăt, care era planeta lui şi pe care se întreba dacă o s-o mai vadă vreodată.

— Aşa cum am spus, curentul de la Capăt la Centrul Comercial a început deja să se prăbuşească. Se prăbuşeşte

dinspre Capăt, în direcţia Centrului Comercial. Una dintre ultimele nave care au sosit de la Capăt a fost, din întâmplare, chiar nava cu care am venit. Nu au mai avut loc sosiri de la Capăt de săptămâni întregi. Nu vor mai fi sosiri, din câte se poate estima pe baza datelor pe care le avem.

— Prin urmare Capătul este izolat de lume.

— Într-o direcţie, zise Marce arătând spre celălalt curent care se arcuia de la Centrul Comercial spre Capăt. În cealaltă direcţie, curentul rămâne deschis, deocamdată. Putem trimite nave spre Capăt. Doar că acestea nu se vor mai întoarce.

Marce arătă apoi spre un alt curent, care lega Centrul Comercial de Terhathum:

— Suntem aproape siguri că acest curent dintre Centrul Comercial şi Terhathum va fi următorul curent de Flux ce se va prăbuşi. Ne aşteptăm ca acest lucru să aibă loc în următoarele câteva săptămâni. Împăraxul a decis ca mai multe aparate de zbor de cercetare să monitorizeze găvanul de Flux acolo şi trimitem drone specializate prin găvan pentru a măsura soliditatea curentului.

— Cum faceţi acest lucru? întrebă un alt exogeolog.

— Ei bine, este complicat, spuse Marce. Topografia internă a Fluxului nu corespunde în mod exact cu spaţiul-timp cu care suntem obişnuiţi. De fapt, dacă nu am învălui navele noastre într-o bulă mică de spaţiu-timp înainte ca acestea să intre în Flux, ele pur şi simplu ar înceta să existe, cel puţin în felul pe care-l definim noi drept existenţă. Aş putea explica asta mai bine, dar aş avea nevoie de mai mult timp şi trebuie să susţin o altă prezentare la celălalt capăt al Centrului Comercial în două ore şi jumătate.

Asta stârni câteva râsete.

— Când curentul de la Centrul Comercial spre Terhathum se va prăbuşi, Terhathum va fi izolat, la fel ca şi Capătul, spuse chelul probabil-expert-în-vreun-fel-de-roci-vulcanice.

— Nu, răspunse Marce şi fu sigur că auzi un geamăt.

Capătul se numeşte Capăt şi pentru că are doar un curent care merge spre el şi altul care vine dinspre el şi ambele converg aici, la Centrul Comercial.

Marce arătă spre locul unde era înfăţişat sistemul Terhathum în imaginea plutitoare:

— Terhathum este conectat la Centrul Comercial, dar este conectat şi la alte trei sisteme: Shirak, Melaka şi Paramaribo. Aşa că acum, în loc să mergem direct la Terhathum de la Centrul Comercial, cea mai rapidă rută va fi spre Melaka şi abia pe urmă spre Terhathum. Călătoria pe această rută durează cu nouă zile în plus.

— Dar Terhathum nu va fi izolat.

— Nu încă, zise Marce şi merse spre panoul de control al imaginii şi apăsă un buton pentru a porni o animaţie. Dar prăbuşirea curentului de la Centrul Comercial la Terhathum este doar prima dintre ele. La scurt timp după prăbuşirea unui curent, vom începe să pierdem mai mulţi.

Unul câte unul, curenţii dispăreau din imagine şi conexiunile dintre planete se împuţinaseră.

— După trei ani, unele sisteme vor fi deja izolate complet, zise în timp ce animaţia continua să ruleze. După zece ani, toţi curenţii Fluxului vor dispărea.

— Şi nu vom avea nicio modalitate de a călători de la un sistem spre un altul fără curenţi? întrebă cineva, după o clipă.

— Doar dacă vom pleca în călătorii ce vor dura cel puţin sute de ani, spuse Marce. Motoarele navelor noastre sunt proiectate să se deplaseze doar în cadrul unui sistem, la viteza ce reprezintă doar o mică fracţiune din viteza luminii. Chiar dacă am construi nave care să se deplaseze mai iute – să zicem cu 10% din viteza luminii –, călătoriile până la cele mai apropiate sisteme tot ar dura zeci de ani.

Marce văzu o mână ridicată.

— Şi desigur că, fiind oameni de ştiinţă, nu trebuie să vă aduc aminte că viteza superioară vitezei luminii este o imposibilitate fizică. Mâna coborî imediat.

— Sunteţi sigur de toate aceste lucruri? întrebă omul cel chel. Fiindcă i-am spus cumnatului meu, care este fizician

în domeniul Fluxului, că ne întâlnim cu dumneavoastră astăzi şi mi-a spus direct că sunteţi un excentric care a reuşit s-o înşele pe Împărax.

Marce zâmbi, auzindu-l. Era obişnuit şi cu întrebarea aceasta.

— Domnule, nu cred că înţelegeţi, spuse el. Eu – şi tatăl meu, fiindcă este lucrarea lui – am fi *încântaţi* să ne înşelăm. Am fi încântaţi dacă fiecare alt fizician al Fluxului ar studia datele pe care le-am furnizat oricui doreşte să le vadă, ar descoperi lacune şi ar reuşi să demonstreze fără urmă de îndoială că am omis vreo informaţie pertinentă care ar arăta că am interpretat datele în mod greşit în tot acest timp. Nu aşa funcţionează ştiinţa? Dumneavoastră le prezentaţi colegilor dumneavoastră o ipoteză, le arătaţi toate măsurătorile şi observaţiile şi datele şi le cereţi să dovedească contrariul. Cel mai bun scenariu, domnule, este ca tatăl meu şi cu mine să fim demascaţi drept escroci, iar eu să mă întorc ruşinat acasă la Capăt. Avem o singură problemă însă, pe care am expus-o deja, zise Marce arătând din nou spre Capăt. Deja a început, în conformitate cu prognozele şi datele noastre. În acest moment ne mai contrazicem pe această temă doar fiindcă s-a prăbuşit un singur curent şi fiindcă mai putem găsi explicaţii pentru navele acelea care ar fi trebuit să sosească la Centrul Comercial, dar nu au mai sosit. Când va avea loc prăbuşirea curentului de Flux de la Centrul Comercial la Terhathum, o chestiune de câteva săptămâni, timpul acordat dezbaterii despre starea Fluxului se va încheia. Şi când se va întâmpla asta, ceea ce trebuie să ne întrebăm noi este ce vom fi pregătiţi să facem, *ca oameni de ştiinţă,* pentru a-i ajuta pe ceilalţi din Interdependenţă să supravieţuiască.

— Dumneavoastră spuneţi „ca oameni de ştiinţă”, dar împăraxul susţine că a avut viziuni despre ceea ce urmează să se întâmple, se plânse un exogeolog.

Marce păru stânjenit la auzul acestor cuvinte:

— Nu pot să vorbesc despre acest lucru. Pot doar să confirm angajamentul Împăraxului Grayland în ceea ce

priveşte continuarea şi dezvoltarea cercetării legate de acest subiect, care a fost începută de tatăl Majestăţii Sale, Attavio al VI-lea.

— Dar nu vi se pare ciudat că a început să vorbească despre aceste prostii mistice? Nu cred că o ajută absolut deloc în susţinerea acestui caz.

Marce se opri o clipă ca să-şi aleagă bine cuvintele:

— Stimaţi colegi, spuse el în cele din urmă, v-am oferit o prezentare de o oră asupra unei ipoteze ale cărei date corespund comportamentului observat al universului, care au fost revizuite *inter pares* şi care respectă fiecare standard acceptat şi are rigoarea necesară oricărei cercetări ştiinţifice. Cu toate acestea, pot să văd că mai puţin de jumătate dintre dumneavoastră sunt convinşi peste jumătate de cercetarea mea. Sunteţi oameni de ştiinţă. Dacă nu vă pot convinge pe toţi dintre *dumneavoastră* cu datele mele, atunci probabil că voi reuşi şi mai puţin să conving marele public.

Privi în jur spre exogeologi, care tăceau.

— Acum nu o să vă spun că înţeleg afirmaţia împăraxului despre viziunile şi revelaţiile Majestăţii Sale, spuse Marce. Eu, unul, nu pot afirma cu certitudine că le cred. Dar am încredere în împărax. Cred că împăraxul este gata să-şi ajute toţi supuşii să se pregătească pentru ce va veni. Şi dacă o viziune ajută acolo unde ştiinţa efectivă, observabilă şi verificabilă nu ajută, atunci sunt deschis faţă de viziuni. Având în vedere cu ce ne confruntăm, poate că şi dumneavoastră ar trebui să faceţi la fel.

Marce o simţi pe femeie înainte s-o vadă sau, mai bine zis, îl văzu pe Nadau Wilt, asistentul şi garda sa de corp, cum se încordează în timp ce se îndreptau spre maşina care-l aştepta pe Marce şi cum se interpune între el şi cineva care se îndrepta în mod clar spre ei. Îşi ridică privirea şi văzu o femeie care se apropia, nu cu mult mai în vârstă decât el, cu un aer dezordonat, ţinând un vraf de hârtii în braţe.

Femeia văzu cum se mişcase Wilt şi se opri la câţiva

metri depărtare, ridicând mâinile în sus, prevăzătoare:

— Aţi spus adevărul acolo, Doctore Claremont?

Marce zâmbi; trecuse ceva timp de când i se adresase cineva cu „doctore”.

— Despre prăbuşirea Fluxului? Absolut.

— Nu, nu despre *asta,* spuse femeia, iar iritarea şi dezaprobarea din tonul ei erau cât se poate de limpezi. Despre cât de încântat aţi fi să vi se dovedească că greşiţi.

Ah, îşi zise Marce, *o luăm de la capăt.* O caracteristică constantă a acestor prezentări despre prăbuşirea Fluxului era aceea că existau întotdeauna unul sau doi participanţi care doreau să-l încolţească mai târziu ca să-i împărtăşească propriile teorii „ştiinţifice”, cum ar fi faptul că Fluxul era de fapt avionul fantomă sau despre cum însuşi împăraxul închidea curenţii Fluxului la cererea unei specii de extratereştri inteligenţi, care nu fuseseră descoperiţi până acum, care păreau o încrucişare dintre un rechin şi un pudel (astea erau însoţite de desene). Strategia lui Marce, în asemenea situaţii, era să fie politicos, dar să-l lase pe Wilt să-l ducă spre următorul eveniment.

— Da, spuse el politicos. În acest caz, aş fi foarte fericit să mi se dovedească că greşesc.

— Sunteţi sigur de asta? Fiindcă trebuie să vă spun, Doctore Claremont, că eu una nu am fost prea bucuroasă când *dumneavoastră* mi-aţi dovedit că greşesc.

Marce fu tulburat de acest comentariu preţ de câteva secunde, apoi se lămuri. Şi rămase cu gura căscată:

— Sunteţi… Hatide Roynold.

— Da.

— Le-aţi spus Nohamapetanilor că curenţii Fluxului se deplasează, nu că dispar.

— Da.

— V-aţi înşelat în această privinţă.

— Da, da, spuse Roynold iritată. Poate că n-aş fi greşit dacă tatăl dumneavoastră ar fi catadicsit să răspundă la scrisorile mele pe acest subiect, dar nu a făcut-o.

— Împăraxul îi ceruse să-şi păstreze cercetarea

confidenţială, spuse Marce.

— Am înţeles că asta este scuza lui, sigur.

— Nohamapetanii s-au folosit de datele dumneavoastră ca să pună la cale o lovitură de stat.

— Ei bine, mie nu mi-au spus ce au de gând să facă, zise Roynold. Aşa cum nici împăraxul, îmi imaginez, nu v-a spus că s-a folosit de datele dumneavoastră în povestea aia ridicolă cu „viziunile” ei.

Marce se uită în urmă, spre clădirea de conferinţe de unde tocmai ieşiseră:

— Cum… aţi participat la prezentarea de azi? Nu sunteţi un exogeolog.

— Am înşfăcat un ecuson, zise Roynold arătându-l, aproape scuzându-se. Uitaţi-vă cum arăt. Ceilalţi exogeologi nu sunt nici ei nişte rafinaţi într-ale modei. Am trecut neobservată.

— Lord Marce, ar trebui să plecăm, spuse Wilt, ştiind când trebuia să intervină, iar Marce se întoarse, permiţându-i să-l conducă.

— Nu aveţi dreptate, Doctore Claremont, spuse Roynold, înaintând din nou spre el şi apoi oprindu-se încă o dată când Wilt o fulgeră cu privirea aceea plină de subînţeles, dar nu se îndepărtă.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Marce.

Roynold arătă spre geanta diplomat a lui Marce, care conţinea tableta lui, proiectorul pentru prezentare şi documentele lui.

— Mă refer la munca dumneavoastră. Nu este corectă. Nu este *greşită,* nu în întregime. Dar nu este corectă. Pe deplin. Este incompletă.

— Incompletă.

Roynold încuviinţă.

— Exact.

Marce se apropie puţin de Reynold, spre totala consternare a lui Wilt:

— Datele tatălui meu au prezis prăbuşirea curentului de Flux al Capătului cu un grad extrem de ridicat de certitudine, spuse el. Am verificat chiar eu calculele.

— Da, spuse Roynold. Este corect. Şi veţi avea dreptate şi în legătură cu prăbuşirea legăturii dintre Centrul Comercial şi Terhathum. Atenţie, am spus deja că nu aţi *greşit.*

— Dar de ce anume este incomplet?

— *Acea* parte nu este incompletă. Dar teoria dumneavoastră este. Dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră aţi lucrat la teoria generală a prăbuşirii Fluxului. Asta este o teorie specială, adăugă Roynold scuturând hârtiile din mână.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că tatăl dumneavoastră prezice în mod corect prăbuşirea curenţilor Fluxului şi dumneavoastră aţi verificat calculele. Dar a omis faptul că, în acest timp, Fluxul va deschide nişte alţi curenţi de asemenea. Nu aţi verificat niciodată acest lucru, deoarece el l-a ignorat.

Roynold îi întinse hârtiile lui Marce, care se apropie şi le luă.

— Am înţeles lucrurile greşit fiindcă am plecat de la câteva presupuneri incorecte pe care nu le-am verificat, continuă Roynold în timp ce el citea. M-ar fi ajutat mult dacă cercetarea mi-ar fi fost revizuită *inter pares,* dar eram plătită să păstrez totul secret faţă de ceilalţi, zise ridicând din umeri. S-a dovedit că *procesul* meu de gândire era corect, doar că introdusesem condiţiile iniţiale greşite. Când am văzut datele dumneavoastră, mi-am dat seama că tatăl dumneavoastră şi cu mine studiam aspecte diferite ale aceleiaşi probleme. Înrudite, dar aproape independente. Şi am încorporat descoperirile dumnealui în cercetarea mea, arătă ea spre hârtii. Şi am obţinut asta.

Marce îşi ridică ochii din hârtii şi-i aruncă o privire furişă şi tăcută lui Roynold.

— Nu-i aşa că am dreptate? întrebă Roynold şi-şi flutură mâna spre hârtii. Sunt doar calcule preliminare, desigur, şi totuşi…

— Lord Marce, spuse Wilt, ceva mai insistent de data aceasta.

Marce încuviinţă spre garda sa de corp şi apoi se

întoarse din nou spre Roynold ridicând hârtiile.

— Pot să le iau cu mine?

— Le-am adus pentru dumneavoastră.

— Cum pot să dau de dumneavoastră? Ca să vorbim pe îndelete despre asta.

— Informaţiile mele de contact sunt pe prima pagină.

— Când pot suna ca să nu deranjez?

Roynold zâmbi încurcată.

— Nu există un moment *nepotrivit,* Doctore Claremont. Deocamdată sunt între oportunităţi.

Marce se încruntă:

— Credeam că sunteţi profesoară.

— Ei, ce să fac, spuse Roynold. Se pare că atunci când munca ta este folosită de trădători în scopul subminării Interdependenţei şi pentru a încerca să asasinezi împăraxul, locul tău de muncă la o universitate imperială devine… *problematic.*

— Nu e vina dumneavoastră că v-au folosit datele în acest mod. Nu v-au informat ce au de gând.

— Nu, încuviinţă Roynold. Pe de altă parte, nici eu n-am întrebat, nu? zise ridicând din umeri. Şi oricum, aşa am avut destul timp liber să lucrez la asta. Nu sunt complet sigură cum o să-mi asigur hrana după săptămâna viitoare. Dar presupun că la asta foloseşte venitul minim garantat în Interdependenţă.

Marce, auzind-o, o privi mirat:

— Chiar aşa? spuse el.

— Cu partea asta probabil c-am exagerat, nu-i aşa? Îmi cer scuze. Uneori îmi este greu să ştiu când să mă opresc.

Marce zâmbi şi-i întinse hârtiile înapoi lui Roynold:

— Veniţi cu mine. Mai am o prezentare în partea cealaltă a oraşului la care voi întârzia. Putem vorbi pe drum. Şi pe urmă putem vorbi din nou.

— Foarte bine, încuviinţă Roynold şi luă hârtiile. Chiar nu vă deranjează să vi se dovedească că nu aveţi dreptate. Nu mă aşteptam la asta, de fapt.

— Dar aţi spus-o chiar dumneavoastră, Doctore Roynold. Nu am greşit. Doar că nu am dreptate.

CAPITOLUL 6

Curentul de Flux de la Centrul Comercial la Terhathum se prăbuşise.

Prăbuşirea avusese loc înainte de vreme, dar se încadrase în intervalul de probabilitate al predicţiei pe care Marce Claremont i-o oferise împăraxului Grayland a II-a. Ultima navă ce trecuse prin găvanul de Flux de la Centrul Comercial spre Terhathum fusese cinciarul Casei de Nohamapetan, *Îmi voi aminti mereu de tine când erai copil,* care pătrunsese în curentul de Flux cu şase ore înainte de prăbuşire. Căpitanul *Copilului* fusese avertizat, înainte să intre în curentul de Flux, că Specialistul Ştiinţific al împăraxului prevăzuse prăbuşirea lui şi mai fusese avertizat şi că prăbuşirea avea să se răspândească din locuri aleatorii ale curentului şi nu avea să înceapă de la un capăt şi să înainteze ca un val spre celălalt, cum se întâmplase cu prăbuşirea curentului de la Capăt la Centrul Comercial. Staţia de Comandă a Traficului de la Centrul Comercial sugerase reconfigurarea traseului navei prin Melaka şi apoi spre Terhathum.

Căpitanul *Copilului,* Daris Moria, îşi exprimase faţă de ofiţerul ei Lin Burrotinol dispreţul pentru Grayland a II-a, pentru Specialistul ei Ştiinţific şi pentru Staţia de Comandă a Traficului de la Centrul Comercial şi comandase intrarea navei ei în găvan aşa cum era programată.

Nava nu avea să ajungă la Terhathum la timp şi, de fapt, nu avea să ajungă deloc. *Copilul* avea să fie pierdută pentru Interdependenţă pentru totdeauna. Avea să iasă din curentul prăbuşit de Flux într-un loc aflat la mai multe mii de ani-lumină depărtare de orice planetă locuită de fiinţe omeneşti. Şi asta din cauză că Fluxul, deşi era considerat un fluviu sau o cale sau orice alt tip de suport liniar de transport, nu semăna de fapt cu nimic din toate acestea şi nu era nici pe departe liniar. Dacă *Copilul* ar fi fost aruncată afară din curentul de Flux cu o secundă mai

devreme, ar fi ajuns la doar un an-lumină depărtare de steaua Sirius A, care se afla şi ea relativ la o aruncătură de băţ depărtare de sistemul solar ancestral al umanităţii. Dacă ar fi fost aruncată o secundă mai târziu, s-ar fi trezit mult mai aproape de miezul galactic al Căii Lactee.

Dar, în oricare dintre aceste cazuri, s-ar fi aflat undeva *departe.* Departe de Centrul Comercial, departe de Terhathum, departe de umanitate. Departe de salvare. Departe de viaţă.

Îmi voi aminti mereu de tine când erai copil era o navă proiectată să poată susţine vieţile şi siguranţa echipajului ei vreme de cinci ani înainte ca totul să degenereze, în mod inevitabil, în haos şi nebunie. Dar, ca toţi cinciarii comerciali, *Copilul* nu era de fapt pregătită să le susţină viaţa membrilor echipajului vreme de cinci ani. În acest caz, *Copilul* fusese destinată să facă transporturi de marfă scurte de la Centrul Comercial la Terhathum şi înapoi, din nou şi din nou, călătorii care aveau o durată de aproximativ două săptămâni pe o direcţie. Nu era *nevoie* să fie echipată aşa încât să susţină viaţa echipajului pe termen lung. Doar că acum ar fi fost nevoie.

Căpitanul Moria le ceru membrilor echipajului să se liniştească şi ei se calmară preţ de două săptămâni. Peste alte două săptămâni, Moria avea să fie moartă, iar membrii echipajului, care înţeleseseră mult prea bine ce i se întâmplase *Copilului,* unde se aflau (şi unde nu se aflau) şi de cât de puţină hrană şi alte resurse dispuneau, aveau să înceapă să se războiască. Peste o altă lună, jumătate dintre membrii echipajului aveau să fie morţi, inclusiv majoritatea ofiţerilor. Iar după alte şase săptămâni, echipajul avea să se reducă la treizeci de membri, împărţiţi în trei grupuri necooperante, iar sistemele navei aveau să înceapă să cedeze.

Aveau să treacă încă 277 de zile până când ultimul membru al echipajului, un manipulant de marfă pe nume Jayn Brisfelt, avea să înregistreze o mărturie detaliată a ultimelor zile extrem de deprimante ale *Copilului* şi ale echipajului său, asta înainte de a se îndrepta spre biroul de

securitate de unde a luat un pistol, s-a retras în una dintre camerele destinate echipajului, şi-a pus una dintre comediile preferate şi apoi s-a împuşcat în toiul râsului de la partea favorită din film.

Mărturia înregistrată pe o tabletă nu avea să fie văzută sau auzită de vreo fiinţă vie. Tableta însăşi, ale cărei baterii interne aveau să se descarce în doi ani, urma oricum să-şi piardă capacitatea de funcţionare cu cincizeci de ani mai târziu, chiar dacă ar fi fost reîncărcată. Nava însăşi avea să devină o carcasă rece, lipsită de energie în decurs de zece ani. Nu avea să mai fie găsită vreodată de oameni sau de alte fiinţe dotate cu inteligenţă, dacă acestea ar exista cu adevărat. Avea să rătăcească printre stele preţ de douăzeci de milioane de ani, înainte de a fi suptă de forţa gravitaţională a unei stele pitice roşii aflate în trecere şi avea să orbiteze în jurul acesteia pentru alte şase milioane de ani, pe o orbită asemănătoare unei comete, înainte de a cădea în stea şi de a se vaporiza în atomii ei constitutivi.

Dar astea toate aveau să se întâmple în viitor.

Pentru moment, prăbuşirea curentului de Flux dintre Centrul Comercial şi Terhathum fusese confirmată printr-o procedură simplă: o dronă de cercetare încercase să zboare în găvanul de Flux şi nu reuşise. Acolo unde fusese găvanul, cu doar câteva clipe înainte, nu mai era nimic altceva decât spaţiul-timp convenţional şi vidul. Şi alte nave sondaseră zona în ideea că găvanul de Flux ar fi putut să se mişte sau că e în curs de deplasare, lucru rar văzut, dar care teoretic era posibil. Nu se mişca. Pur şi simplu dispăruse.

Aveau să treacă săptămâni sau luni până când ştirea despre prăbuşirea curentului Terhathum a ajuns până la toate sistemele Interdependenţei (inclusiv la Terhathum însuşi, care acum se afla la o lună distanţă de Centrul Comercial), dar, în cadrul Centrului Comercial, efectul fu imediat.

La Bursa de Stocuri şi Mărfuri ale Centrului Comercial, stocurile şi piaţa la termen a mărfurilor căzură şi valori de

miliarde de mărci se evaporară aproape instantaneu. Un număr foarte mic de speculanţi care vânduseră pe termen scurt se treziră, momentan, aproape ridicol de bogaţi până când tranzacţionarea se opri întru totul, iar câştigurile şi pierderile fură îngheţate.

Mai multe case comerciale depuseră reclamaţii Casei de Aiello, care deţinea monopolul pe asigurări, pentru pierderile suferite din cauza prăbuşirii curentului de Flux de la Capăt la Centrul Comercial (care acum era aproape sigur confirmată). Reclamaţiile erau pentru navele, mărfurile şi echipajele pierdute şi însumau în total miliarde de mărci. Casa de Aiello le respinsese aproape pe toate, afirmând, nu chiar fără motiv, că prăbuşirea curenţilor de Flux constituia o calamitate naturală.

Magazinele şi pieţele din tot sistemul Centrului Comercial se umplură de cumpărători panicaţi care veniră întâi să-şi cumpere articolele esenţiale şi pe urmă, tot ce mai rămăsese de cumpărat. Proprietarii de magazine, depăşiţi de situaţie, încercară să-i asigure pe cumpărători că prăbuşirea unui singur curent de Flux nu însemna că erau automat condamnaţi la foamete şi disperare. Dar mesajul nu părea să fie primit cum trebuie, aşa cum sperau.

Forţele de poliţie şi de securitate din tot sistemul trecuseră la nivelul de alarmă foarte ridicat şi se pregăteau de revolte. Vestea bună era că panica părea să se rezume la experienţa cumpărăturilor. Vestea proastă era că nimeni nu credea că se va rezuma la asta prea mult timp.

Biserica Interdependenţei şi alte religii se treziră cu lăcaşurile de cult pline până la refuz, invadate de credincioşii, noii credincioşi şi de-fapt-necredincioşii-dar-aici-e-o-chestie-al-naibii-de-ciudată-şi-mai-bine-nu-riscăm care, în funcţie de experienţă, se rugau, meditau sau se întrebau ce era mai exact de făcut acum, dacă tot ajunseseră aici. Preoţii de tot felul, rabinii, imamii şi alţi lideri religioşi se aflau la datorie, pe de o parte încântaţi că pot fi de ajutor într-un moment de criză spirituală şi

existenţială şi, pe de altă parte, cât se poate de conştienţi că toate acestea reprezentau echivalentul teologic al cumpărătorilor care alergau îngroziţi la piaţă, înşfăcând orice şi sperând că asta îi va salva.

În Hubfall, noii credincioşi care nu se aflau la o biserică se strânseseră la porţile Brightonului, reşedinţa imperială. Toţi cei din sistemul Centrului Comercial erau conştienţi de viziunile lui Grayland a II-a legate de viitorul Interdependenţei şi de susţinerea acordată de aceasta Lordului Marce Claremont, ale cărui descoperiri ştiinţifice anticipaseră prăbuşirea curenţilor Capătului şi ai planetei Terhathum. Indiferent dacă crezuseră că viziunile ei erau reale sau un şiretlic pentru a păcăli credulii, sau un semn de instabilitate mintală, acum aveau motive să creadă că tot ştia ea *ceva.* Aşa că veniseră la Brighton, unii să o venereze, alţii să se roage şi unii fiindcă, deşi nu voiau să meargă la vreo biserică, îşi doreau să fie undeva în acest moment cu adevărat tulburător din punct de vedere teleologic.

Împăraxul însă nu se afla la Brighton. Era la Xi'an, habitatul imperial uriaş care plutea deasupra planetei Centrului Comercial şi a oraşului Hubfall. Se sfătuia, sugerau unii, cu strămoaşa ei Rachela, celălalt împărax-profet, plănuindu-şi următoarea mişcare, următorul ei anunţ, pentru a-şi salva oamenii şi imperiul.

Şi, până la un punct, nu se înşelau.

Arhiepiscopul Korbijn nu putea pretinde că era prea încântată să-l primească pe următorul vizitator, dar în momentul de faţă nu prea avea cum să-l refuze. Şi astfel se făcu că în biroul ei din Complexul Catedralei Xi'an intră Lordul Teran Assan.

— Bun venit, Lord Assan, spuse Korbijn, pe un ton despre care spera că este îndeajuns de politicos.

Assan făcu o mică plecăciune şi se uită în jur, trecând în revistă biroul privat al lui Korbijn, care era imens şi decorat cu foarte mult rafinament.

— Este impresionant, spuse el.

— Mulţumesc, spuse Korbijn. Sunt conducătoarea bisericii mele.

Assan încuviinţă:

— O biserică ce nu excelează prin umilinţă.

— Am fost întemeiaţi de o mlădiţă a unei familii de comercianţi care ulterior a devenit împăraxul unei civilizaţii interstelare, drept pentru care, nu. Nu tocmai.

— Vorbind despre mlădiţele de comercianţi care au devenit împăracşi, presupun că aţi auzit vestea că Grayland a II-a se va adresa parlamentului.

— Am auzit, spuse Korbijn.

— Se fac speculaţii că se va folosi de această ocazie pentru a anunţa legea marţială. Văzând că predicţia savantului ei favorit referitoare la prăbuşirea curentului de Flux s-a adeverit, oamenii au intrat în panică.

— Nu e încă panică.

Assan îşi înclină capul şi pufni dispreţuitor:

— Serios?

— Chiar aşa, afirmă Korbijn. Sigur că oamenii sunt tulburaţi şi se tem. Dar nu au început să dea foc.

— Deocamdată.

— Să sperăm că niciodată. Focurile în habitate închise nu sunt niciodată un lucru bun.

Assan îşi înclină capul dincolo de fereastră, unde se adunase o mulţime pe pajiştea din faţa Catedralei Xi'an:

— Afacerea dumneavoastră merge bine în acest moment de criză.

— Aveţi un motiv să veniţi să mă vedeţi, Lord Teran?

— Ce va face biserica dacă împăraxul declară legea marţială?

— Acesta este motivul pentru care aţi venit să mă vedeţi?

— În parte, zise Assan. Ca reprezentant al breslelor din comitetul executiv, am răspuns unui număr mare de apeluri şi mesaje de îngrijorare din partea caselor nobile şi a reprezentanţilor breslelor. Ştiu că omologii mei din parlament au făcut acelaşi lucru pentru propriii alegători. Dar clientela dumneavoastră nu e reprezentată de oameni,

stimate Arhiepiscop. Este însăşi biserica.

— Vorbiţi de parcă nu am avea enoriaşi, Lord Teran.

Assan arătă spre mulţime:

— Mai mulţi acum.

— Trebuie să spun că nu sunt de acord cu afirmaţia dumneavoastră.

— Cum doriţi, dar tot nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Nu m-am gândit până acum, spuse Korbijn. Nu m-am gândit până acum fiindcă este pur şi simplu prima oară când aud aşa ceva. Nu obişnuiesc să judec în grabă lucruri ipotetice. Aş putea şi eu să vă întreb ce-aţi face dacă Grayland ar anunţa că interzice micul dejun.

— Eu sunt un fan al micului dejun.

Korbijn îşi ridică mâinile în aer:

— N-aţi înţeles ce-am spus.

— Ba da, o asigură Assan. Dar aş îndrăzni să spun că dumneavoastră n-aţi înţeles ce am spus eu. Eu nu vă ofer o ipoteză oarecare, cum ar fi interzicerea unei mese zilnice. Împăraxul s-a adresat bisericii în calitatea sa de lider şi v-a anunţat că are viziuni – ceva ce n-am mai auzit vreme de un mileniu – şi v-a obligat pe dumneavoastră, ca biserică, s-o urmaţi. A jucat foarte bine partida asta, aş zice, continuă arătând cu mâna spre mulţimea de la catedrală. Aveţi acum un val uriaş de oameni panicaţi care a inundat bisericile şi catedralele şi brusc instituţia dumneavoastră, ceea ce reprezentaţi, stimate Arhiepiscop, are mai multă putere. Dar puterea aceasta este primită cu împrumut de la împărax, care v-a întins o cursă cu ştirea aceasta falsă despre viziunile ei.

— Ce insinuaţi?

— Nu insinuez, o spun tare şi răspicat: a organizat o lovitură de stat – împotriva dumneavoastră, *în mod special,* stimate Arhiepiscop – şi s-a folosit de prăbuşirea celor doi curenţi de Flux pentru a trece puterea bisericii în mâinile ei. Şi a făcut-o se pare atât de bine, că dumneavoastră nici nu v-aţi dat seama încă. Sau poate v-aţi dat seama şi nu vă deranjează absolut deloc.

Korbijn deschise gura să-i răspundă, dar Assan continuă:

— Şi acum împăraxul doreşte să se adreseze parlamentului, imediat după prăbuşirea Fluxului Terhathum, când oamenii sunt speriaţi şi vulnerabili şi aşteaptă să fie liniştiţi de cineva, fiind uşor de convins din punct de vedere politic. Având în vedere toate *acestea,* întrebarea mea în legătură cu posibilitatea ca Împăraxul să declare legea marţială vi se pare în continuare întâmplător ipotetică?

— Nu, spuse Korbijn, după o clipă.

— Prin urmare, să ne întoarcem la întrebarea mea…

— Dar nici nu mi se pare *probabil,* continuă Korbijn, ignorând întreruperea lui Assan. Am lucrat cu împăraxul aproape întreaga ei domnie până acum. O cunoşteam dinainte de a deveni împărax. Grayland este în multe feluri, Lord Teran, şi nu toate dezirabile din partea unui împărax. Dar nu poate fi acuzată că ar fi ahtiată după putere.

— Şi dacă vă înşelaţi?

— Dacă vă înşelaţi *dumneavoastră?*

Acum era rândul lui Korbijn să arate spre mulţimea de afară:

— Evaluarea pe care aţi făcut-o loviturii de stat a lui Grayland împotriva Bisericii Interdependenţei trece cu vederea faptul că în niciun moment, nici înainte şi nici după discursul ei în faţa episcopilor, nu a încercat să-şi exercite controlul asupra bisericii. Nu ea este cea care stă în acest birou şi nu ea stabileşte politicile, practicile şi doctrina. Eu fac toate acestea. Nu ea numeşte preoţii în biserici. Episcopul Carnick se ocupă de asta. Nu gestionează serviciile noastre sociale. Episcopul Ornill face asta. Deocamdată.

— Deocamdată?

— Se gândeşte să demisioneze. O criză bruscă de credinţă, aşa a spus. Dar oricine îi va lua locul nu va fi numit de împărax. Şi asta este exact ceea ce vreau să vă spun, Lord Teran. Ca o lovitură de stat să aibă succes, trebuie să aibă loc un transfer de putere. Şi acesta nu a avut loc.

— Cum spuneţi, stimate Arhiepiscop, spuse Assan. Şi cu asta, cred că mi-aţi răspuns la întrebare. Vă mulţumesc.

Îşi înclină capul şi plecă, tot atât de abrupt precum venise, uitându-se din nou prin încăpere, aşa cum o făcuse şi mai înainte.

Korbijn rămase nemişcată o clipă, întrebându-se la ce anume asistase de fapt, şi se aşeză la biroul ei, neliniştită. Îl sună pe Ubes Ici, asistentul ei.

Acesta se înfăţişă:

— Da, Eminenţa Voastră?

— Convoacă o şedinţă a consilierilor mei în seara aceasta, spuse Korbijn. La şapte. Spune episcopilor să-şi anuleze programul dacă e necesar.

— Pot să le spun subiectul şedinţei?

— Am nevoie de sfatul lor. În legătură cu împăraxul.

Ici tăcu, de parcă ar fi aşteptat mai multe instrucţiuni, dar se răzgândi:

— Da, Eminenţa Voastră.

— Şi… Ubes?

— Da?

— Pregăteşte un dineu şi răcoritoare. Va fi o şedinţă lungă.

— Şi cum a reacţionat Arhiepiscopul Korbijn la insinuarea ta că a fost trasă pe sfoară? întrebă Jasin Wu.

— A negat, evident, spuse Assan. Dar ideea nu era s-o fac să accepte. Ideea era să-i plantez sămânţa îndoielii. Sigur, avea şi ea deja îndoielile ei. Cineva cu funcţia ei nu poate fi de acord cu un împărax nou-venit care perorează despre profeţii. Aşa ceva reprezintă o ameninţare la adresa puterii şi influenţei ei personale.

Jasin mormăi dezaprobator. Cei doi se aflau în biroul lui Jasin din Casa Breslei din Hubfall, cu un design armonios vorbind despre puterea executivă, aşa cum era normal pentru poziţia lui Jasin în consiliul de administraţie al Casei de Wu. Amândoi aveau pahare cu whisky în mâini, chestie pe care Assan o considera un clişeu al puterii executive, la fel cum i se părea şi biroul imens în care se

aflau acum.

— Când va sosi momentul, voi avea nevoie de ea ca aliat, Teran.

— Ştiu asta, Jasin.

— Perfect. Fiindcă se pare că momentul ăsta va sosi mai curând decât credeam.

— Din cauza prăbuşirii curentului de Flux Terhathum.

— Din cauză că va fi doar primul dintr-o listă lungă. Ei bine, se corectă Jasin, al doilea, dar se vor prăbuşi şi altele şi trebuie să fim pregătiţi înainte să se prăbuşească prea multe.

— Pregătiţi pentru lovitura ta de stat.

Jasin se strâmbă:

— Nu mai spune asta cu voce tare, Teran, ce naiba!

— Spune-i cum vrei, Jasin. Ştim amândoi că este necesară. De asta ai tras de la bun început sforile ca să fiu numit în comitetul executiv. Ca să o susţin în faţa celorlalţi membri.

Jasin se uită spre el:

— Se zvoneşte că nu eşti atât de popular în comitet. Cuvântul „ticălos” este asociat adesea cu numele tău.

— Ce să fac, sunt pur şi simplu eu însumi.

— E drept că ai fost un ticălos de când te ştiu. Spun asta cu respect.

— Ştiu. Nu are niciun rost să pretind că sunt ceea nu sunt. Oamenii din comitet nu sunt idioţi. Vor vedea adevărul. Deci sunt un ticălos. Dar sunt un ticălos care are dreptate. Şi nu pot nega punctul meu de vedere, oricât de mult m-ar antipatiza.

— Asta în varianta optimistă.

— Funcţionează.

— Să sperăm, zise Jasin şi sorbi din pahar. Nadashe Nohamapetan e încă în viaţă.

— Am auzit.

Jasin se uită spre Teran:

— Este încă în viaţă fiindcă i-ai spus lui Deran că plănuiam s-o omor?

— Nu, răspunse Assan dispreţuitor. Este în viaţă fiindcă

biroul lui Deran e la trei uşi mai încolo şi în Casa de Wu sunt incredibil de multe scurgeri de informaţii.

— Ţi-am dat de înţeles că plănuiam ceva.

— Şi n-am spus nimănui. Ştii că vorbesc cu Deran şi Deran ştie că vorbesc cu tine. Diferenţa este că Deran crede că sunt agentul lui dublu, când, de fapt, sunt al tău. Şi, ca agent dublu în serviciul tău, aş vrea să-ţi spun că eşecul încercării tale e un lucru bun.

— Nadashe Nohamapetan este periculoasă.

— Da, este. Dar ea şi casa ei pot fi duşmanii sau aliaţii tăi. Casa de Nohamapetan a căzut în dizgraţie acum, dar este încă puternică. Are încă prieteni puternici. Şi pentru ceea ce eşti gata să încerci, vei avea nevoie de toţi prietenii pe care-i poţi găsi.

— Mi-ar fi plăcut să-i fi putut vedea expresia când i-ai spus că nu tu mi-ai zis despre planul lui de a o ucide pe Nadashe, spuse Deran Wu, cu o jumătate de oră mai târziu, în biroul său.

Biroul lui era ceva mai mic decât al lui Jasin, dar poate mai bogat decorat, iar whisky-ul lui era mai bun.

— Ei bine, ştii, spuse Assan. Ştii că vorbesc cu Jasin şi Jasin ştie că vorbesc cu tine. Diferenţa este că Jasin crede că eu sunt agentul lui dublu, când, de fapt, sunt al tău. Şi ca agentul dublu în serviciul tău, aş vrea să-ţi spun că acum este timpul să fii atent cu Nohamapetanii.

— De ce? Începând din momentul ăsta am o înţelegere cu Nadashe. O să pună o vorbă bună pentru mine la casa ei, prin avocatul ei. În schimb, eu mă voi folosi de contactele mele de la poliţie şi securitate pentru a face harcea-parcea dovezile care o incriminează.

— Pe care va trebui să încerci să le pui în cârca lui Amit.

— Da, şi?

— Şi despre Amit se ştie că era copilul favorit al contesei, aşa că dacă-i acoperi amintirea cu rahat ca s-o scapi pe copila despre care contesa ştie precis că i-a ucis favoritul, s-ar putea să nu fie o mişcare aşa de câştigătoare cum crezi.

Deran se încruntă:

— Înţeleg ce vrei să spui.
— Ştiam eu că o să înţelegi.
— Ai un plan de rezervă?
Assan zâmbi.
— Depinde cât de agresiv ai vrea să fii în încercarea ta de a deveni împărax.
— Prin urmare, îi întărâţi pe cei doi verişori Wu unul împotriva celuilalt, spuse Tinda Louentintu, care era şefa de personal a Contesei Nohamapetan.
Îi spuse asta în apartamentul imperial din Racheline, cel mai exclusivist şi sigur hotel din Hubfall. O spuse aici şi nu în birourile Casei de Nohamapetan, fiindcă în acele birouri nu era bine-venită, chestie de care trebuia să se ocupe fără întârziere. Racheline era un hotel extrem de rafinat, apartamentul imperial era proiectat şi decorat splendid şi whisky-ul, pe care Assan avea grijă să-l bea foarte încet, având în vedere cantitatea de alcool deja prezentă în sistemul lui, era aproape imposibil de bun.
— Nu vreau chiar să-i întărât pe unul împotriva celuilalt, spuse Assan. Dar o să-i las, pur şi simplu, pe amândoi să creadă că mă folosesc pentru spionarea celuilalt în timp ce mă hotărăsc pe care să-l susţin, în final, drept candidat pentru a fi împărax.
— Dacă-şi compară notiţele, s-ar putea s-o încurci, spuse Louentintu.
— Ca să facă asta, ar trebui mai întâi să se oprească din a se urî unul pe altul pentru mai mult de cincisprezece secunde. Familia mea este apropiată de familia Wu şi aşa a fost de generaţii întregi. Vârsta mea este între cea a lui Jasin şi cea a lui Deran şi am crescut socializând cu amândoi aici în Hubfall. Nimeni din afara familiei nu-i cunoaşte mai bine decât mine. Niciunul dintre ei nu se află într-un pericol prea mare să se îndrăgostească brusc de celălalt.
— Ţi se pare util să-i ţii asmuţiţi unul împotriva celuilalt.
— O spui de parcă eu am ceva de-a face cu asta, replică Teran. Familia mea obişnuieşte să spună: Nimeni nu urăşte un Wu aşa cum o face un Wu. E un miracol când cei

din consiliul lor de administraţie sunt de acord cu ce vor mânca la prânz, darămite când vine vorba de afacerile lor adevărate. Nu-i asmut pe Jasin şi pe Deran unul împotriva celuilalt. Dar nu mă deranjează să folosesc dezacordul lor în avantajul meu.

Louentintu încuviinţă:

— Şi de aceea te afli aici, Lord Teran.

— Da. Trebuie să ştii că, indiferent ce se va întâmpla, Grayland e acum pe cale de a pierde partida. Dacă chiar are viziuni, nu este o persoană stabilă mintal. Dacă nu le-a avut, atunci se joacă cu focul într-un moment de criză pe care, parţial, l-a creat chiar ea. Pentru binele întregii Interdependenţe, trebuie să plece.

— Dacă spui tu.

— Ah, dar nu eu spun asta, continuă Assan. Sau nu *numai* eu, oricum. Celelalte case sunt îngrijorate de aceste schimbări ale Fluxului şi de lucrurile pentru care Grayland le-ar putea folosi drept scuză, când va fi vorba de afacerile sau monopolurile lor. Parlamentul este convins că Grayland este pe punctul de a institui legea marţială. Nici biserica nu ştie ce să facă cu Grayland, acum că a început s-o imite pe Rachela. Schimbările sunt pe drum. Asta, cel puţin, e foarte clar. Şi cred că suntem cu toţii de acord că, atunci când intervin schimbări, avem nevoie de stabilitate acolo sus, la vârf. Pe tronul imperial.

— Casa de Nohamapetan s-a mai ridicat odată împotriva împăraxului, spuse Louentintu. Nu a fost în folosul nostru.

Assan dădu dezaprobator din cap:

— Nu. Iertaţi-mă, Ministre Louentintu, dar Casa de Nohamapetan nu s-a ridicat împotriva împăraxului. Unul dintre membrii ei a făcut-o. Şi, deşi acel membru a acţionat poate nechibzuit, este cât se poate de clar c-a avut o nemulţumire legitimă. Casa imperială fusese de acord că următorul împărax se va căsători cu un Nohamapetan. Apoi împăraxul a renunţat la înţelegere. N-ar fi trebuit s-o facă. Este o greşeală care trebuie îndreptată. Şi care poate fi îndreptată.

Auzindu-l, Louentintu ridică din sprâncene.

— Asta, desigur, în cazul în care Casa de Nohamapetan ar fi dispusă să facă o înţelegere cu unul sau altul dintre verii Wu care-şi doresc tronul şi să-i susţină cu resursele lor şi cu resursele prietenilor lor.

— Când?

— Curând, aş zice. Savantul împăraxului ne-a oferit un termen.

— Şi ţie ce-ţi iese din afacerea asta? întrebă cea de-a treia persoană din încăpere, care rămăsese tăcută până atunci, lăsându-se pe spate pe sofa.

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă?

— Ceea ce vreau să spun, Lord Teran, este că nu sunt proastă, spuse Contesa Nohamapetan. Ştiu de ce Jasin şi Deran Wu au muşcat momeala. Fiindcă împăraxul trebuie să fie un Wu, iar ei sunt destul de naivi să-şi dorească această funcţie, chiar şi acum, când practic totul pare că se duce de râpă. Şi este limpede care crezi că ar trebui să fie interesul nostru, de vreme ce sugerezi în mod clar o uniune politică între casa noastră şi orice membru al Casei Wu care va atinge culmea succesului în cadrul acestei acţiuni. Aş vrea să ştiu însă care este interesul tău. Eşti deja director al afacerilor comerciale ale Casei de Assan. Ai ajuns deja în comitetul executiv. Eşti deja lord. Ai toată puterea pe care o vei avea vreodată. Ce altceva îţi mai doreşti?

Assan zâmbi:

— Nu pentru mine, spuse el, şi apoi îşi scoase tableta şi deschise o fotografie: erau acolo doi copii mici care-i zâmbeau fotografului.

Assan i-o arătă contesei.

— Încântător, spuse contesa. Şi de ce ar fi ei relevanţi?

— Sunt relevanţi fiindcă unul dintre ei se va căsători cu copilul următorului împărax.

Un val de emoţii necunoscute străbătu chipul contesei pe măsură ce asimila cuvintele lui.

— Dar ambiţios mai eşti, Lord Teran, dacă-ţi faci planuri pentru un viitor aşa de îndepărtat. Mai ales acum, având în vedere că civilizaţia noastră se apropie de un sfârşit brusc.

— Nu toată civilizaţia. Doar cea mai mare parte din ea. Mai este Capătul. Pe care fiul dumneavoastră Ghreni încearcă să-l controleze şi căruia Nadashe i-a trimis o navă plină de puşcaşi marini ca să-l ajute în acest sens. Este singurul loc din Interdependenţă în care oamenii vor reuşi să supravieţuiască pe termen lung. Copiii dumneavoastră au plănuit să pună mâna pe el şi să facă din Casa de Nohamapetan noua casă imperială. Ei bine, nu a fost să fie. Aşa c-a venit timpul să trecem din nou la Planul A: Să ne căsătorim cu împăraxul. O să vă ajut s-o faceţi.

— Şi tot ce-ţi doreşti este tronul.

— Da. În cele din urmă. Dar mai întâi îl puteţi avea dumneavoastră. Fiindcă asta vă doriţi, doamnă.

Assan observă cum Contesa de Nohamapetan îi aruncă o privire şefei statului-major, care încuviinţă aproape imperceptibil. Apoi îşi întoarse privirea spre el:

— Spune-ne mai multe, Lord Teran.

— În primul rând, pe care dintre cei doi Wu l-aţi prefera, doamnă? întrebă Assan. Pe Jasin sau pe Deran?

CAPITOLUL 7

Kiva Lagos tocmai se bucura de o partidă de oral perfect corespunzătoare când auzi o notificare de pe tabletă. Se uită spre tabletă şi văzu că era Bunton Salaanadon, asistentul ei executiv. Kiva se gândi să nu răspundă fiindcă era ocupată şi fiindcă-i spusese lui Salaanadon să n-o deranjeze decât dacă ia lumea foc. Dar pe urmă, fiindcă exista posibilitatea ca lumea să fi luat foc şi pentru că partida era mai curând cumsecade, decât atât de spectaculoasă încât-să-i-solicite-întreaga-atenţie, îşi ridică tableta şi răspunse, menţinând modul de apel vocal.

— Ce naiba, a luat lumea foc? întrebă ea.

De jos, partenera ei o privi întrebător, aruncându-i Kivei o privire pe care aceasta o interpretă drept *Să mă opresc?* Kiva îi făcu semn cu mâna că partida putea continua. Partenera Kivei îşi reluă treaba.

— Depinde dacă consideraţi că o convocare imperială reprezintă o situaţie incendiară, doamnă, răspunse Salaanadon.

— Ce? Explică.

— Contesa Nohamapetan a cerut şi a primit o audienţă prioritară la împărax referitoare la orânduirea activităţilor locale din cadrul afacerilor casei. Mai exact, a cerut să fiţi înlăturată din funcţie. Presupun că împăraxul s-a gândit că este corect să vi se ofere ocazia să vă exprimaţi părerea în această privinţă, Lady Kiva.

— Când are loc audienţa asta?

— Peste două ore, doamnă.

— Atunci o să am nevoie de un mijloc de transport.

— Am aranjat să fiţi preluată de la reşedinţă şi vi s-a rezervat un loc cu prioritate pe naveta Xi’an. De vreme ce sunteţi convocată în mod explicit de împărax, veţi beneficia de loc şi de autorizaţie de plecare a navetei cu prioritate. Veţi fi întâmpinată de o escortă imperială la sosire şi am completat deja toate formularele pentru trecerea cu prioritate prin punctul de securitate.

— Fără arme de foc la mine când plec, m-am prins.

— Da, ar fi recomandabil, doamnă, spuse Salaanadon.

Kiva nu era niciodată sigură dacă acesta îşi dădea sau nu seama când e sarcastică şi presupunea că pur şi simplu îşi alesese stilul de viaţă de bărbat corect ca pe un soi de autoapărare.

— Vom fi doar noi trei?

— La audienţă? Înţeleg că doamna contesă îşi va aduce avocatul, pe Dra. Fundapellonan. V-aţi întâlnit cu ea zilele trecute, poate vă amintiţi.

— Am făcut cunoştinţă, spuse Kiva.

— Să chem pe unul dintre avocaţii noştri ca să vă fie alături la întâlnire?

— Mă descurc singură, spuse Kiva. Ai grijă doar ca registrul de „chitanţe” să fie actualizat. S-ar putea să am nevoie de el.

— Da, doamnă.

— Când vine să mă ia maşina?

— Va fi la reşedinţa dumneavoastră în cincisprezece minute. Doar dacă nu doriţi să vină mai repede.

— Nu, e-n regulă, spuse Kiva, închise şi se concentră din nou asupra oralului perfect corespunzător pe care-l primea.

— Ar fi cazul să-ţi verifici mesajele, îi spuse Kiva partenerei sale, după ce atinse orgasmul.

— De ce? întrebă Senia Fundapellonan.

— O să vezi. Kiva se duse în baie ca să nu mai miroasă a sex.

— Ai fi putut să-mi spui despre asta când ai primit apelul, îi spuse Fundapellonan când Kiva ieşi din baie, fără să mai aibă izul acela de oral perfect corespunzător.

— Erai ocupată.

Fundapellonan îi flutură Kivei tableta în faţă.

— Asta este un pic mai important.

— Depinde din ce unghi priveşti lucrurile, spuse Kiva. Şi, oricum, n-ai să întârzii din cauza asta.

— Trebuie să comand un taxi până la aeroportul de navete şi apoi să mai prind o navetă la timp.

— Păi vino cu mine.

— Şi nu crezi că arată complet *nasol,* noi două împreună într-un taxi luat de la reşedinţa ta.

Kiva ridică din umeri:

— Nu e ca şi cum contesa n-ar şti că ne-o tragem.

Fundapellonan tresări:

— Ce?

— Am presupus că ţi-a spus că-mi place sexul, pentru ca tu să te apropii de mine şi să vezi dacă-ţi spun ceva util în timp ce ne-o tragem.

— Serios, asta crezi tu că se întâmplă aici? întrebă Fundapellonan.

— Nu-i aşa?

— Ei, bine, da, recunoscu Fundapellonan. Dar nu trebuia să te *prinzi.*

— Dacă-mi place să fac sex nu înseamnă automat că-s proastă.

— Dacă ştiai că e o înscenare, atunci de ce ai…?

— De ce ţi-am tras-o până ţi-au ieşit ochii din cap?

— Da.

— De ce n-aş fi făcut-o?

— Fiindcă e complet nesincer?

Kiva se uită chiorâş la Fundapellonan:

— Nu ieşi prea mult în lume, nu?

Fundapellonan păru iritată:

— Probabil că nu?

— E doar *sex,* la dracu', spuse Kiva. Nu mă gândeam să te cer în căsătorie, la naiba. Te-ai oferit, eşti destul de drăguţă…

— Mulţumesc, spuse sec Fundapellonan.

— …şi nici nu mi-am mai tras-o prea mult de când Marce Claremont a trecut la un nivel superior, cu împăraxul. Şi nu e ca şi cum aveam de gând să-ţi spun ceva despre afacerile mele.

— Vrei să spui afacerile *noastre.*

— Ei bine, despre asta va fi şi şedinţa de azi, oricum, spuse Kiva. Ideea e că a fost o ocazie destul de nimerită pentru a face sex.

— Nu ştiu cum să mă simt în acest caz, spuse Fundapellonan.

— Nu e ca şi cum nu ai fi primit nimic în schimb, sublinie Kiva.

Fundapellonan zâmbi auzind-o:

— Asta cam aşa e. E pentru prima oară când am făcut aşa ceva, spuse după o clipă de tăcere.

— Să faci sex pentru că aşa ţi-a cerut clientul?

— Da.

— Ţi-a plăcut?

— Mi-a plăcut, în general.

— Ei bine, mă bucur, spuse Kiva şi o bătu pe umăr pe Fundapellonan: Pentru că o să ţi-o trag din nou, de data asta în faţa împăraxului.

Contesa Nohamapetan era cu siguranţă cineva care-şi dorea mereu toate surlele şi trâmbiţele şi strălucirea cea mai dată naibii, aşa că audienţa ei la împărax avea să aibă loc în sala de primire oficială. Era atât de spaţioasă, c-ai fi putut ateriza cu naveta în ea, deşi Kiva presupunea că, având în vedere atât cine cerea, cât şi cine oferea această mică farsă de audienţă, glumele despre navete nu ar fi fost prea apreciate.

Kiva îi aruncă o privire Contesei de Nohamapetan şi nu fu prea impresionată. Contesa, împopoţonată în mod strident, se îmbrăcase prea elegant pentru acest împărax anume. Grayland se îmbrăcase elegant exact o singură dată în viaţa ei, la încoronare, şi de vreme ce acel eveniment inclusese un atac cu bombă şi uciderea celei mai bune prietene a lui Grayland, nu fusese chiar cel mai formidabil moment din istoria modei. Consilierii contesei ar fi putut să-i fi spus acesteia că Grayland prefera o ţinută mai discretă. Dar fie că nu-i spuseseră, fie că o făcuseră, iar ea îi ignorase, în momentul acesta contesa arăta ca o grenadă care explodase într-un sertar plin de panglicuţe de metal.

Ţinuta Kivei era mai degrabă subtilă, ţinuta de rigoare de comerciant, cu negru şi auriu şi cu un pandantiv care-i

reliefa culorile Casei de Lagos: roşu, galben, albastru-deschis şi albastru-închis. Kiva se gândise că această ţinută oficială o făcea să arate ca o chelneriţă sau ca o servitoare, dar nu depindea de ea ce să poarte atunci când era chemată la împărax, aşa că fusese nevoită să se conformeze.

Împăraxul, din câte îşi amintea Kiva, preferase o ţinută mai apropiată de cea purtată de Kiva, decât de monstruozitatea aceea tristă pe care o purta contesa, croită sofisticat (pentru că aşa trebuia să fie, nu-i aşa?) şi de un verde-închis imperial, care în mod normal nu s-ar fi potrivit cu tonul pielii lui Grayland, dar care reuşea să arate bine oricum. Poate că a fi împărax însemna că orice puneai pe tine îţi stătea bine. Măcar cu atâta să se aleagă din jobul ăsta de rahat şi, de altfel, destul de ingrat.

Kiva, contesa şi Senia Fundapellonan – care purta acelaşi costum drăguţ în stil clasic pe care Kiva i-l dăduse jos ceva mai devreme – stăteau toate în faţa podiumului cu tronul pe care avea să se cocoaţe Grayland. Nici podiumul şi nici tronul nu erau ridicole neapărat, ceea ce le făcea să nu se potrivească cu încăperea, însă se potriveau cu sensibilitatea lui Grayland.

De undeva destul de departe, în spatele tronului, se deschise o uşă şi Grayland intră în încăpere. O făcu fără să fie ajutată, ceea ce Kiva ştia că obişnuieşte din ce în ce mai des. Acceptă plecăciunile şi strângerile de mână de la Kiva şi de la Fundapellonan, împreună cu o reverenţă-mai-elaborată-decât-o-plecăciune-sau-ce-dracu'-era din partea contesei. Apoi se urcă pe podium, se aşeză pe tron şi zâmbi.

— Acum suntem gata să te ascultăm, draga noastră Contesă Nohamapetan, spuse ea.

Kiva observă folosirea pluralului regal „noi" şi era pentru prima oară când îl auzea de la Grayland; când o întâlnise înainte, obişnuia să spună mereu „eu" şi „mie". Acestea fiind spuse, ultima oară când o văzuse pe Grayland, împăraxul încerca să-şi revină după ce fusese atacată cu nave spaţiale. Era posibil să nu fi fost ea însăşi

pe deplin.

Contesa făcu iar ce-dracu’-era-reverenţa-aia:

— Aş dori să încep, Majestate, prin a vă asigura de loialitatea fără de sfârşit a Casei de Nohamapetan. Sunt conştientă – noi, Casa de Nohamapetan, suntem cu toţii conştienţi – că aveţi destule motive să vă îndoiţi de sinceritatea acestei loialităţi. Înţeleg că singura cale de a ne recâştiga încrederea este s-o câştigăm încet şi cu greutate. Vom face din asta misiunea casei noastre. Şi, pentru a dovedi sinceritatea casei noastre şi ca un prim gest de recompensă, dăruiesc tot profitul intern al Nohamapetanilor din acest an Fundaţiei Naffa Dolg.

Kiva aproape că-şi înghiţi limba, auzind rahatul ăsta. În primul rând, contesa ştia, ce naiba, prea bine că nu putea oferi venitul acela intern fiindcă era gestionat de Kiva, şi ea avea ultimul cuvânt în legătură cu modalitatea în care putea fi folosit. De când era Kiva la cârma afacerilor locale ale Nohamapetanilor, tot profitul fusese plasat în conturi pe care Kiva le făcuse accesibile Ministerului Veniturilor, ca un soi de audit permanent. Singura modalitate prin care contesa ar fi putut să facă orice cu aceste venituri fără permisiunea Kivei era ca împăraxul să-i dea înapoi controlul afacerilor sale locale. Şi contesa ştia lucrul ăsta la fel de bine precum Kiva. Aşa că asta ori era doar tactica de deschidere pentru a o înlocui pe Kiva, ori era o încercare de a o face pe Kiva javra zilei. Ceea ce ar fi fost tot un gambit de deschidere pentru înlocuirea Kivei.

Dar să continuăm: Naffa Dolg, cea mai bună prietenă a împăraxului încă din copilărie şi prima şefă a departamentului de resurse umane, fusese, ca dracu’, *omorâtă* în ziua încoronării împăraxului cu o bombă care fusese mai mult ca sigur plasată acolo de un nenorocit aflat în slujba odraslelor Nohamapetan, copiii ticăloşi ai acestei ticăloase contese. Indiferent dacă contesa ştiuse sau nu despre tentativă la momentul acela, acum ştia, cu siguranţă. Aşa cum ştia şi că bomba era menită s-o ucidă pe Grayland.

Aşa că, de fapt, ceea ce-i spunea Contesa de

Nohamapetan în acest moment împăraxului era: „Îmi dovedesc loialitatea oferind bani pe care nu-i am organizaţiei caritabile ce poartă numele prietenei dumneavoastră, care a fost măcelărită în mod accidental de copiii mei în timp ce încercau să vă facă felul.”

Ceea ce o surprinse pe Kiva ca fiind un mod *interesant* de a intra în graţiile împăraxului.

Fie contesa, în mod absolut ridicol, nu era absolut deloc conştientă de insulta pe care i-o adresa lui Grayland, fie o provoca pentru a-i forţa o reacţie. Kiva, care-şi amintea de Nadashe şi de Ghreni Nohamapetan din timpul facultăţii, se îndoia că contesa putea fi atât de zăpăcită. Deşi în momentul acela semăna cu o găină înveşmântată în paiete lucitoare, nu era proastă.

Prin urmare, trebuia să fie vorba despre vreun test, pe care contesa se gândise să i-l aplice împăraxului. Poate ca să vadă dacă Grayland uitase. Sau ca să vadă cum va reacţiona împăraxul la ceea ce însemna de fapt o palmă neruşinată la adresa ei şi a prietenei ei iubite. Sau poate contesa dorea numai să vadă până unde poate întinde coarda şi ce ar fi fost dispusă Grayland să primească din partea ei. Sau poate o considera o proastă cu P mare.

Kiva îi aruncă o privire lui Fundapellonan, al cărei chip era frumos şi inexpresiv. Kiva se întrebă pentru o secundă dacă proaspăta ei iubită i-ar fi putut sugera contesei această abordare. Se îndoia însă. Fundapellonan nu părea să fie într-atât de capabilă să înjunghie pe cineva pe la spate ca să ducă la bun sfârşit o ispravă ca asta. Ochii Kivei se îndreptară înapoi spre Grayland, care înghiţise totul şi acum procesa datele.

Dă-i drumul, se gândea Kiva. *Cere-mi, dracului, părerea.*

— Contesă, sunt mişcată de darul dumneavoastră, spuse Grayland. Aceasta reflectă calitatea sufletului dumneavoastră şi ne bucură s-o aflăm.

Şi apoi, după această capodoperă retorică absolută prin care spusese „Oh, mă prind ce faci, javră”, reuşind să prezinte asta ca pe un compliment, împăraxul se întoarse spre Kiva.

— Ne întrebăm ce are de spus Lady Kiva, în calitate de director al tuturor afacerilor din sistem ale contesei, despre această remarcabilă ofertă.

Stai să vezi, gândi Kiva, şi-i dădu drumul:

— Nu mă îndoiesc că intenţiile contesei sunt dintre cele mai bune, Majestate, dar, regret că trebuie să v-o spun, profiturile din sistem vor fi aproape zero în acest an.

Auzind asta, Grayland tresări.

— Cum aşa, Lady Kiva?

— Fraudă generalizată, doamnă. Am instituit un audit când mi-aţi cerut să supraveghez afacerile din sistem ale Nohamapetanilor şi am descoperit discrepanţe comerciale substanţiale şi toate acestea afectează veniturile şi profiturile. Suntem încă în curs de a descoperi şi altele. Va dura luni de zile până vom avea o situaţie financiară completă şi între timp trebuie să ne descurcăm cum putem pentru a compensa pierderile clienţilor noştri, dar şi cu amenzile şi cu penalităţile care ne vor fi impuse de propriul dumneavoastră Minister al Veniturilor.

— Acestea nu sunt veşti prea bune, spuse Grayland.

— Vă pot transmite un raport complet, dacă doriţi, spuse Kiva, cooperantă. A fost deja trimis la Ministerul Veniturilor.

— Mulţumim, Lady Kiva. Ne-ar plăcea foarte mult să-l vedem.

— Şi dacă-mi permiteţi, continuă Kiva, vă pot oferi o soluţie pentru această situaţie nefericită.

— Vă ascultăm.

— Sunt absolut convinsă că intenţia contesei nu a fost aceea de a vă oferi nimic, atunci când v-a oferit profiturile din sistem din acest an, Majestate. Propriii ei contabili au fost amăgiţi şi înşelaţi şi, de vreme ce este nou venită în sistem, nu am avut ocazia să-i pun la curent nici pe ea şi nici pe oamenii Domniei Sale asupra problemelor financiare ale afacerii locale. Este vorba, aproape sigur, de o greşeală nevinovată. Şi, ca să fim sinceri, dacă frauda nu ar fi fost atât de endemică şi de răspândită cum e, Casa de Nohamapetan ar fi avut un an excelent din punct de

vedere al profiturilor.

— Şi ce propuneţi, Lady Kiva? întrebă Grayland.

— E simplu, Majestate: voi cere contabililor mei să vă ofere o sumă care ar fi reprezentat totalul profiturilor locale pentru ultimele douăsprezece luni, dacă nu ar fi existat frauda şi penalităţile. Contesa va putea apoi dona aceeaşi sumă pentru Fundaţia Naffa Dolg, dar din trezoreria generală a Casei de Nohamapetan. Toată lumea are de câştigat.

Grayland încuviinţă şi se întoarse spre Contesa Nohamapetan:

— Dacă contesa acceptă această modificare minoră la generoasa ei ofertă, după cum suntem siguri că se va întâmpla, atunci vom fi încântaţi să-i acceptăm gestul atât de amabil.

Suge-o pe asta, păduche ipocrit, se gândi Kiva. Contesa îşi imaginase că o testează pe Grayland, şi acum se dovedise că primise chiar ea o lecţie. Împăraxul îi întorsese darul, ruşinos ca o palmă, drept în figură.

Contesa Nohamapetan îşi permise să clipească surprinsă timp de o secundă şi jumătate. Apoi spuse:

— Sigur că da, Majestate. Exact aşa vom face.

— Minunat, spuse Grayland, întorcându-se spre Kiva: Când vom putea vedea cifra aceea?

— Pot să v-o trimit mâine, Majestate.

— O s-o aşteptăm atunci, zise şi continuă apoi întorcându-se spre contesă. Şi Fundaţia Naffa Dolg se va putea aştepta să primească contribuţia imediat după aceea? În cel mult o săptămână?

— Desigur, spuse contesa.

Grayland încuviinţă:

— Aveţi mare noroc c-o aveţi directoare pe Lady Kiva, Contesă Nohamapetan, spuse ea. Dincolo de rezolvarea deşteaptă pe care a găsit-o pentru această problemă minoră, faptul că a descoperit frauda şi corupţia extinsă din organizaţia dumneavoastră este, sunt sigură, o mare uşurare pentru dumneavoastră.

— Bineînţeles, răspunse contesa, fără s-o privească pe

Kiva.

— Ar fi fost regretabil ca asemenea practici să se răspândească, din cadrul organizaţiei locale, la nivelul întregii organizaţii Nohamapetan, continuă Grayland. În acel caz, Ministerul Veniturilor şi Ministerul Justiţiei ar fi fost obligate să intervină. Dar nu credeţi că este cazul, nu-i aşa? întrebă uitându-se înapoi spre Kiva.

— Nu încă, Majestate, spuse Lady Kiva. Dar, sigur, ancheta noastră nu s-a încheiat.

— Cât timp credeţi că va dura, Lady Kiva?

— Dată fiind complexitatea surselor de venit şi a contabilităţii casei de Nohamapetan, dar şi rafinamentul acestor practici incorecte, aş zice că va fi vorba despre mai multe luni de zile.

— Mai multe luni de zile, spuse Grayland, cu o accentuare foarte uşoară a cuvintelor „luni de zile”.

— Da, cel puţin, se corectă Kiva.

Grayland îşi îndreptă atenţia spre Contesa Nohamapetan:

— N-avem nicio îndoială că-i veţi arăta directoarei, aici de faţă, întreaga amabilitate şi cooperare în timp ce verifică amploarea problemelor organizaţiei dumneavoastră locale, Contesă.

— Sigur, Majestate, dar…

— Da, Contesă?

— …deşi Lady Kiva ne-a demonstrat cât de ingenioasă poate fi…

— Contesa este prea amabilă cu laudele ei pentru mine, interveni Kiva, tăindu-i avântul contesei. Trebuie totuşi să recunosc că n-a fost nevoie aproape deloc de ingeniozitate din partea mea. Pentru descoperirea lacunelor nu a fost nevoie decât de o privire atentă.

— De nişte ochi din exterior, nu-i aşa, Lady Kiva? întrebă Grayland.

— Da, probabil că doar de asta era nevoie, răspunse Kiva.

Grayland lovi uşor în braţele tronului ei:

— În acest caz, credem că e mai bine să avem acea

pereche de ochi din exterior care să continue să evalueze problemele din afacerea locală Nohamapetan şi să ajute această filială a măreţei case să revină la normalitate. Şi, desigur, continuând în rolul dumneavoastră de directoare, Lady Kiva, veţi păstra legătura direct cu contesa pentru a o informa despre ce anume descoperiţi, la fel cum ne veţi ţine şi pe *noi* la curent, în aceeaşi măsură.

— Desigur, Majestate, spuse Kiva.

— Casa de Nohamapetan ne preocupă foarte mult, Lady Kiva, spuse Grayland. Aveţi o mare responsabilitate şi faţă de aceasta, şi faţă de noi.

— Înţeleg, intonă Kiva şi-i aruncă o privire contesei, despre care trebuie spus că-şi masca admirabil indignarea.

— Şi acum, Contesă, să discutăm despre fiica dumneavoastră, spuse Grayland.

— Majestate? spuse Contesa Nohamapetan, complet surprinsă de schimbarea subiectului.

— Am înţeles că acesta este motivul pentru care aţi venit la noi, spuse Grayland.

— De fapt, Majestate, am venit să discutăm problema legată de Lady Kiva…

— Ei bine, am rezolvat problema aceasta, nu-i aşa? întrebă Grayland. Iar referitor la chestiunea fiicei dumneavoastră, *noi* suntem cei preocupaţi de asta şi dorim să vă vorbim. Dacă doriţi să auziţi ce avem să vă spunem.

Kiva o văzu pe contesă cum pune în balanţă pentru o clipă, şi aproape imperceptibil, dorinţa de a relua chestiunea înlăturării Kivei din afacerile ei în paralel cu posibilitatea de a o enerva pe acest împărax care tocmai ştergea cu ea pe jos prin toată camera. Alese laşitatea:

— Sunt fericită să vorbim despre fiica mea, Majestate.

— Fiica dumneavoastră a fost acuzată de cele mai grave crime, Contesă. Tentativă de asasinat. Trădare. Aceste crime, dacă va fi găsită vinovată de ele, atrag pedeapsa cu moartea.

Contesa păli puţin când o auzi.

— Da, Majestate.

— Mă mâhneşte că se află în această situaţie, Contesă

Nohamapetan. La un moment dat am crezut c-ar putea deveni sora noastră prin căsătoria cu fratele nostru Rennered, care urma să devină împărax. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum, dacă acesta ar fi trăit şi i-ar fi urmat la tron tatălui nostru.

— Da, aşa este, spuse contesa. Ar fi stat cu totul altfel.

— Nu putem spune ce anume a făcut-o pe Nadashe să comită crimele de care este acuzată. Nu putem opri ceea ce trebuie să se întâmple. Trebuie să fie judecată. Şi când va fi judecată, dacă va fi găsită vinovată, va trebui să fie pedepsită. Trebuie să ne supunem cu toţii legii şi dreptăţii. Înţelegeţi acest lucru, Contesă Nohamapetan?

— Înţeleg.

Contesa se uita în jos spre mozaicul sofisticat al podelei.

Grayland încuviinţă.

— Nadashe trebuie să se supună legii şi justiţiei şi trebuie să fie pedepsită, repetă ea. Şi totuşi, din inimă, şi în amintirea iubirii fratelui meu pentru ea, dar şi pentru a onora loialitatea pe care ne-a promis-o casa dumneavoastră, vă pot oferi o oarecare clemenţă.

Contesa îşi ridică privirea:

— Majestate?

— Viaţă, în loc de moarte, spuse Grayland. Dacă este găsită vinovată de oricare dintre delictele capitale de care este acuzată şi este condamnată la moarte, voi comuta pedeapsa la închisoare pe viaţă. Şi va ispăşi pedeapsa asta aici la Xi'an, la Silent Water[6].

Kiva tresări când o auzi. Silent Water nu era atât un penitenciar, cât o tabără de vacanţă pe care nu o puteai părăsi. Acolo erau trimişi membrii parlamentului atunci când erau prinşi c-au luat mită sau contabilii care erau prinşi delapidând fonduri. Era singura instituţie penală de pe Xi'an, în ideea că nu era bine să ţii închişi criminali înrăiţi în acelaşi habitat ca împăraxul. S-o ţii acolo pe Nadashe, care practic omorâse zeci de oameni, inclusiv pe propriul ei frate, însemna să-i dai o şansă al naibii de mare. Grayland ar fi putut să-i mai ofere şi un con de

[6] În limba română, s-ar traduce prin „Apa Tăcută" (n. tr.).

îngheţată, dacă tot se pornise.

— Vi se pare suficient, Contesă Nadashe? întrebă Grayland.

Kiva urmări cum Contesei Nadashe i se perindau pe chip diferite serii de emoţii, unele atât de rapid încât Kiva nu fu sigură că le percepuse cu adevărat. Apoi, contesa o privi pe Grayland drept în ochi, oferindu-i din nou acea reverenţă-mai-elaborată-decât-o-plecăciune-sau-ce-dracu’-era.

— Desigur, Majestate, îi spuse ea împăraxului. Vă mulţumesc.

Grayland încuviinţă şi se ridică în picioare:

— Am înfăptuit multe astăzi, spuse ea. Ne bucură acest lucru. Şi acum trebuie să ne scuzaţi, fiindcă avem o altă întrevedere la care am putea întârzia. Contesă Nohamapetan, Lady Kiva, domnişoară Fundapellonan.

Grayland se înclină uşor şi toate cele trei se înclinară la rândul lor şi rămaseră aşa până când Grayland ieşi pe uşa din spatele podiumului pe unde intrase.

Uşa se închise.

— La ce dracu’ ai mai fost şi tu aici? izbucni Contesa Nohamapetan spre Fundapellonan. Fundapellonan deschise gura să spună ceva, dar contesa se repezi spre uşa de intrare, arătând ca cel mai cătrănit păun din lume.

Kiva se uită la ea cum pleacă:

— Nu înţeleg de ce e aşa de mânioasă, îi spuse ea lui Fundapellonan. Aveam impresia că a mers foarte bine.

Fundapellonan îi aruncă Kivei o privire piezişă.

— Asta a fost o înscenare, spuse ea.

— Îţi baţi joc de mine? spuse Kiva. Şefa ta vine aici cu scopul evident de a o insulta pe Grayland şi când e pusă la punct, tu te plângi că a fost o înscenare? N-a fost o înscenare, ci pur şi simplu un masacru, adăugă arătând cu capul spre direcţia în care contesa furioasă tocmai ieşise. Şefa ta a făcu greşeala să-şi închipuie că împăraxul e slabă şi şi-a luat-o. Şi-a luat-o atât de rău, încât *tu* nici n-ai mai apucat să-ţi susţii povestea cu demiterea mea din funcţie.

— Şi nu i-ai spus împăraxului nimic despre toate astea?

— Nu suntem *amice,* zise Kiva. Nu rămânem să dormim una la alta, să ne punem părul pe bigudiuri sau să chicotim despre băieţi. Este a doua oară că mă întâlnesc cu ea.

— Hm.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Kiva. Modul în care a făcut-o praf pe şefa ta a fost al naibii de *spectaculos.* Nu a avut şansa să obiecteze la ce spusesem. Tu nu ai apucat nici să-ţi faci mutarea de deschidere cu şantajul. Împăraxul a spus cât se poate de limpede că avea să urmărească cu cea mai mare atenţie ce se întâmplă cu mine şi cu afacerile voastre locale. Pe urmă, i-a scos pe nas contesei faptul că fiica ei e o criminală şi o trădătoare şi a reuşit s-o facă să-i mulţumească că fie-sa îşi va petrece restul zilelor ei în închisoare.

Fundapellonan îi aruncă o căutătură ciudată Kivei:

— Chiar îţi închipui că aşa au stat lucrurile?

— Am fost şi eu de faţă, aşa că da, asta cred.

Fundapellonan dădu dezaprobator din cap:

— Nu înţelegi nimic. Când Grayland a spus că va comuta pedeapsa cu moartea a lui Nadashe şi o va caza aici în Xi'an, nu era *miloasă.* Şi nici nu-i scotea pe nas contesei faptul că Nadashe îşi va petrece restul zilelor ei în închisoare. Îi spunea contesei că o transformă pe Nadashe într-o ostatică. Chiar aici, pe Xi'an. Unde împăraxul poate ajunge la ea dacă contesa mai depăşeşte vreodată măsura. Cum de nu te-ai prins de asta, Kiva? Cum de nu te-ai prins că împăraxul şi-a făcut un duşman din contesă azi? Contesa nu va uita niciodată ce a făcut Grayland azi. Şi nu o va ierta niciodată.

CAPITOLUL 8

Grayland a II-a chiar avea o întrevedere la care era cât pe-aci să întârzie – de fapt, avea mereu câte o întrevedere la care era gata să întârzie dar întrevederea la care avea să întârzie de data asta era una la care, cel puţin, nu trebuia să fie Grayland a II-a. Trebuia să se întâlnească cu Marce Claremont, ceea ce însemna că preţ de aproximativ treizeci de minute pe care le aveau la dispoziţie putea fi doar Cardenia WuPatrick.

Faptul că întrevederea avea să dureze treizeci de minute era un lux în sine. Pentru a obţine o întrevedere de treizeci de minute cu împăraxul era nevoie, mai nou, ori să fii ministru de stat sau arhiepiscop de Xi'an, ori ca un habitat uman important să fi luat foc. Dar Marce Claremont obţinuse treizeci de minute fiindcă, în primul rând, era personajul-cheie pentru înţelegerea schimbărilor din Flux care afectau în prezent Interdependenţa, şi nici un alt fizician al Fluxului nu reuşise să ţină pasul cu el, şi, în al doilea rând, îi căzuse cu tronc Cardeniei, căreia îi plăcea să-şi petreacă timpul privindu-l.

— Vă simţiţi bine, doamnă? o întrebă asistentul ei, Obelees Atek, care o conducea spre următoarea întrevedere.

— Sunt bine, spuse Cardenia. De ce?

— V-aţi îmbujorat dintr-odată.

Asta o făcu pe Cardenia să roşească şi mai tare:

— N-am nimic, spuse ea. Mă gândeam la ceva ce mi-a spus Contesa Nohamapetan.

— A fost atât de rău, doamnă?

— Ar fi putut fi şi mai rău, spuse Cardenia, deşi acum nu mai era sigură cum ar fi putut fi mai rău.

Cardenia era conştientă că pe contesă o înfuriase rezultatul întrevederii; fusese sigură c-avea să treacă peste împărax ca un tăvălug şi să-şi reia controlul asupra afacerilor locale. *Asta e cel mai plăcut lucru când eşti subestimată,* se gândi Cardenia. Nu era prima oară, în

ultima vreme, când dejucase planurile cuiva fiindcă acea persoană îşi imaginase că e prea înceată, naivă sau, pur şi simplu, prea cumsecade ca să fie mai mult decât un simplu obstacol care putea fi înlăturat, sau uşor de manipulat în sprijinul propriilor interese. Cardenia îşi aminti că atunci când devenise împărax se simţise uşor jignită de faptul că oamenii îşi închipuiau c-ar putea fi linguşită sau intimidată intelectual pentru a o face să-şi schimbe o poziţie sau o decizie.

Apoi stătuse de vorbă cu fantomele predecesorilor ei din Camera Memoriei şi aflase exact cât de bine funcţionaseră linguşirea şi intimidarea de-a lungul secolelor. Şi asta nu-i lăsase o impresie favorabilă nici despre foştii împăracşi şi nici despre oamenii care le smulseseră concesiile. Învăţase şi cât de util era să le lase oamenilor impresia că era insuficient de capabilă, pentru ca în ultimul moment să-i trezească la realitate. Aşa cum tocmai făcuse cu Contesa Nohamapetan. Contesa nu avea să mai încerce aşa ceva a doua oară.

Asta nu e neapărat un lucru bun, spuse o voce din mintea Cardeniei. Şi era destul de adevărat. Nu se mai putea folosi de trucul ăsta cu o persoană care o subestimase odată şi apoi şi-o luase pe coajă.

Sunt împăraxul, se gândi Cardenia. *Mai am şi alte trucuri.*

Şi asta era destul de adevărat.

Ei, gata cu Contesa Nohamapetan, zise o altă voce din mintea Cardeniei, *ne gândeam la Marce.* Cardenia îşi dădu seama că această voce putea să fie cea a unei fete de cincisprezece ani, leşinate după un băiat. Dar, ce să-i faci. Era vorba de Marce. Era o chestie complicată, nu?

— Nu ştiu ce să fac, recunoscuse Gardenia în faţa spiritului tatălui ei, Attavio al VI-lea, în Camera Memoriei, cu o noapte în urmă.

— Fă sex cu el, îi spusese Attavio al VI-lea.

— Nu e aşa de simplu, protestă Cardenia.

— Ba este, de fapt, replică Attavio al VI-lea. Eşti împăraxul.

— Şi ce dacă? Doar nu pot să-i ordon să intre în patul meu!

— S-a mai întâmplat.

— Nu şi în cazul meu, spuse Cardenia. Şi, dincolo de asta, nu sunt eu genul de femeie care să facă aşa ceva.

— Atunci invită-l, spuse Attavio al VI-lea. E mai puţin problematic. Şi, dacă luăm în calcul istoria, cu aceeaşi rată de succes.

— De câte ori ai făcut *tu* aşa ceva? întrebă Cardenia.

— Înainte să-ţi răspund, o să-ţi aduc aminte că sunt o simulare digitală a tatălui tău care nu are niciun orgoliu de apărat, aşa că-ţi voi răspunde cât se poate de sincer, spuse Attavio al VI-lea. Îţi spun asta fiindcă de mai multe ori, în trecut, ţi-am răspuns la întrebări şi te-am mâhnit. Poate c-ar trebui să pui întrebarea asta altui împărax, de care nu te simţi legată sufleteşte.

— Vrei să spui că răspunsul tău o să mă nemulţumească?

— Da, în principiu.

— Ei bine, acum chiar trebuie să ştiu, spuse Cardenia.

— Am făcut asta *mereu,* spuse Attavio al VI-lea. A fost un avantaj grozav al faptului că eram împărax.

— O, Doamne! zise Cardenia, îngropându-şi faţa în mâini. Ai dreptate. Nu voiam să ştiu.

— Cu mama ta a funcţionat, spuse Attavio al VI-lea.

— Şi, în mod special, nu voiam să aud *asta.*

— În cazul ei, a dus la ceva mai mult. Dar trebuie să-ţi spun că totul a început fiindcă am invitat-o şi, la fel ca aproape toate celelalte, nu m-a refuzat.

— Dar înţelegi că asta nu înseamnă c-ai procedat *corect,* nu?

— N-am obligat niciodată pe nimeni, spuse Attavio al VI-lea. Am fost refuzat din când în când şi în cazurile acelea nu am mai insistat. Nu-i niciodată nevoie să faci asta, când eşti împărax.

— Şi nu crezi că poziţia ta de împărax a reprezentat un element esenţial pentru faptul că acceptau? Că s-ar fi putut simţi presaţi să facă sex cu tine fiindcă, de pildă,

puteai *să le distrugi vieţile?*

— Nu a fost nevoie nici de asta, spuse Attavio al VI-lea. A fost doar sex. Şi era valabil şi de cealaltă parte: erau persoane care voiau să facă sex cu mine doar pentru că eram împăraxul. Voiau să aibă ce să le povestească nepoţilor. Îşi doreau asta mai mult decât mine.

— Aşa că le-ai împlinit dorinţele, în mod cu totul altruist, spuse sarcastic Cardenia.

— Nu, am făcut-o pentru că şi eu doream să fac sex, spuse Attavio al VI-lea. Doar că nu-mi doream asta la fel de mult.

— Adu-mi aminte să nu-ţi mai cer niciodată sfatul în chestiuni romantice.

— Am înregistrat cererea ta şi-ţi voi aduce aminte, dacă va mai fi cazul.

— Mulţumesc.

— Acestea fiind spuse, trebuie să ştii că nu vei înceta niciodată să fii împărax, spuse Attavio al VI-lea. Vei fi mereu mai puternică decât oamenii care te vor interesa. Dacă nu vrei să fii singură sau să-ţi satisfaci nevoile sexuale şi emoţionale cu ajutorul unor profesionişti, va trebui să accepţi că asta face parte din datele tale.

— Nu am mai făcut sex de când am devenit împărax, recunoscu Cardenia.

— Asta nu pare prea sănătos.

— Nu-mi place nici mie, dar şi asta e o parte din problemă. Nu vreau ca Marce să creadă că-l voi folosi numai ca să mă eliberez de tensiune.

— Nu sunt sigur că am calificarea necesară ca să vorbim despre asta, spuse Attavio al VI-lea. Sunt o simulare computerizată a tatălui tău, nu un terapeut autorizat, specializat în relaţiile de dragoste.

— Mă îndoiesc că discuţia asta poate fi considerată terapie, spuse Cardenia.

— Cum spui tu, răspunse Attavio al VI-lea, iar pe Cardenia o deranjă faptul că o simulare computerizată putea să mimeze perfect îndoiala. Poate c-ar trebui, pur şi simplu, să-i spui acestei persoane că o placi. Lucrul cel mai

rău care s-ar putea întâmpla ar fi să te refuze.

— Ştiu.

— Şi pe urmă poţi să-l trimiţi în exil.

— Nu, zise Cardenia şi apoi se opri. A fost o glumă?

— Dacă te face să te simţi mai bine, atunci sigur, am glumit, spuse Attavio al VI-lea.

În timp ce Cardenia se îndrepta spre palatul imperial şi către camerele personale, îşi dădu seama că tatăl ei, sau simularea lui computerizată, nu se înşela: în fond, ea şi Marce erau adulţi şi puteau aborda această problemă cu maturitate. Ea bănuia că şi el o place, dar era prea timid să facă prima mişcare, în primul rând pentru că era cam tocilar şi, în al doilea rând, fiindcă, în fond, ea era împăraxul şi, în ciuda afirmaţiilor contrare ale tatălui ei, Cardenia bănuia că trebuia să ai nervi de oţel ca să-i spui împăraxului că ţi-a căzut cu tronc. Aşa că Marce, în mod absolut firesc, o aştepta pe Cardenia să facă acea primă mişcare. *Perfect, o voi face atunci,* îşi spuse Cardenia. *Au trecut săptămâni de când ne-am cunoscut. A sosit timpul. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să spună nu.*

Cardenia intră în suita ei de camere, îşi luă rămas-bun de la Atek, care se întoarse la propriul birou până când avea să fie nevoie de ea şi apoi intră în sufrageria ei privată, unde ştia că o aşteaptă Marce, care, de fapt, chiar asta făcea.

Împreună cu o altă femeie.

— Cine naiba mai eşti şi *tu?* izbucni Cardenia, înainte să se poată cenzura.

— Am denumit fenomenul „evanescenţă”, spuse Marce. Curenţi ai Fluxului care apar ca urmare a decalării topografiei Fluxului din zona noastră de spaţiu. Pe măsură ce curenţii despre care-am crezut că sunt stabili şi de lungă durată se prăbuşesc – şi chiar *se întâmplă asta* – vor apărea aceşti alţi curenţi şi vor face legătura între sistemele stelare pentru o perioadă de timp nedeterminată.

— Exact, spuse Hatide Roynold, femeia pe care Marce o

adusese la întrevederea lor. Deşi spunem „perioadă de timp nedeterminată”, nu înseamnă că nu putem estima câtă vreme va rămâne deschis curentul. Probabil că putem. Ceea ce vrem să spunem este că aceşti curenţi individuali se pot deschide doar pentru o zi. Sau pentru două săptămâni. Sau chiar pentru ani de zile.

— Dar tot se vor prăbuşi rapid, în comparaţie cu acei curenţi cu care ne-am obişnuit, care au rămas deschişi vreme de o mie de ani, spuse Marce. De aceea numim acest fenomen „evanescenţă”.

— Ba îi vezi, ba nu-i mai vezi, spuse Roynold.

Cardenia încuviinţă spre cei doi fără să rostească un cuvânt, în timp ce aceştia o copleşeau cu amănunte legate de ultimele lor descoperiri, încercând să-i capteze atenţia. O dăduse în bară la intrarea ei în sufragerie şi nici Marce, nici Roynold nu păreau să-şi dea seama care era motivul. Marce îşi ceruse scuze pentru c-o adusese pe Roynold pe neaşteptate, dar menţionă că vorbise despre oaspetele neinvitat cu secretarul împăraxului şi presupusese că acesta o anunţase în această privinţă.

Era posibil, întrucât Cardenia nu se obosise să-şi verifice agenda personală de pe tabletă în pauzele dintre evenimente, bazându-se pe faptul că ştia unde trebuia să se ducă şi cu cine avea următoarea întrevedere. Roynold era în principiu inofensivă pentru Cardenia; cei de la securitate nu i-ar fi permis să vină neinvitată dacă ar fi reprezentat o ameninţare de vreun fel.

Marce o adusese pe Roynold fiindcă, dintre toţi fizicienii Fluxului care în prezent îşi croiau drum cu greu prin lucrarea Contelui Claremont despre prăbuşirea Fluxului, ea era singura complet familiarizată cu aceasta. Îşi făcuse propria cercetare cu privire la acest subiect, deşi era doar înrudită cu a contelui, pentru Nohamapetani, care îi folosiseră munca pentru a încerca să distrugă Interdependenţa.

Însă, cu toate acestea, nimeni nu părea să-i reproşeze asta. După toate aparenţele, nici Gărzile Imperiale, care o lăsaseră să intre în palat, şi, în mod evident, nici Marce,

care purta o conversaţie însufleţită cu ea, completându-şi unul altuia propoziţiile.

Urmărindu-i pe cei doi cum vorbeau despre Flux, Cardenia deveni conştientă de junghiul de gelozie care i se strecura în inimă. Marce şi Roynold se aflau într-o comuniune de idei care Cardeniei i se părea că e dragoste la prima vedere – era clar că se apropiaseră mult sau măcar că minţile lor comunicau perfect. Roynold era puţin mai în vârstă decât Marce, dar acest lucru nu constituia un impediment aşa de mare dacă tot restul se alinia perfect.

Poate c-ar trebui de fapt să fii atentă la ce anume îţi spun, îi spuse vocea aceea enervantă din mintea ei. *Poţi să fantazezi în privinţa băiatului şi mai târziu.* Cardenia îşi propuse să găsească mai târziu vocea aceea şi s-o înăbuşe, poate cu alcool.

Prin urmare, Cardenia ridică o mână ca să-i facă să se oprească din vorbit. Marce se prinse imediat; Roynold continuă să pălăvrăgească până când Marce îi puse o mână pe umăr ca s-o oprească. Cardenia observă asta şi simţi o împunsătură în zona inimii.

— N-am nevoie să ştiu amănunte în acest caz, spuse Cardenia. Nici nu *aş înţelege* amănuntele, chiar dacă aţi încerca să mi le spuneţi, şi trebuie să fiu la o altă întrevedere în câteva minute. Aşa că vreau să mă asigur c-am înţeles bine ce-aţi spus până acum.

— OK, spuse Marce.

— În primul rând: rămâne valabilă teoria prăbuşirii curenţilor de Flux.

— Da, spuse Marce.

— În al doilea rând: din când în când va mai apărea câte un curent de Flux nou acolo unde înainte nu era niciunul.

— Da.

— În al treilea rând: aceşti curenţi de Flux noi vor avea o durată mai scurtă şi nu vor înlocui curenţii vechi.

— Da.

— Ei bine, spuse Roynold,

— Ei bine, ce? întrebă Cardenia.

— Cercetarea noastră preliminară… începu Roynold…

— Şi este *super*-preliminară, interveni Marce.

— ...ne arată că, probabil, o nouă reţea de curenţi de Flux cu stabilitate pe termen lung va apărea în cele din urmă în această parte a spaţiului. Aşa cum am prognozat înainte, pentru Nohamapetani, încheie Roynold.

Cardenia îşi ridică nedumerită privirea spre Marce.

— Este corect ce spune?

— Ei bine, începu Marce.

— Dacă este *corect,* atunci am o mulţime de întrebări pentru tine, Lord Marce. Şi nu sunt toate amabile. Am riscat foarte mult în baza faptului că predicţiile tale erau corecte.

Marce ridică o mână, apoi arătă spre Roynold:

— Întrebaţi-o ce înseamnă „în cele din urmă” în acest context.

Cardenia îşi concentră atenţia asupra lui Roynold:

— Şi ce înseamnă „în cele din urmă” în acest context, Dr. Roynold?

— Ceva între cinci şi opt mii de ani de acum înainte, spuse Roynold.

Cardenia se uită din nou nedumerită spre Marce.

— Tatăl meu şi cu mine am avut dreptate, spuse Marce. Curenţii de Flux, aşa cum îi cunoaştem, se vor prăbuşi în curând şi vor dispărea pentru foarte mult timp. O perioadă îndeajuns de îndelungată încât să ducă, efectiv, la sfârşitul civilizaţiei dacă nu acţionăm.

Arătă din nou spre Roynold:

— Dar *şi* ea are dreptate – curenţii de Flux se vor reapărea în această parte a spaţiului, într-o configuraţie diferită faţă de cea din prezent. A greşit doar scara temporală.

— Nu a avut cine să-mi verifice calculele matematice, spuse Roynold.

— Şi *amândoi* am pierdut ceva din vedere, până când fiecare dintre noi a avut acces la cercetarea celuilalt, continuă Marce. Mă refer la evanescenţă. Nu schimbă faptul că curenţii de Flux se prăbuşesc. Nu schimbă faptul că Interdependenţa este în pericol, dar s-ar putea să ne

ofere ceva mai mult timp ca să gestionăm problema.

— Cum aşa?

— Aţi întrebat dacă noii curenţi de Flux se vor deschide acolo unde nu au existat înainte, spuse Marce. E adevărat, unii se vor deschide, dar mai există un efect.

— Curenţii prăbuşiţi se vor deschide din nou, spuse Reynold. Uneori. Nu pentru mult timp.

— Dar pentru îndeajuns de mult timp încât să putem trimite nave prin ei, spuse Marce.

— Poate, spuse Roynold. Depinde.

— Şi să le aducem apoi acasă, spuse Marce.

— Repet: poate şi depinde, spuse Roynold.

— Şi asta ne duce la următoarea chestiune, zise Marce aplecându-se în faţă. Şi e ceva foarte important.

— Chiar extrem de important, întări Roynold.

— Care? întrebă Cardenia, uitându-se când la unul, când la celălalt. Despre ce este vorba?

— Hatide a prezis că deschiderea unui curent de Flux închis este iminentă. După ce s-a închis curentul Terhathum, am trimis o dronă acolo unde ar fi trebuit să fie găvanul de Flux închis.

— Şi? întrebă Cardenia.

— A trecut prin el, spuse Roynold. Curentul de Flux într-acolo s-a deschis din nou. Şi cel care vine de acolo încoace. Ambii sunt funcţionali.

— Dar nu pentru mult timp, avertiză Marce.

— Aşa e, nu pentru mult timp, încuviinţă Roynold. Se vor prăbuşi din nou. Curentul de plecare, în aproximativ un an. Cel de sosire, mult mai curând. Probabil în trei luni.

— De ce există această diferenţă? întrebă Cardenia.

— E ceea ce v-am spus atunci când v-am întâlnit prima oară, spuse Marce. Curenţii de sosire şi de plecare nu sunt corelaţi între ei. Şi ar mai fi ceva, spuse Marce, arătând spre Roynold.

— Curentul de sosire a fost deschis pentru aproape cinci ani, spuse Roynold.

Cardenia tresări auzind aceste cuvinte:

— Cum este posibil aşa ceva?

— Fluxul nu urmează programul nostru, spuse Roynold. Devierea curentă are loc de decenii, poate chiar de secole.

— Nu, zise Cardenia uşor iritată, vreau să spun, cum de *n-am văzut* găvanul ăsta de Flux deschis, plutind prin spaţiul ce aparţine Centrului Comercial?

Roynold ridică din umeri:

— Nu vă uitaţi după el. Nu ieşea nimic de acolo. Cât despre găvanul de Flux de plecare, acela se prăbuşise deja de atât de mult timp, încât probabil că nimeni nu i-a mai dat atenţie vreme de secole.

— Cu excepţia dumneavoastră, îi spuse Marce Cardeniei, care îşi ridică exasperată mâinile în aer.

— Aţi putea, vă rog, să nu mai fiţi atât de misterioşi şi să-mi spuneţi odată?

— Este vorba despre Dalasýsla, zise Marce. Sistemul stelar pierdut al Interdependenţei. Şi motivul pentru care a fost asasinată omonima Domniei Tale.

Cardenia rămase mută.

— Roag-o, îl îndemnă în cele din urmă Roynold pe Marce.

— Ce să mă roage? întrebă Cardenia, uitându-se şi ea către Marce.

— Suntem de părere că ar trebui să mergem, spuse Marce, la Dalasýsla.

— De ce?

— Fiindcă este sistemul pe care l-am pierdut, răspunse Marce. Ceea ce s-a întâmplat acolo s-ar putea întâmpla cu orice alt sistem stelar din Interdependenţă. Trebuie să mergem şi să aflăm tot ce putem despre cum s-au prăbuşit toate, ca să învăţăm cum să nu repetăm greşelile lor.

— Şi trebuie să ne grăbim, spuse Roynold. Înainte ca acest curent de sosire să se prăbuşească din nou.

— Hatide are dreptate. Avem nevoie de o navă. Şi asta cât se poate de repede.

— Şi vrei să te duci *dumneata* cu nava aceea, spuse Cardenia.

— Sigur că da, spuse Marce, zâmbind. Va fi cea mai importantă expediţie ştiinţifică din ultimele câteva secole.

N-aş vrea s-o ratez. Niciunul dintre noi nu vrea, adăugă uitându-se la Reynold.

Era aproape miezul nopţii când Cardenia îşi spuse *la dracu' şi* trimise în cele din urmă după Marce Claremont.

— De ce fel de savanţi ai nevoie pentru expediţia asta? îl întrebă, atunci când acesta apăru, în grabă, în apartamentul ei.

Propriul lui apartament se afla în aripa din palat rezervată personalului, la o oarecare distanţă. Cardenia ştia că Marce dispune de propriii lui bani – tatăl său îi trimisese la Centrul Comercial o parte semnificativă din averea familiei într-un seif de date personale –, dar Marce Claremont părea fericit să locuiască în ceva ce era, de fapt, un studio cu o baie. Mersese preţ de câteva minute de la apartamentul lui până la al ei, oprindu-se la diferitele puncte de securitate de pe drum. Stăteau amândoi, oarecum stânjeniţi, în salonul ei, la o distanţă mică unul de celălalt.

— Cred că avem nevoie de toate tipurile de savanţi, răspunse Marce prudent.

Cardenia îşi dădea seama că nu ştia de ce fusese chemat şi acum, că îl întrebase, nu era sigur de ce trebuia să răspundă la întrebarea asta la 11.55 noaptea.

— De fizicieni ai Fluxului, evident, dar cred că avem nevoie şi de biologi, chimişti, astrofizicieni, fizicieni obişnuiţi, antropologi şi arheologi…

— Arheologi?

— Dalasýsla a dispărut de secole, spuse Marce. Avem nevoie de oameni care să poată înţelege cum să proceseze genul ăsta de istorie. Am avea nevoie de criminalişti şi de patologi; am avea nevoie de istorici, mai ales de cei care au cunoştinţe despre trecutul Dalasýslei şi începuturile Interdependenţei. Avem nevoie de ingineri şi de oameni care să fie familiarizaţi cu computerele şi cu sistemele digitale din acea perioadă. Asta este ce-mi vine în minte aşa, în grabă. Pot să vă trimit un raport amănunţit, dacă doriţi.

— Dar dacă aş vrea ca această chestiune să treacă neobservată? spuse Cardenia. Să nu audă nimeni despre asta şi să nu fie văzută de nimeni?

— De ce aţi vrea aşa ceva?

— Fiindcă în momentul acesta, cu cât ştiu mai puţini oameni despre curenţii de Flux evanescenţi pe care i-aţi descoperit dumneata şi cu Roynold, cu atât mai puţine dureri de cap voi avea încercând să le explic tuturor despre toate astea fără ajutorul tău, spuse Cardenia şi apoi îi surprinse privirea. Nu vreau să spun că doresc să ţin totul secret pentru totdeauna. Ci că aş vrea să aflu ce descoperiţi în expediţia asta legată de Dalasýsla înainte să fac orice declaraţie publică.

— Au mai lucrat şi alţi fizicieni ai Fluxului pe datele pe care le-am oferit, sublime Marce. Unii dintre ei pot afla despre asta oricum.

— Lucrează pe datele tale şi ale tatălui tău, nu?

— Aşa este.

— Şi nu pe ale lui Roynold.

— Nu.

— Atunci merită să ne asumăm riscul.

— Dacă aşa consideraţi.

— Da, sigur. Acum să ne întoarcem la întrebarea mea. De câţi savanţi ai avea nevoie aşa meat chestiunea să treacă neobservată?

— Am putea face fiecare mai multe lucruri, zise Marcee. Avem nevoie de fizicieni ai Fluxului. Putem să ne lipsim de ceilalţi fizicieni fiindcă noi avem studii şi în fizica generală, şi în cea clasică şi putem face observaţii pe care să le punem la dispoziţia celorlalţi. De un patolog legist care să aibă şi o pregătire în biologia generală. Sunt mulţi arheologi care au cunoştinţe antropologice şi viceversa. Vom avea nevoie totuşi şi de cineva familiarizat cu sistemele computerizate ale vremii. Şi de cineva familiarizat cu habitatele din era respectivă. Poate că găsim pe cineva care să răspundă ambelor cerinţe.

— Deci cinci sau şase, în funcţie de…

— Aşa cred. Plus echipajul propriu-zis al navei.

— Cât timp va fi nevoie să stai pe Dalasýsla?

— Oricât de mult timp ne îngăduiţi.

— Dă-mi un interval, Marce.

— Cel puţin două săptămâni, aş zice.

— Cât durează drumul până acolo şi înapoi?

— Estimăm că în jur de opt zile, conform datelor pe care le deţinem şi datelor istorice despre sistem. Suntem convinşi că ăsta este un curent de Flux redeschis şi nu un curent nou care să imite curentul anterior. Dar există o marjă de plus sau minus trei zile.

— Deci maximum unsprezece zile pentru asta, două săptămâni pe Dalasýsla, unsprezece zile pentru drumul înapoi. E mai mult de o lună.

— Acum ştiţi de ce dorim să facem această expediţie mai curând şi nu mai târziu, spuse Marce.

— De ce ai nevoie de doi fizicieni ai Fluxului? întrebă Cardenia. Dacă pe toţi ceilalţi îi vei folosi în dublu rol?

Auzind asta, Marce păru să ezite.

— Nu cred că este vorba despre nevoie, spuse el.

— Atunci despre ce e vorba?

— Este descoperirea *noastră,* spuse Marce. A mea şi a lui Hatide. Vrem amândoi să luăm parte la expediţie şi cred că merităm amândoi să mergem. N-aş vrea să-i cer să rămână aici când va avea loc. Iar în ceea ce mă priveşte, în mod cert aş vrea să fiu acolo. Poate că e o formă de lux, din punctul de vedere al personalului implicat, dar cred că ne putem permite.

— Dar dacă ţi-aş cere să rămâi? întrebă Cardenia.

Marce schiţă un zâmbet firav către Cardenia:

— Dacă mi-aţi cere? întrebă el.

— Da, dacă ţi-aş cere. Nu ţi-aş ordona, spuse Cardenia.

— Majestate, atunci când împăraxul cere aşa ceva, trebuie să fii nebun ca s-o iei altfel decât ca pe un ordin.

Cardenia îşi aminti dintr-odată de discuţia pe care o avusese cu spiritul tatălui ei cu o noapte în urmă, despre deosebirea dintre ordinul şi invitaţia de a i se alătura în pat adresată de un împărax unui supus.

— Ei, hai s-o lăsăm baltă! spuse ea şi se îndreptă spre

bar ca să-şi toarne o băutură.

— Nu înţeleg, spuse Marce, după o clipă.

— Nici tu? întrebă Cardenia şi-şi puse gheaţă în pahar.

— Ce anume îmi scapă? spuse Marce.

Cardenia îşi turnă băutura, luă o duşcă bună şi puse paharul jos.

— Nu mă pricep deloc, dar deloc la asta.

— La ce nu vă pricepeţi?

— Uite ce e, tu eşti cu Roynold? îl întrebă Cardenia pe Marce.

— Ce…?

— Eşti cu Roynold? Voi doi, ştii tu… continuă Cardenia făcând mişcări unduioase cu mâna cu care ţinea paharul, vărsând lichidul, aveţi o relaţie? Sunteţi un cuplu? Vă iubiţi?

Cardenia văzu cum Marce – binecuvântat să fie, sărmanul tocilar, naiv şi zăpăcit – înţelese, în cele din urmă, ce voia să spună.

— Nu, spuse el. Nu avem o relaţie şi nu ne iubim.

— Eşti sigur? insistă Cardenia. V-am văzut cum vorbeaţi în după-amiaza asta. Eraţi foarte *însufleţiţi.*

— Fiindcă suntem singurii doi oameni din tot sistemul care ştiu despre ce vorbeşte celălalt, zise Marce. Când vine vorba despre Flux, cel puţin. E ca şi cum ai găsi singura persoană din lume care vorbeşte limba ta.

— Ei vezi, *la asta* mă refer, spuse Cardenia şi-şi termină băutura, după care se duse să-şi umple din nou paharul.

— Limba fizicii Fluxului, spuse Marce. Este tehnică. Este foarte absconsă. Şi nu este deloc romantică.

— Şi eşti sigur că aşa gândeşte şi Roynold?

— Crezi că simte ceva pentru mine?

— Poate.

— Nu cred că sunt genul ei, spuse Marce.

— Dar cine crezi că este genul ei?

— În general, simbolurile matematice. Dacă v-aţi petrece timpul cu ea, aţi şti că nu e înnebunită după fiinţele umane.

— Te place *pe tine.*

— Acceptă faptul că trebuie să aibă de-a face cu prezenţa mea fizică ca pe un soi de preţ pe care-l plăteşte pentru a lucra cu mintea mea. Nu este deloc acelaşi lucru.

Cardenia rămase tăcută pentru un timp.

— Deci nu e nimic între voi doi.

— Dacă civilizaţia va supravieţui, vom rămâne în istorie drept cei doi descoperitori ai Teoriei Claremont-Roynold privitoare la Distribuţia Curenţilor de Flux, alături de tatăl meu, spuse Marce. Dar altfel, nu.

— O, la naiba! spuse Cardenia uitându-se la băutura ei şi pe urmă către Marce. Ţi-am spus că nu mă pricep deloc la chestia asta, nu?

Marce rânji:

— Mi-ai spus.

Arătă spre paharul din mâna Cardeniei, pe care tocmai îl umpluse:

— Pot să te rog să-l pui jos?

— Dacă vom avea conversaţia pe care cred că urmează s-o avem, îmi place să cred că vorbele tale nu pot fi puse pe seama băuturii.

— Ai fi putut să mă refuzi, spuse după aceea Cardenia, în timp ce stăteau în pat îmbrăţişaţi în maniera clasică.

— De ce-aş fi făcut asta? întrebă Marce. Eşti împăraxul. Ai fi putut să ordoni să fiu împuşcat. Cardenia îl lovi uşor:

— Exact ce voiam să spun. Nu am vrut să crezi că e un fel de prestaţie la comandă. Că m-am dat la tine fiindcă nu puteai să mă refuzi.

— Crede-mă, după conversaţia avută ieri noapte, nu mi-aş fi închipuit niciodată că-mi ordoni să vin în patul tău.

— O, Doamne! spuse Cardenia şi-şi ascunse faţa în pieptul lui Marce. Nu-mi mai aminti de asta. Nu voi reuşi să uit niciodată.

— Mie mi s-a părut înduioşător.

— Îţi jur că nu sunt genul de femeie geloasă. A fost vorba de cu totul altceva.

— Despre ce anume?

— A fost ceva de genul „îi place de altcineva şi acum

sunt tristă şi o să mă duc să mănânc o plăcintă întreagă”.

— E ceva foarte specific.

— Ei bine, plăcintele sunt grozave, zise Cardenia şi-şi înălţă capul ca să-l sărute pe Marce. Dar îmi place mai mult asta.

— Sunt foarte încântat că sunt mai bun decât o plăcintă.

— Nu da cu bâta-n baltă.

— N-o s-o fac…

— Tot vrei să te duci în expediţia aceea pe Dalasýsla, nu-i aşa? întrebă Cardenia peste un minut.

— Sigur că da, spuse Marce.

— Aş putea veni şi eu cu tine.

— S-ar putea ca Interdependenţa să observe dacă împăraxul ar dispărea brusc.

— Nu e întru totul adevărat, spuse Cardenia. Samuel al III-lea dispărea luni întregi. Nimeni nu-i simţea lipsa.

— S-ar putea să fii mai importantă pentru bunăstarea Interdependenţei decât Samuel al III-lea, oricine-ar fi fost acesta.

— Este posibil.

— Şi având în vedere controversa uriaşă pe care ai generat-o de curând, oamenii îşi vor da seama cu siguranţă dacă dispari.

Cardenia îşi ridică din nou privirea spre el:

— Asta e o aluzie subtilă la viziuni, nu-i aşa?

— Gata, o să-mi ţin gura, spuse Marce.

— Deci? Ce părere ai? Cu adevărat?

— Chiar are importanţă?

— Da. Pentru mine are.

— Eu unul cred că Împăraxul Grayland a II-a face tot ce poate pentru a se asigura că civilizaţia şi toţi oamenii din ea vor supravieţui dincolo de acest deceniu. Şi, fiindcă asta cred, înseamnă că dacă ea are viziuni, iar acestea ajută umanitatea să supravieţuiască, atunci sunt adeptul lor necondiţionat.

Cardenia îl sărută pe Marce din nou:

— Mulţumesc.

— Vreau să spun, aş fi fost mai fericit dacă te-ai fi bazat

mai mult pe ştiinţă, spuse Marce.

— Poate data viitoare, spuse Cardenia.

Marce pufni dezaprobator.

— Ce părere ai despre Marina Imperială? întrebă Cardenia.

— Nu le-am acordat niciodată prea mare atenţie, spuse Marce. De ce?

— Pentru că voi rechiziţiona de la ei o navă, un echipaj şi nişte oameni de ştiinţă ca să vă ducă la Dalasýsla şi înapoi. Ei pot s-o facă repede şi discret şi nimeni nu pune nicio întrebare când împăraxul are o misiune pentru marină. Ei bine, se corectă Cardenia, oamenii vor pune întrebări. Dar nu le vor pune în afara scării ierarhice.

— Când vor fi gata?

— Îi voi spune Amiralului Emblad că vreau să fie pregătiţi într-o săptămână. Sau în cinci zile, dacă reuşeşte.

— E repede.

— Da, aşa este, zise Cardenia şi se undui peste Marce. Asta pentru că trebuie să mergi în expediţia asta şi te vreau înapoi cât se poate de repede. Fiindcă, indiferent ce înseamnă *chestia asta,* vreau s-o reluăm cât mai repede posibil.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 9

Cal Dorick reuşise s-o scoată pe Nadashe Nohamapetan din închisoare pentru exact opt ore.

— Judecătorul a fost de acord în cele din urmă cu o audiere pe tema stării tale mintale, îi spuse Dorick, la întâlnirea lor săptămânală. O să argumentez că perioada de timp petrecută aici reprezintă o ameninţare la adresa sănătăţii dumneavoastră mintale care este deja fragilă şi că ar trebui mai degrabă să fiţi plasată sub supraveghere într-un ospiciu de maximă siguranţă. Acuzarea se opune acestui lucru, evident, aşa că judecătorul a cerut să te prezinţi pentru ca să te poată evalua el însuşi, căci cine are nevoie de o diplomă în psihiatrie atâta timp cât e licenţiat în drept şi are o părere disproporţionată despre propria importanţă?

— Şi noi credem că e mai bine să fiu plasată într-o instituţie de îngrijire a bolnavilor mintali, decât să fiu aici? întrebă Nadashe.

— Nu este cea mai bună variantă, sigur că nu. Dar este de o mie de ori mai bine decât să fii undeva unde oamenii încearcă să te înjunghie cu linguri.

— Credeam că rămânem la varianta conform căreia doamna cu lingura şi doamna cu periuţa de dinţi s-au înjunghiat reciproc în timp ce treceam din întâmplare pe acolo.

Nadashe putea să vadă ce eforturi eroice făcea Dorick ca să nu-şi dea ochii peste cap:

— Perfect. Este de o mie de ori mai bine decât să fii într-un loc în care oamenii încearcă spontan să se înjunghie cu şişul ori de câte ori treci pe acolo *în mod întâmplător.* Ce s-a întâmplat cu doamna cu şişul din periuţa de dinţi până la urmă?

— Cred că este încă la izolator. Se pare că nu era prima ei tentativă în ceea ce priveşte „periatul dinţilor”.

— Întâlneşti oameni atât de interesanţi, Lady Nadashe.

— Şi totuşi, iată-mă aici cu tine.

Dorick ridică un deget de parcă ar fi spus: *Punct lovit, recunosc.*

— Ca să ne întoarcem la oile noastre, ne vom prezenta în faţa judecătorului peste două zile, aşa că ştii la ce să te aştepţi. Vor veni şi-ţi vor pune cătuşe, te vor duce cu liftul la nivelul de suprafaţă şi te vor imobiliza cu lanţuri în transportor. Am făcut scandal în legătură cu siguranţa ta, aşa că vei fi încântată să afli că vei fi singură în maşină, şi prin „singură” vreau să spun că vei fi însoţită doar de trei gărzi cu arme non-letale, dar, aşa cum mi s-a promis, vor avea asupra lor bastoane şi pistoale cu electroşocuri care pot provoca nişte dureri extraordinare. Aparent, este o măsură de precauţie pentru cazul în care ai avea un acces de adrenalină şi te-ai elibera din lanţuri sau ai reuşi să ascunzi în transportor o sârmă cu care să deschizi cătuşele într-o manieră pe care nu sunt plătit să mi-o imaginez. Ceea ce-mi aduce aminte de faptul că vei fi percheziţionată la ambele capete ale călătoriei, la ambele capete ale corpului. Îmi pare rău, dar aici n-am putut să negociez.

Nadashe ridică din umeri:

— Am fost pipăită şi mai rău la facultate.

— Nu ştiu cum ar putea să-mi fie de folos informaţia asta. Dar trebuie să spun că dacă-ţi doreşti cu adevărat ca judecătorul să ia în considerare în mod serios faptul că rămânerea ta aici îţi prejudiciază starea mintală fragilă, ar putea fi util să ai un aspect cât mai prejudiciat, ca să zic aşa.

— Vrei să spui că nu arăt destul de fragilă.

— Vreau să spun că, deşi mi se pare că această imagine perfect netulburată de emoţii ţi se potriveşte în general de minune, în cazul acesta specific poate ar fi bine să încerci o tactică diferită. Sau nu, e-n regulă, fii tu însăţi.

Nadashe îl cercetă atent pe avocat.

— Aminteşte-mi încă o dată de ce te-am angajat.

— Sincer să fiu, nu ştiu, Lady Nadashe. Dar, de vreme ce m-ai plătit deja în avans pentru aproximativ următorii patruzeci de ani – lucru pentru care îţi mulţumesc, apropo, soţia mea e probabil mai îndrăgostită de noua mobilă de

sufragerie decât de mine –, m-ai putea păstra ca avocat şi în continuare.

— Rămâne de văzut.

— Ca să trecem la alte chestiuni, presupunând că audierea privitoare la starea ta mintală nu durează toată ziua şi nu va dura, fiindcă judecătorul rar alocă mai mult de cincisprezece minute lucrurilor pe care le poate evita, am stabilit ca tu, împreună cu gărzile tale de onoare, să foloseşti sala de conferinţe din cabinetul meu. Am aranjat pentru tine mai multe întrevederi, inclusiv cu mama ta, Contesa de Nohamapetan.

Auzind asta, Nadashe tresări.

— Nu-ţi face plăcere asta? întrebă Dorick. O pot elimina pe mama ta de pe listă, Mi-e groază de mânia ei îndreptăţită, dacă voi face acest lucru, dar tu eşti clienta mea, nu ea.

— Nu, spuse Nadashe. Mai bine mă văd cu ea pe teritoriul meu decât pe al ei.

— Dacă nu-ţi fac programarea asta, nu o vei întâlni deloc.

— Drăguţ din partea ta să crezi asta.

— Ai unele cerinţe speciale pentru întrevederea cu ea?

— Să pui să fie percheziţionată ca să nu aibă la ea linguri sau periuţe de dinţi când intră în încăpere.

— Nu am nici cea mai vagă idee dacă glumeşti sau nu, aşa că-mi voi nota acest lucru.

Dorick îşi notă.

— Dacă chiar vei încerca s-o percheziţionezi, probabil că vei fi aruncat pe fereastră de garda ei de corp.

— Este bine de ştiut, zise Dorick şi şterse nota.

— Cum stăm cu celălalt lucru?

— Care lucru?

— *Celălalt* lucru.

Dorick se holbă pierdut la Nadashe preţ de mai multe secunde, până să-şi dea seama la ce se referea:

— Ah, *acel* lucru. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar girul solicitat prietenilor tăi, privitor la caracterul tău, a fost dificil de obţinut şi cred că unii dintre

prietenii tăi chiar mă evită înadins. Aşa că mă ocup de asta în continuare. *În altă ordine de idei,* te-ar putea interesa să afli că mai multe surse de ştiri au venit cu unele informaţii extrem de controversate privitoare la fostul şi iubitul tău frate Amit.

— Ca să vezi.

— Da, se pare că fratele tău vorbise cu mai multe personaje din lumea interlopă despre posibilitatea unei fraude în ceea ce priveşte asigurarea unora dintre navele firmei. Se pare că delapidase fonduri din firma casei şi trebuia să pună banii la loc înainte să fie descoperit. Şi o escrocherie care presupunea distrugerea unei nave de mai multe miliarde de mărci îi rezolva problema cu vârf şi îndesat.

Nadashe încuviinţă:

— Păi ce ţi-am spus eu?

— Aproape că nu-mi vine să cred, spuse Dorick.

Nadashe zâmbi. Coregrafia pe care Dorick trebuia s-o execute pentru ca să pară că nu avea habar de înţelegerea ei cu Deran Wu, pe motiv că era un complot infracţional, în care s-ar fi putut trezi implicat până în gât, era tristă şi puţin patetică, dar necesară.

— Cu cine mai trebuie să mă întâlnesc, în afară de mama mea?

— Lord Teran Assan a solicitat o întrevedere.

— În ce scop?

— A spus că doreşte să-l sfătuieşti cu privire la anumiţi membri din comitetul executiv. Se pare că sunt câţiva cu care nu se poate înţelege.

— Asta pentru că este un ticălos.

— Aşa mă gândeam şi eu. Cu toate acestea, prin prisma funcţiei sale în cadrul comitetului, merită să încerci să-i câştigi bunăvoinţa.

Dorick îşi ridică sprâncenele în timp ce rostea ultima parte, pentru a-i sugera lui Nadashe faptul că Teran Assan era un instrument util, aşa c-ar fi putut să-i arunce şi lui nişte firimituri.

Nadashe mormăi:

— Bine, dar scurtează întrevederea aia cât mai mult posibil.

— Aşa voi face. Şi de la cabinetul lui Lady Kiva Lagos a sunat cineva să întrebe dacă ai timp şi pentru ea.

— Doamne Dumnezeule, de ce?

Dorick se uită peste notiţele lui:

— Se pare că are câteva întrebări despre chestiunile financiare.

— Amit era cel care se ocupa de finanţele casei, nu eu.

— Cei de la cabinetul lui Lady Kiva au anticipat această obiecţie şi au spus că bănuiesc c-ai putea avea un punct de vedere care i-ar putea fi util.

Ce dracu' pune la cale femeia asta? se gândi Nadashe. Ea şi Kiva nu fuseseră apropiate în facultate, nici măcar când dormiseră în aceeaşi încăpere şi Kiva i-o trăgea lui Ghreni. Înţeleseseră instinctiv că, pentru păstrarea armoniei, era nevoie ca fiecare să stea departe de treburile celeilalte. Acum Kiva intrase cu bocancii în afacerile lui Nadashe şi acesteia nu-i plăcea absolut deloc chestia asta.

— Dar nu ai programat încă întrevederea.

— Nu. Aşteptam aprobarea ta.

— Atunci nu te mai obosi. N-am de gând să particip sau să am de-a face în vreun fel cu treburile ei legate de finanţele casei. Înţelegi ce spun?

— Mă voi strădui din răsputeri să nu fii deranjată cu investigaţia lui Lady Kiva în finanţele companiei, spuse diplomat Dorick, ceea ce însemna că înţelesese că ordinul cuprindea mai multe lucruri decât refuzarea unei întrevederi.

Apoi se uită la ceas:

— Iată că timpul acordat pentru astăzi a luat sfârşit. Ne vedem peste două zile, Lady Nadashe. Până atunci, evită periuţele de dinţi şi lingurile. Şi lucrează la tristeţea de care am vorbit.

— N-am prea mult de lucrat, îl asigură Nadashe.

Şi, cel puţin în privinţa asta, spunea adevărul. Cu sau fără umor macabru, cu sau fără imaginea imperturbabilă, viaţa în detenţie începuse să-şi pună amprenta asupra lui

Nadashe. Şi perspectiva de a trăi aşa, zi de zi, în fiecare zi, pentru tot restul vieţii ei nu era ceva la care Nadashe să se gândească cu plăcere. Dacă pentru a scăpa de asta trebuia să simuleze o uşoară cădere nervoasă în faţa unui judecător, era gata să încerce.

Într-un fel sau altul, trebuia să iasă de aici.

— Vreau să spun că nu are gust de peşte, zise unul dintre gardieni spre un altul, în timp ce vehiculul se hurducăia pe suprafaţa lipsită de atmosferă a Centrului Comercial. Cei doi gardieni vorbiseră, în ultima jumătate de oră, despre mâncare; al treilea gardian sforăia pe locul său. Nadashe îl invidia pe cel de-al treilea gardian.

— Bineînţeles că are gust de peşte, spuse celălalt gardian. Peştele are întotdeauna gust de peşte. De aia se numeşte „peşte”.

— Aşa este, dar ce vreau să spun este că nu are gustul ăla puternic de peşte, ca majoritatea peştilor.

— Deci nu este *la fel* de puternic.

— Da, asta ziceam.

— Dar asta înseamnă că tot are gust de peşte, spuse cel de-al doilea gardian. Doar că într-un fel diferit.

— Nu, tot nu înţelegi, spuse primul gardian şi se întoarse spre Nadashe, ca s-o includă şi pe ea în dezbaterea presantă asupra a ceea ce era peştele cu gust de peşte.

Nu face asta, nici să nu-ţi treacă prin cap, opreşte-te, să nu te pună dracu’ să îndrăzneşti, se gândi Nadashe, mânioasă pe gardian, dorindu-şi stăruitor ca acesta să tacă.

— Aş vrea să vă întreb pe *dumneavoastră* despre peştele ăsta, începu gardianul şi apoi se auzi o bubuitură oribilă şi vehiculul zbură în aer şi căzu violent pe o parte, iar Nadashe nu se putu gândi decât la cât de recunoscătoare era că ultimele ei cuvinte n-aveau să facă parte dintr-o discuţie cretină despre acvacultură.

Peste câteva secunde realiză că nu murise, dar că atârna de plafonul transportorului, fiindcă ceea ce era acum

plafonul fusese un perete lateral, iar ea era prinsă în centura de siguranţă şi în lanţuri. Modul în care fusese imobilizată o ajutase perfect, aşa că nu murise, şi asta era bine, dar şuieratul slab şi ascuţit pe care-l auzea îi spunea că aerul se scurgea din cabină, ceea ce însemna că avea să moară asfixiată, şi asta nu era prea grozav.

Nadashe se uită în jos şi-l văzu pe cel de-al treilea gardian căzut grămadă, cu gâtul într-un asemenea unghi încât era imposibil să fie încă viu. *A murit în somn,* se gândi ea. *Ce drăguţ.* Ceilalţi doi gardieni se aflau pe podeaua care fusese înainte un perete lateral: erau năuciţi.

— Am nevoie de o mască! urlă Nadashe spre ei. Hei, auziţi? Am nevoie de o mască!

Unul dintre ei – cel care era convins că peştele nu avea gust de peşte sau naiba ştie de ce – se uită în sus spre ea, confuz, apoi încuviinţă şi se porni să caute măştile de urgenţă cu oxigen pe perete.

— Ăla nu e peretele! spuse Nadashe. Sunt la picioarele tale!

Lui N-are-gust-de-peşte îi mai luă câteva secunde să proceseze informaţia şi apoi, ce să vezi, avu loc iluminarea şi cutia montată pe peretele care acum devenise podeaua fu în sfârşit descoperită. N-are-gust-de-peşte îşi puse una pe faţă, îi dădu alta lui Ba-are-gust-de-peşte, hotărî că gardianul numărul trei nu avea nevoie şi apoi îi dădu una lui Nadashe, care şi-o puse cu greu, de vreme ce avea mâinile încătuşate.

— Stai acolo, îi spuse gardianul şi lui Nadashe nu-i veni să creadă, fiindcă ce mama naibii ar fi putut să facă, fixată şi înlănţuită cum era. Vom comunica prin radio acum.

Se mai auzi încă o bubuitură îngrozitoare, şi uşile din spate ale vehiculului zburară în aer şi toţi gardienii, vii sau morţi, fură aspiraţi de suprafaţa lipsită de aer a Centrului Comercial. Nadashe îşi ţinu cu disperare masca ca nu cumva să-i zboare de pe faţă; chiar înainte ca privirea să i se înceţoşeze, îi văzuse pe N-are-gust-de-peşte şi pe Ba-are-gust-de-peşte, care-şi pierduseră măştile, cu respiraţia întretăiată, îngheţând în chinurile morţii.

Şi, fiindcă tot veni vorba, frigul începuse în scurt timp să muşte din pielea lui Nadashe. Teoretic, drumul de suprafaţă spre Hubfall se afla în zona de crepuscul temperat a planetei aflate în rotaţie sincronă, dar „temperat” înseamnă altceva când este vorba despre un interval de variaţie a temperaturii de 500°. „Temperat” însemna aici „frig năprasnic”.

O lumină apăru pe chipul lui Nadashe şi apoi doi oameni în costume spaţiale veniră spre ea şi-i tăiară lanţurile şi centura de siguranţă. Nadashe căzu de pe tavan în braţele lor şi fu imediat închisă ermetic într-un costum spaţial transparent care o inundă instantaneu cu oxigen şi căldură. Nadashe se ridică în picioare preţ de o secundă, bucurându-se de căldură, apoi fu scoasă din transportorul distrus. În timp ce ieşea, văzu trupurile gardienilor, morţi cu toţii, şi rămăşiţele transportorului. Fusese un transportor condus manual. Având în vedere starea transportorului, Nadashe presupuse că şoferul era în aceeaşi situaţie ca gardienii, dacă nu într-una şi mai neplăcută.

Nadashe fu târâtă până la ceva care părea un container de depozitare cu ecluză pneumatică. Fu împinsă în ecluza pneumatică şi închisă ermetic. Când ecluza se presuriză, uşa interioară se deschise şi alţi doi oameni o traseră într-acolo, ducând în locul ei un trup fără cap şi închizând ermetic uşa pentru a-i permite să treacă printr-un ciclu. După ce au făcut asta, se întoarseră la Nadashe, o scoaseră din costumul spaţial şi-i scoaseră masca de oxigen de pe faţă.

Întreaga operaţiune, de la scoaterea ei din transportorul distrus şi până la introducerea ei în cine-ştie-ce-naiba-era-asta, durase mai puţin de şaizeci de secunde.

— Lady Nadashe, i se adresă cineva.

Se întoarse şi văzu că era Lord Teran Assan, ascuns în propriul costum:

— Mă bucur să vă văd.

— Ce faci aici? îl întrebă Nadashe.

— Nu mare lucru, îţi organizez salvarea, spuse Assan.

Nadashe deschise gura să mai spună ceva, dar Assan o apucă de mână.

— Nu-ţi uita ideea, spuse el şi se îndreptă spre ecluza pneumatică care-şi terminase, între timp ciclul. Apropo, mama ta îţi transmite salutări.

— Chiar aşa?

— O s-o întâlneşti curând, zise Assan şi o salută scurt, apoi dispăru dincolo de uşă.

Lord Teran Assan nu-şi ascundea satisfacţia: era al naibii de încântat că micul lui plan de evadare din închisoare funcţiona atât de bine.

Şi era, într-adevăr, planul *lui.* El fusese cel care i-l prezentase Contesei Nohamapetan:

— Uitaţi, spusese el, arătându-i contesei o imagine pe ecranul tabletei. Această secţiune a drumului spre Hubfall este supravegheată foarte puţin, aşa că monitorizarea poate fi compromisă cu uşurinţă. I-am pus deja la treabă pe hackerii mei favoriţi. Pot crea o fereastră de cinci minute în care toată monitorizarea terestră nu va mai funcţiona deloc.

— Dar rămâne supravegherea cu dronă, care e integrată în transportor, spuse Tinda Louentintu. Ca de obicei, şefa de personal a contesei ducea greul conversaţiei pentru amândoi. Se trimite un semnal video constant şi sigur la instituţia corecţională.

— Da, aşa este, spuse Assan. Şi semnalul acela este uşor de blocat sau falsificat. E nevoie doar de cheile de criptare pentru dronele individuale, pe care se întâmplă să le am fiindcă supraveghetorul dronelor apreciază banii mai mult decât siguranţa.

— Şi ar mai fi şi supravegherea prin satelit, zise Louentintu.

Assan zâmbi.

— Chestiunea asta a fost mult mai greu de rezolvat. Pentru asta am avut nevoie de cineva care să ne poată asigura accesul la satelit. Ceea ce înseamnă acces la armată. Veştile bune sunt că, dintre Jasin şi Deran Wu,

contesa l-a ales cu înţelepciune pe Jasin drept verişorul ei Wu favorit. La rândul lui, Jasin a fost de acord să ne ajute, în semn de mulţumire pentru favoarea acordată de contesă.

— Vrei să ascunzi operaţiunea de răpire de satelitul militar, spuse Louentintu. Fiindcă, atâta vreme cât nu apare pe fluxul de informaţii, nu va arăta deloc suspect.

— Ba o să apară pe flux, cum să nu, spuse Assan. Nu vom *ascunde* explozia transportorului. Dar vom falsifica explozia şi vom face astfel încât să pară că transportorul se mişcă mai încet decât în realitate, aşa că până să se uite cineva la fluxul de informaţii transmis de satelit, noi vom fi dispărut de mult. Şi vom rula aceeaşi simulare şi pe drone şi pe camerele de securitate. Nimeni nu-şi va da seama că trebuie să ne caute, fiindcă nimeni nu va şti că am fost acolo. Vor vedea numai ce vrem noi să vadă. Şi ceea ce vrem noi să vadă va fi o explozie neobişnuită şi tragică a transportorului.

— Vor vedea că lipseşte Nadashe.

— M-am ocupat şi asta.

— Cum?

Assan se uită drept în ochii contesei şi nu spre şefa ei de personal:

— Cred c-ai prefera să nu afli toate detaliile în legătură cu asta.

— Cât va dura? întrebă Louentintu.

— Cu oamenii potriviţi, mai puţin de patru minute la faţa locului. Evident, mai mult, înainte şi după, dar momentele acelea vor fi ascunse de ochii iscoditori.

— Şi eşti sigur că te poţi descurca?

— Cu ajutorul tău şi al lui Jasin Wu, desigur.

— De ce anume ai nevoie din partea noastră?

— De aprobarea voastră şi de bani.

— Ce sumă? întrebă contesa.

— Contesă, chestiunea va trebui rezolvată rapid şi cât se poate de bine. Iar preţul mic nu face parte din ecuaţie în cazul ăsta.

Assan îşi primi aprobarea, îşi asigură accesul prin

propriile lui relaţii, dar şi prin cele ale lui Jasin Wu, şi-şi primi şi banii, în tranşe care permiteau înfăptuirea unor lucruri imposibile atât de rapid şi de lin, încât părea aproape magic. Bineînţeles, nu era prima dată când Assan avea de-a face cu sume uriaşe. Era directorul exploataţiilor familiei sale din sistemul Centrului Comercial. Prin biroul său trecea în fiecare zi mai multă bogăţie decât avuseseră întregi civilizaţii umane în toată existenţa lor. Dar era o diferenţă uriaşă între exerciţiul comerţului mundan şi cotidian şi cheltuirea unor grămezi ridicol de mari de bani lichizi în scopul unor fărădelegi.

Faptul că Assan făcea acest lucru în timp ce era directorul casei sale şi membru al comitetului executiv era, în ceea ce-l privea, doar cireaşa de pe tort. Vechea expresie „a scăpa basma curată” îi venise în minte de mai multe ori. Scăpa basma curată. Scăpa nepedepsit pentru evadarea din închisoare. Şi pentru cel puţin şapte alte infracţiuni.

Era încântător şi Assan nu se simţise niciodată mai viu ca acum.

I se păruse de la sine înţeles că trebuia să fie la faţa locului la momentul extracţiei. Era o misiune foarte riscantă, dar şi cu o răsplată pe măsură – sau cel puţin aşa îi spusese contesei. Onoarea îi dicta să se asigure că operaţiunea era executată corespunzător în cele mai mici detalii, fără abateri legate de timp sau de performanţă. Vorbise deja cu şeful echipei de mercenari care avea să execute misiunea şi acesta fusese de acord că trebuia şi el să fie prezent ca să supravegheze ultimele câteva minute ale extracţiei şi executarea tuşei finale pe care Assan o adăugase reuniunii.

Louentintu avusese dreptate, bineînţeles. Dacă trupul lui Nadashe lipsea din transportor, nimeni nu avea să creadă că fusese un accident îngrozitor. Toată lumea ştia că Nohamapetanii aveau bani şi putere şi credeau că legile erau doar nişte principii orientative care, pentru ei, erau cel mult opţionale. Dacă trupul lui Nadashe ar fi lipsit, toţi cei din departamentul de poliţie din Hubfall şi până la cei

din Ministerul Imperial de Investigaţii şi-ar fi băgat nasurile să investigheze.

Aşa că Assan a făcut cunoscut, într-o manieră discretă, prin agenţi ale căror urme nu puteau să ducă până la el, ceea ce căuta: o femeie, având înălţimea, greutatea şi culoarea pielii lui Nadashe. Assan lăsase să se înţeleagă că nu dorea un asasinat. Asta ar fi bătut la ochi şi ar fi atras atenţia într-un mod nedorit. Dar dacă *s-ar fi întâmplat,* pur şi simplu, ca o femeie să moară, atunci… Assan ar fi fost fericit să fie informat.

Şi nici nu avu mult de aşteptat. Medicul legist care primise răsplata îl asigură pe agentul lui Assan că femeia nu fusese ucisă, ci alunecase în cadă, ceea ce se mai întâmplă, adică, de ce nu? Femeia nu era căsătorită, era una dintre fiinţele fără căpătâi, nu avea prieteni şi nici rude apropiate. Nu avea să lipsească nimănui şi cu atât mai puţin avea să fie remarcată absenţa din registrul medicului legist, de unde fusese ştearsă cât de poate de convenabil.

Femeia, oricine ar fi fost ea, încetase să existe în afara utilităţii plănuite de Assan pentru ea. Fusese livrată misiunii de extracţie fără cap sau amprente. Sistemul ei circulator fusese drenat şi sângele ei fusese înlocuit cu un accelerant distrugător de ADN care nu necesita oxigen şi care fusese păstrat în interiorul corpului ei cu ajutorul unor capsule de ceară la nivelul gâtului şi în vârful degetelor.

Fusese frumoasă şi avea să se ridice la cer în flăcări, ca un joc de artificii. Avea să devină un cadavru de aceeaşi mărime şi greutate cu cele ale lui Nadashe, dar, dacă totul mergea cum fusese plănuit, avea să devină în cea mai mare parte cenuşă. Şi chiar dacă nu ar fi devenit, ceea ce avea să rămână era aproape imposibil de identificat drept o persoană anume, cu atât mai puţin drept Nadashe Nohamapetan.

În costumul său spaţial, Assan urmări cum mercenarii săi puneau trupul femeii în rămăşiţele transportorului, alături de trupurile gardienilor. Urma ca tot camionul să

fie incinerat instantaneu din nou, în exact acelaşi mod în care ar fi ars dacă acumulatorul ar fi explodat din cauza unor probleme structurale interne. Acumulatorul nu avea nevoie de oxigen ca să ardă, ceea ce era convenabil într-o lume lipsită de aer. Reprezenta propriul combustibil şi, bineînţeles, avea să fie *făcut* să explodeze. Avea să fie doar puţin ajutat ca să facă trupurile să ardă mai mult.

Simţi o bătaie pe umăr. Comandantul lui comercial îl anunţa să-şi verifice circuitul de comunicare. Assan îl verifică: uitase să-i dea drumul.

— Îmi cer scuze, spuse el prin circuit.

— Îţi conectăm costumul spaţial la un apel securizat, spuse ea. E contesa.

Assan încuviinţă şi când primi apelul, se îndepărtă de comandant ca să aibă puţină intimitate pentru discuţia cu contesa:

— Sunt Assan, spuse el.

— Lord Teran, spuse contesa, cum merge extracţia?

— Exact cum am plănuit şi la timp. Vom fi gata şi vom pleca de aici în următoarele două minute.

— A fost un plan absolut remarcabil.

— Mulţumesc, contesă. Mă bucur să vă pot fi de folos.

— Ne-ai fost de mare folos, îl asigură contesa. Dar nu cred că vom mai avea nevoie de serviciile tale în continuare, Lord Teran.

Assan tocmai voia s-o întrebe ce vrea să spună, dar atenţia îi fu distrasă de un cuţit care i se strecură drept în rinichiul său drept, tăind spre dreapta. Aerul din costumul lui Assan începu imediat să se scurgă afară în vid, împreună cu sângele său. Assan se întoarse, cu cuţitul încă înfipt în rinichi şi-o văzu pe cea care era comandantul său de misiune cu încă un cuţit în mână. Pe acesta i-l înfipse în stomac şi i-l împinse la fel, spre dreapta. Costumul lui Assan începu să-i umple casca cu un şuvoi impresionant de oxigen, pentru a compensa pierderea de oxigen din celelalte părţi, ceea ce făcu ca Assan să nu mai poată auzi ce-i spunea contesa.

— Ai acţionat ca intermediar între mine şi verişorii Wu,

spunea ea. Şi mă întrebam de ce-aş avea nevoie, în fond, de un intermediar. Aşa că m-am întâlnit cu amândoi. Şi am aflat că i-ai luat pe amândoi de proşti şi nu prea le-a plăcut. Am ajuns la o înţelegere alternativă, de care suntem cu toţii mulţumiţi. Am mai hotărât că acest plan de evadare al tău ar arăta mult mai bine dacă ar părea că a eşuat şi că tu ai fost aruncat în aer împreună cu tot restul. Am înscenat deja totul ca să pară că avocatul lui Nadashe ţi-a fost complice. Este totul ca la carte. A trebuit să modificăm planurile tale video. Acum arată cu totul altceva.

Assan se prăbuşi ţeapăn la pământ.

— Ei bine, Lord Teran, îmi închipui că de-acum ai rămas aproape fără oxigen, aşa c-a sosit momentul să ne luăm rămas-bun. Mulţumesc că ne-ai fost de ajutor. Mai ai de făcut doar un singur lucru.

Se auzi un foşnet uşor şi Assan se simţi ridicat, purtat şi aruncat în transportor.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu femeia fără cap de care fusese atât de mândru. Din cauza frigului, degetele ei se contractaseră în sus, îndoindu-se spre palmă. Lui Assan îi trecu prin minte că femeia părea să-i facă un semn obscen.

În mod normal ar fi izbucnit în râs, dar în schimb luă foc.

CAPITOLUL 10

— Cum adică a murit Nadashe Nohamapetan? îl întrebă Grayland a II-a pe Hibert Limbar, căpetenia Gărzilor Imperiale, lăsându-şi jos ceaiul ei de dimineaţă, pentru care îşi alocase exact cinci minute într-una dintre grădinile ei private, înainte să fie condusă în grabă la următoarea ei întrevedere.

— A avut loc o tentativă de evadare în dimineaţa aceasta, spuse Limbar. Din fluxul de informaţii de securitate reiese că a mers îngrozitor de prost. Au murit cu toţii, inclusiv persoana care a încercat s-o salveze pe Lady Nadashe. Şi, doamnă, persoana care a încercat asta pare să fi fost Lord Teran Assan.

— Ce?

— Nu sunt prea multe indicii – bateriile transportorului an cedat şi au luat foc, transformând tot ce era înăuntru în cenuşă – dar dovezile pe care le deţinem sunt destul de concludente. Lore Teran a ţinut legătura constant cu avocatul personal al lui Lady Nadashe, în ultimul timp. Am contacte la poliţia din Hubfall precum şi la Ministerul de Corecţii şi la Ministerul de Investigaţi care mă informează despre chestiune. Îl vom ridica pe avocatul lui Nadashe şi vom vedea dacă doreşte să încerce să se separe de mizeria asta.

Grayland încuviinţă:

— A anunţat-o cineva pe Contesa Nohamapetan?

— Înţeleg că cei din Ministerul de Investigaţii şi-au asumat sarcina de a o informa şi de a obţine o declaraţie din partea ei şi intenţionez să le las lor această onoare.

Tonul lui Limbar voia să spună în mod subtil că nu va fi absolut deloc o onoare, ci mai degrabă un eveniment dătător de bătăi de cap, iar Grayland nu putea să-l contrazică.

— Ar trebui să-i trimit o scrisoare de condoleanţe, spuse Grayland.

Limbar scoase un sunet slab şi neobişnuit, pe care

Grayland îl surprinse:

— Nu?

— Lady Nadashe a fost acuzată de tentativă de asasinat asupra dumneavoastră, Majestate, spuse Limbar. Trimiterea unei scrisori de condoleanţe ar putea părea nesinceră. Contesa Nohamapetan este recunoscută pentru uşurinţa cu care se consideră insultată fără niciun motiv şi pentru că le poartă mult timp pică celor care o supără. Poate ar fi mai potrivită o declaraţie publică care să confirme moartea doamnei şi a Lordului Teran, însoţită de exprimarea regretului că justiţia nu şi-a urmat cursul în acest caz.

— Ai dreptate, aşa e mai bine, spuse Grayland. Mulţumesc.

— Ar mai fi o problemă minoră pe care trebuie s-o aveţi în vedere, Majestate. Au apărut deja zvonurile că aţi avut un rol în acest incident. Că Teran nu ar fi acţionat pe cont propriu, urmărindu-şi interesele personale, ci că l-aţi fi angajat dumneavoastră ca asasin, fiindcă există din ce în ce mai multe dovezi că tentativa de asasinat asupra dumneavoastră a fost pusă la cale de Amit Nohamapetan, şi nu de Nadashe.

— Bine, dar este ridicol. Mai ales partea legată de planificarea tentativei de asasinat de către Amit.

— Există reportaje de ştiri care sugerează c-avea relaţii cu nişte personaje mai puţin cinstite privind chestiuni financiare, spuse Limbar. Printre altele.

— Eram cu Amit cu câteva secunde înainte să moară, spuse Grayland. Nu pot citi gândurile, dar pot să te asigur că expresia pe care o avea exact înainte să moară nu era a cuiva care plănuise în detaliu cum să mă omoare sau cum să-şi distrugă propria navă.

— Bineînţeles, Majestate.

La auzul răspunsului său, Grayland îl privi uşor pieziş.

— Sper că nu crezi că este ceva adevărat în relatările acelea.

— Ceea ce cred eu este că cineva a depus un efort concertat pentru a isca cât mai multe îndoieli în privinţa

culpabilităţii lui Lady Nadashe în tentativa de asasinat asupra dumneavoastră. Înainte de acest incident, aş fi pus asta în cârca echipei de apărare a doamnei, care ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă să susţină o teorie alternativă a cazului pentru a încerca să strecoare o îndoială justificată. Dar această ultimă ştire mă face să cred că este vorba de altceva.

— Se dă apă la moară unor conspiraţii.

— De acord. Dar nu toate conspiraţiile apar pentru că cineva a uitat să-şi pună coiful de staniol, doamnă. Uneori, fac parte dintr-o campanie de dezinformare. Şi, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar în ultima vreme le-aţi dat motive oamenilor să alimenteze campaniile de dezinformare.

— Te referi la viziunile mele.

— Da, printre altele. Nu sunt eu în măsură să mă îndoiesc de ele, Majestate. Spun doar că tulbură apele aducându-vă prejudicii în aceeaşi măsură în care vă sunt benefice. Dar, ca să fiu sincer, asta mă îngrijorează mai puţin decât zvonurile legate de discursul dumneavoastră din parlament, care se înteţesc.

— Ah, spuse Grayland, discursul în care voi declara legea marţială în toată Interdependenţa.

— Exact.

— Oamenii noştri din presă au negat deja zvonul acela.

Grayland simţi mai degrabă decât auzi oftatul dojenitor al lui Limbar după comentariul ei.

— Majestate, este bineînţeles adevărat că nimeni nu se aşteaptă să confirmaţi instituirea legii marţiale înainte de a o anunţa cu adevărat.

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi, Sir Hibert. Dar tot atât de adevărat este şi că legea marţială nu se află pe agenda discursului nostru de la parlament. Noi, împreună cu purtătorii noştri de cuvânt, am fost foarte clari în acest sens. Nu ştiu ce s-ar mai putea spune despre asta.

— Tocmai asta e problema cu zvonurile. Nu se bazează pe nimic, aşa că nu există niciun mijloc foarte eficient de ale combate. Adevărul nu reprezintă o formă de apărare şi

oamenii care împrăştie zvonurile ştiu asta.

— Crezi că cineva profită de asta pentru a lucra împotriva mea.

— Sunteţi împăraxul, Majestate. Cineva lucrează mereu împotriva dumneavoastră. E în fişa postului.

— În ce scop?

— Probabil în mai multe scopuri. Am oameni care se ocupă de asta. Nu v-am spus despre acest lucru ca să vă îngrijoraţi sau ca să intraţi în panică. Am vrut doar să vă informez despre ceea ce se întâmplă, pentru a vă ajuta să vă creaţi propriul mesaj.

— Da, bineînţeles.

Grayland îşi ridică ceaşca de ceai şi sorbi din ea. O puse din nou jos şi îşi ridică privirea spre Limbar:

— Crezi că Lady Nadashe chiar a murit?

— În acest moment nu avem motive să credem altceva.

Grayland zâmbi:

— Ai dumneata un fel de a nu răspunde direct la întrebări.

— *Personal,* nu am niciun motiv să cred altceva, zise Limbar. Dar sunt conştient şi de faptul că trupurile de la locul incidentului au ars într-o asemenea măsură, încât este aproape imposibil să fie identificate prin mijloacele medicinei legale. Totul e cenuşă şi oase cu ADN denaturat. Ceea ce este cât se poate de convenabil.

— Cam cât de paranoică trebuie să fiu în legătură cu asta, Sir Hibert?

— *Dumneavoastră* nu trebuie să fiţi paranoică în legătură cu nimic, Majestate. Paranoia este treaba mea. Bazaţi-vă pe mine. Eu şi oamenii mei vom descoperi adevărul, oricare ar fi acela.

— Mulţumesc, spuse Grayland.

Limbar se înclină şi ceru permisiunea să plece, dar fu imediat înlocuit de Obelees Atek, care avea s-o conducă la următoarea întrevedere, apoi la următoarea şi tot aşa, de-a pururea şi-n vecii vecilor, amin.

Doar că, de data aceasta, Atek nu o conduse cu nava în alt loc:

— Arhiepiscopul Korbijn este aici şi doreşte să vă vorbească. Cred că e vorba despre Teran Assan.

— Ce program avem?

— Următoarele întrevederi sunt doar de prezentare. Le pot anula.

Grayland se încruntă:

— Nu le anula; fixează-le pentru mai târziu. Am alocat o jumătate de oră pentru prânz. Mută-le în intervalul acela.

— Trebuie să mâncaţi, Majestate.

— Pot să sar uneori peste prânz, Obelees. Adu-mi un baton proteic. Pot să-l înfulec între plecarea unui grup şi sosirea altuia.

Atek zâmbi când o auzi.

— O voi aduce pe Arhiepiscop imediat, zise şi ieşi.

Grayland îşi termină ceaiul şi căzu pe gânduri încruntându-se.

Avea o mulţime de emoţii contradictorii în legătură cu moartea lui Nadashe Nohamapetan. În primul rând, şi trebuia s-o recunoască, se simţea uşurată. Nadashe o enervase, practic, încă de la începutul domniei ei.

Şi nu *numai* Nadashe; întreaga familie Nohamapetan tot încercase să i se suie în cap, neplăcută şi greu de îndepărtat, în tot acest timp. Nadashe şi comploturile ei, Amit cu apatia lui dezagreabilă, şi acum, Contesa Nohamapetan cu ceea ce părea să fie o furie inepuizabilă.

Grayland îşi aminti din nou de întâlnirea avută cu contesa. Grayland nu putea nega faptul că avusese intenţia s-o umilească şi că exact asta şi făcuse. Dar îi întinsese contesei şi proverbiala ramură de măslin, oferindu-i clemenţă pentru Nadashe şi plasând-o pe aceasta în ceea ce se apropia cel mai mult de un hotel de patru stele din sistemul de detenţie imperial. Grayland sperase că acest mic prinos de bunăvoinţă avea să fie apreciat; în schimb, contesa abia dacă reuşise să-şi ţină mânia în frâu. Grayland era conştientă că făcuse pe undeva un pas greşit, dar nu-şi dădea seama în ruptul capului care anume.

Dar moartea lui Nadashe o scăpase printre altele de această grijă. Nu mai trebuia să se teamă de comploturile

lui Nadashe; şi nici să suporte accesele de furie ale contesei în legătură cu ea.

Nu te baza pe asta, îi şoptea vocea aceea enervantă din mintea ei şi trebuia să recunoască că vocea aceea enervantă avea probabil dreptate. Limbar îi spusese că se înteţeau zvonurile care spuneau că ea ar fi ucis-o pe Nadashe. Deşi erau ridicole, Limbar avea dreptate că asta n-ar fi avut nicio importanţă, mai ales pentru cineva precum Contesa Nohamapetan. Dacă se înfuriase atunci când Grayland dovedise milă faţă de fiica ei, probabil că s-ar fi transformat într-un vulcan de ură doar la gândul că Grayland o omorâse.

Cea de-a doua reacţie pe care moartea lui Nadashe Nohamapetan i-o stârnise lui Grayland era aceea de tristeţe, şi lucrul ăsta o tulbura şi o enerva puţin. În mod evident, Nadashe nu dăduse niciodată prea multe parale pe Grayland. Grayland o întâlnise odată, pe vremea când era încă Cardenia Wu-Patrick, iar fratele ei Rennered, prinţul moştenitor. Nadashe, care era la începutul relaţiei cu Rennered, o măsurase din cap până-n picioare, apoi calculase rapid măsura absolut minimă de curtoazie pe care s-ar fi cuvenit să i-o acorde surorii nelegitime a iubitului ei de spiţă regală şi-i oferise exact acea măsură. Pe atunci, Cardenia nu era îndeajuns de experimentată din punct de vedere emoţional pentru a înţelege de ce, în ziua aceea, se simţise vag rănită şi întristată în prezenţa lui Nadashe. Amintirea aceea o nelinişte chiar şi acum.

Şi poate că acesta era motivul tristeţii ei. Dacă Nadashe ar fi fost măcar un pic mai amabilă sau mai înţeleaptă, sau, pur şi simplu, doar o idee mai bună în calitatea ei de fiinţă umană, ea şi Cardenia (sau Grayland a II-a care, în toată splendoarea ei, aştepta acum cu ceaşca goală de ceai o nouă întrevedere) ar fi putut fi prietene şi poate chiar mai mult decât prietene. Confidente.

Chiar şi acum, Nadashe o făcea pe Grayland să se gândească la lucruri pozitive. Era deşteaptă, şi încrezătoare în sine, şi frumoasă, şi în toate celelalte feluri pe care lui Grayland îi fusese întotdeauna – şi încă îi mai

era – greu să le descopere la ea însăşi. A câştiga prietenia şi încrederea unei asemenea fiinţe ar fi însemnat atât de mult pentru ea. Faptul că ratase această ocazie fiindcă Nadashe pur şi simplu nu fusese în stare s-o vadă şi nici nu considerase că ar merita să fie văzută, i se părea cu adevărat trist.

Ţi-e dor să ai prieteni, asta e, îi spunea lui Grayland vocea din mintea ei şi era destul de adevărat. Îşi aminti de îndrăgita Naffa, care murise, care fusese tot ce ar fi putut fi şi Nadashe, dacă aceasta şi-ar fi dorit. Inima lui Grayland plângea după Naffa, nu din perspectivă sexuală sau romantică, ci în felul acela în care îţi lipseşte un prieten drag, unica fiinţă care te poate *înţelege.*

Marce te înţelege, îi spuse acea voce din mintea ei care era a unei fete de cincisprezece ani. Ei bine, da. Poate că o înţelegea. Grayland îşi aminti de prima lor noapte împreună şi inima i se încălzi, cuprinsă de o fericire aproape duioasă. Fuseseră amândoi extrem de neîndemânatici unul faţă de celălalt şi apoi brusc nu mai fuseseră aşa, ca şi cum comentariul mental *Oh, Doamne, ce se întâmplă? Oare o să funcţioneze?* ar fi fost înlocuit de comentariul *La naiba, chiar funcţionează şi de fapt este absolut uimitor,* care pe urmă nu mai lăsase locul nici unui alt comentariu, slavă *Domnului,* şi pentru prima oară simţise doar fericire şi mulţumire. Pentru prima oară de când o pierduse pe Naffa, într-un mod cu totul diferit, nu neaşteptat, dar totuşi complet imprevizibil în privinţa anvergurii, Grayland se simţise din nou întreagă.

Marce o ajutase să se simtă astfel. Naffa făcuse asta la rândul ei. Grayland simţea că Nadashe ar fi putut să facă acelaşi lucru pentru ea, mulţumită tuturor calităţilor ei, care le-ar fi pus în valoare pe ale lui Grayland.

Dar Nadashe era... Nadashe. Nu era suma calităţilor ei. Era ceva mai mult decât asta. Ceva care nu-şi dorise ceea ce avea Grayland de oferit, cu excepţia poziţiei ei şi a ceea ce ar fi putut să facă prin prisma acelei poziţii pentru Casa de Nohamapetan.

Obelees Atek îşi făcu din nou apariţia în grădină, urmată

de Arhiepiscopul Korbijn, care purta un costum simplu şi sobru, şi nu găteala ei de arhiepiscop. Grayland zâmbi văzând-o. Korbijn îi dădea astfel de înţeles că ţinea cont de decizia lui Grayland de a aborda un stil vestimentar mai discret.

Grayland zâmbi, se ridică s-o întâmpine pe vizitatoarea ei şi şi-o alungă din minte pe Nadashe şi întreaga Casă de Nohamapetan. Nadashe pierise, orice lucru pe care şi-l dorise vreodată pentru ea şi pentru familia ei ţinea acum de timpul trecut şi orice-ar fi însemnat sau ar fi putut vreodată să însemne pentru Grayland rămăsese tot în trecut. Grayland îşi îngăduise să se simtă deopotrivă uşurată şi întristată în legătură cu moartea lui Nadashe şi acum dădu toate acestea la o parte pentru a vorbi cu Korbijn şi a se ocupa de chestiunile reale care o îngrijorau în prezent.

Adio, Nadashe, se gândi Grayland. *Rămâi în pace. Şi sper să rămâi moartă.*

CAPITOLUL 11

După o zi în care se tot ascunsese şi se furişase împreună cu mercenarii, chestiune prea supărătoare pentru a fi povestită sau chiar readusă în gânduri, Nadashe ajunse la bordul cinciarului personal al mamei sale, *Poţi da toată vina pe mine.*

Lui Nadashe i se părea o extravaganţă aproape de neconceput faptul că mama ei folosea un cinciar ca să se deplaseze de la un sistem solar la altul, dar, pe de altă parte, mama ei nu locuia cu adevărat niciunde altundeva. Cinciarul era casa ei, chiar şi atunci când era parcat pe orbita planetei Terhathum. Nu cobora niciodată pe planetă şi nici în Basantapur, cel mai mare oraş de pe planetă.

Ei bine, aşa a fost înţelegerea, îşi zise Nadashe. *Tata a luat planeta Terhathum. Mamei i-a rămas restul universului.*

Nadashe se aranjase foarte confortabil în propriul apartament privat de pe cinciar. Era cel pe care mama sa îl păstrase întotdeauna pentru ea, fiindcă era o navă spaţială al dracului de mare şi ar fi putut să aibă câte un apartament pentru câteva sute de prieteni, dacă ar fi vrut asta. Şi, de fapt, chiar călătorea cu un anturaj de prieteni şi lachei şi câte şi mai câte. Era contesă, era şefa Casei de Nohamapetan şi era o narcisistă care avea nevoie de atenţie şi şi-o dorea. Toate astea contribuiseră la faptul că mereu călătorea însoţită de un întreg orăşel de oameni care să-i ţină trena.

Dar orăşenii erau ţinuţi de cealaltă parte a inelului navei, departe de Mama şi de apartamentele ei. Singurele spaţii de locuit de pe partea aceasta a inelului erau cele destinate ei şi celor trei copii ai ei.

În prezent, doar doi, îşi spuse Nadashe şi oftă. Nu era pregătită să vorbească cu mama ei despre asta.

Dar nici nu trebuia încă; mama ei nu se afla la bordul *Vinii.* Era în Hubfall, unde primea veştile îngrozitoare despre fiica ei, trădătoarea, ucigaşa, asasina imperială

care fusese aruncată în aer ca un foc de artificii într-o tentativă de evadare eşuată, în urma căreia Nadashe fusese ucisă împreună cu cei trei gardieni, şoferul şi Lordul Teran Assan.

Prezenţa lui Assan acolo era un detaliu picant, pe care mass-media îl suceau pe toate părţile şi cu care se hrăneau din plin. Toţi erau încântaţi de ideea că Assan, obsedat de trădătoarea Nadashe Nohamapetan, pusese la cale evadarea acesteia folosindu-l drept intermediar pe avocatul acela tâmpit al ei. Avocat care, absolut întâmplător, sărise în gol, găsindu-şi sfârşitul, în timp ce familia sa era la grădina zoologică uitându-se la girafe miniaturale şi la vidre cu blana lungă.

Nadashe îşi ţuguie buzele gândindu-se la asta. Ah, bietul Dorick! Habar n-avea în ce intrase şi probabil că nu-şi dăduse seama nici mai târziu, nici măcar în momentul oarecare în care gărzile de corp ale contesei îl aruncaseră pe fereastră. Măcar familia lui avea să trăiască fără griji, în cazul în care Dorick îi spusese soţiei unde era ascuns muntele lui de bani şi dacă autorităţile nu puneau mâna pe el.

Nimeni nu părea să sugereze, deocamdată, că Nadashe ar fi putut fi încă în viaţă. Scena evadării includea un cadavru pentru fiecare şi unul în plus, iar rămăşiţele, în toate cazurile, erau aproape de neidentificat. Prezenţa lui Assan, de pildă, fusese stabilită graţie unui inel cu sigiliu de titan, de care se ştia că este foarte mândru. Tot restul se topise, arsese şi fusese transformat în cenuşă. Singurii care ştiau că Nadashe era încă în viaţă erau mercenarii care o scoseseră de acolo, iar Nadashe era sigură că-ntr-un viitor convenabil de apropiat aveau să-şi găsească sfârşitul la capătul greşit al unei arme aducătoare de moarte şi membrii echipajului de la bordul *Vinii,* dar niciunul dintre aceştia n-ar fi avut nici cea mai mică intenţie de a vorbi cu altcineva despre asta, căci erau în joc vieţile şi funcţiile lor.

A, mai era şi *mama* lui Nadashe, care provoca, fără nicio îndoială, o adevărată furtună chiar acum în Hubfall.

Nadashe şi-o închipui pe mama ei scrâşnind din dinţi şi sfâşiindu-şi hainele, toate astea pentru a-i impresiona pe anchetatorii imperiali care aveau să caute ceva, orice, care să sugereze faptul că această tentativă de evadare fusese altceva decât un eşec îngrozitor.

Lasă-i să caute, se gândi Nadashe. Între timp era teafără, în siguranţă şi, în măsura în care se putea spune asta despre un loc, se afla acasă. Paturile erau extrem de moi şi cearşafurile erau calde şi mângâietoare, mâncarea era excelentă, duşurile erau fierbinţi dacă doreai să fie fierbinţi şi hainele nu aveau toate aceeaşi culoare portocalie de rahat. Nadashe sărbători mâncând un sendviş ridicol de mare, făcând un duş de patruzeci de minute şi apoi dormind sub o grămadă de pături aproape o zi întreagă.

Când se trezi, mama sa şedea pe un fotoliu de lângă patul ei. Contesa o urmărise pe Nadashe în timp ce dormea. Nadashe se întrebă de când stătea mama ei lângă ea urmărind-o şi se mai întrebă, în treacăt, în ce moment anume privirea aceea avea să se transforme, dintr-una caldă şi maternă, în cu totul altceva, nu foarte plăcut.

Nadashe se ridică în capul oaselor şi-i zâmbi mamei sale:

— Bună, mamă, spuse ea.

Contesa Nohamapetan îi trase fiicei ei o palmă zdravănă.

— Asta e pentru că ţi-ai omorât fratele, spuse ea.

Apoi îi trase încă o palmă.

— Şi asta pentru ce mai e? întrebă Nadashe.

— Pentru că te-ai lăsat prinsă.

Nadashe îşi frecă obrazul:

— Credeam că vei fi mai supărată din cauza lui Amit.

— Sunt absolut furioasă, spuse contesa. Era preferatul meu.

— Ştiu. La fel şi Ghreni.

— Nu am ascuns asta niciodată.

— Ai fi putut. Aşa fac alţi părinţi.

— L-am iubit pe fratele tău. Şi ar fi fost un soţ perfect pentru împăraxul în funcţie. Şi atunci un Nohamapetan ar fi fost pe tron.

— Trebuie să-ţi spun, mamă, că nu se putea întâmpla chestia asta.

— Puteam gestiona situaţia astfel încât să se întâmple.

Nadashe zâmbi întristată:

— Te-ai întâlnit cu noul împărax? Nu este *gestionabilă.*

— Am aflat asta.

— Şi eu, spuse Nadashe. De la început. Şi când a devenit clar că nu avea să se căsătorească cu Amit, era momentul să încerc din nou. Sunt o mulţime de verişori Wu. Puteam să găsim o variantă care să meargă.

— Nu trebuia să-l omori *pe Amit* ca să ajungi la ea.

— Au fost alte complicaţii.

— Planul tău nebunesc de a pune mâna pe Capăt. O, da, ştiu totul despre asta, spuse contesa când îi văzu expresia. Tu, cu Amit şi cu Ghreni. Nu aţi fost atât de deştepţi pe cât v-aţi închipuit la partea cu ştersul urmelor după fraudarea conturilor, menită să finanţeze micile voastre aventuri. Tipa aia, Kiva Lagos, o să ne verifice finanţele din ultimii zece ani. Ne-ai pus întreaga casă în pericol.

— Asta e mai mult vina lui Amit, spuse Nadashe. El a falsificat registrele contabile.

— Da, dar tu i-ai spus s-o facă, ripostă contesa. Tu eşti cea *isteaţă,* Nadashe. Tu ai fost întotdeauna cea isteaţă.

— Sunt ceea ce m-ai făcut să fiu, mamă.

— Şi totuşi nu îndeajuns de isteaţă încât să rămâi pe Rennered Wu.

Nadashe gemu, se lăsă pe spate în pat şi-şi puse o pernă peste faţă:

— Nu vreau să mai aud asta.

Contesa îi luă perna de pe faţă:

— Ai avut un singur lucru de făcut. Să devii consoartă imperială. Eu mi-am dorit asta. *Împăraxul* şi-a dorit asta. Am lucrat la asta ani de zile. Şi tu ai lăsat ocazia să-ţi scape din mână.

— Pentru ultima oară, mamă! La dracu’, *n-am lăsat* nimic să-mi scape din mână. Rennered a hotărât că-i place să le-o tragă unor oameni cât mai diferiţi şi nu a dorit să-şi îngusteze orizontul.

— Puteai să gestionezi situaţia.
— Am *făcut-o.* Am avut discuţia respectivă cu el. I-am spus că poate să-şi bage scula unde vrea, atâta timp cât eu eram cea cu care avea copii. Credeam că asta îşi dorea. Un mariaj politic cu beneficii. Dar s-a dovedit că-şi dorea ca eu să fiu geloasă. Sau *cam aşa ceva.* Îşi dorea monogamia şi dragostea adevărată, dar îşi dorea şi să facă sex cu tot ce mişcă. Şi s-a simţit ofensat când i-am oferit sexul, de care oricum avea să se bucure şi în viitor, în locul monogamici, pe care nu intenţiona deloc să o pună în practică. Era un porc.
— Ai fi putut totuşi să-l aduci pe calea cea bună.
— Dacă chiar credeai asta, mamă, atunci n-ar fi trebuit să dai ordin să fie omorât.
Contesa ridică din umeri:
— Te-a rănit. Eram furioasă. Şi oricum ai dreptate. Fereastra ta de oportunitate în ceea ce-l privea se închidea şi casa noastră nu putea risca să se însoare cu altcineva.
Nadashe căscă ochii la mama sa, încremenită:
— Bine, dar tocmai mi-ai spus c-aş fi putut să-l aduc pe calea cea bună!
— Ţi-am dat dreptate doar ca să te bucuri.
— Doamne, mamă, eşti atât de *obositoare,* zise Nadashe închizând ochii. Te rog, hai să alegem un alt subiect.
— Căsătoria.
— E acelaşi subiect.
— Acelaşi subiect, dar cu personaje diferite.
— Despre ce vorbeşti?
— Despre Jasin Wu.
— Ce-i cu el?
— Ar trebui să te gândeşti să te căsătoreşti cu el.
— E deja însurat.
— E doar un detaliu. În plus, n-are copii, ceea ce este util.
— Util pentru ce?
— Îl vom face împărax.
Auzind asta, Nadashe se ridică în capul oaselor.
— Dar nu face parte din succesiunea la tron.

— Este un Wu. După ce Grayland va dispărea din peisaj, nu se va mai ţine seama de *succesiunea la tron* nici cât s-a ţinut până acum. Şi ceea ce va rămâne va fi doar negocierea.

— Vor mai fi şi alţi Wu care vor dori să fie împăracşi.

— Nu mai e decât un singur candidat serios, Deran Wu. Şi ne-am ocupat de asta.

— Cum?

— Deran sprijină încercarea lui Jasin de a fi împărax şi-i va convinge pe susţinătorii lui să i se alăture. În schimb, când Jasin va deveni împărax, îi va da lui Deran controlul absolut asupra Casei de Wu. Nu va mai exista prostia asta de „Consiliu de administraţie” care ţine casa paralizată.

— Şi ceilalţi verişori vor fi cu toţii de acord cu asta.

— Când se vor trezi în faţa faptului împlinit nu vor mai avea nimic de zis. Te vei întâlni cu Jasin şi cu Deran destul de curând. Vei putea să-ţi dai seama singură cât de serioşi sunt în legătură cu acest plan.

— Şi Jasin o să fie de acord să-i fiu consoartă.

— Da, a fost deja de acord cu acest lucru.

— A încercat să mă omoare, prin interpuşi, când eram în închisoare.

— Pe vremea aceea nu te cunoştea încă personal.

— În plus, mai e un mic detaliu: se presupune c-aş fi moartă.

— Ne vom ocupa de asta. Ne ocupăm deja. *Chiar tu* te-ai ocupat de asta. Ştiu cât de mult ai lucrat pentru a transfera întreaga vină către Amit. Deran Wu mi-a explicat planul. I-am spus să continue.

Nadashe era pur şi simplu şocată:

— Tocmai ai spus că Amit era preferatul tău.

— Aşa este. Va fi mereu. Dar e mort şi avem nevoie de tine vie şi relativ neimplicată. Jasin îţi oferă un loc pe tron.

— Şi ce pretinde în schimb?

— Ajutorul nostru pentru detronarea lui Grayland, evident.

— „Detronare” este un termen foarte ambiguu, mamă.

— Nu e nevoie s-o *ucidem,* spuse contesa. Izolarea şi

exilul vor funcţiona la fel de bine.

— Şi cum vrei să faci asta?

— Deja şi-o face cu mâna ei, cu toată prostia asta cu viziunile. A răcit relaţiile cu biserica şi e pe cale să piardă şi simpatia parlamentului. O parte dintre casele aristocrate se întorc deja împotriva ei. E doar o chestiune de timp. Aşadar, prin asta şi prin înlăturarea unora dintre aliaţii ei importanţi. Începând cu Kiva Lagos, care oricum ne face numai probleme.

— Şi cum te-ai gândit s-o înlături?

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, Nadashe.

— Grayland nu e de fapt chiar atât de apropiată de Lagos, zise Nadashe. Dac-o eliminăm pe Kiva, beneficiile noastre sunt mai mari decât pierderea pricinuită lui Grayland.

— Mai am un as în mânecă.

— Care?

Contesa rămase tăcută o vreme.

— Ştiai că Grayland avea de gând să te facă ostatică?

— Şi cum avea de gând să facă asta?

— Mi-a spus că vrea să-ţi comute pedeapsa cu moartea şi să te lase să-ţi ispăşeşti pedeapsa la Xi'an. Unde să fii mereu la îndemână. A fost modul ei de a-mi spune că viaţa ta e în joc dacă depăşesc măsura.

Asta o făcu pe Nadashe să rânjească.

— Nu te cunoaşte prea bine. Şi nu cunoaşte nici familia noastră.

— Nu-i asta problema, spuse contesa. Problema e că şi-a închipuit că poate ajunge la mine printr-o persoană pe care şi-a închipuit că o iubesc. *Să mă controleze* printr-o persoană pe care şi-a închipuit că o iubesc.

Nadashe remarcă felul în care mama sa îşi construise frazele, dar nu spuse nimic despre asta.

— Ce ai de gând să faci, prin urmare?

— O s-o fac pe Grayland să simtă ceea ce voia să simt eu. O să fac cunoscut faptul că pot ajunge la oamenii la care ea ţine cel mai mult.

— Şi la cine ţine? întrebă Nadashe. Atât de mult, încât

să-l foloseşti ca exemplu?

CAPITOLUL 12

Marce Claremont văzu cum nava *Oliveer Bransid* îşi aprinse reflectoarele, iluminând carena exterioară a structurii pe lângă care plutea.

— Aţi dorit să vedeţi Dalasýsla, îi spuse Căpitanul Kinta Laure. Acolo este, adăugă arătând spre ecranul de pe punte.

— Iat-o, încuviinţă Marce.

Bransid lumina doar o mică zonă din carena Dalasyslei. Structura de habitat principală se întindea preţ de klicuri întregi, un cilindru lung care odinioară fusese plin de fiinţe umane şi de tot ceea ce însemnau vieţile lor. Dincolo de Dalasýsla, ascunsă de structură, pândea uriaşa planetă Dalasýsla Prime, de aproximativ aceeaşi dimensiune cu planeta Neptun din sistemul originar al umanităţii.

— Este incredibil că e încă acolo, spuse Căpitanul Laure.

— Când s-a prăbuşit Fluxul, se afla pe o orbită stabilă, spuse Marce.

— Asta s-a întâmplat cu opt sute de ani în urmă. Pentru un obiect de origine nenaturală, e surprinzător c-a rămas stabilă atâta timp. Ar fi putut fi perturbată gravitaţional de ceilalţi sateliţi. Sau de o cometă aflată în trecere. Impactul produs de un meteorit sau degazarea provocată de o ciocnire ar fi putut s-o devieze uşor. Probabil că a şi făcut-o, de vreme ce Klupper, aici de faţă, zise Laure arătând spre unul dintre membrii echipajului ei, îmi spune că de fapt Dalasýsla nu se mai află pe o orbită stabilă. Începe să se îndrepte, în spirală, spre planetă.

Marce se încruntă:

— Ne va afecta şi pe noi?

— Nu, dacă n-o să rămânem aici o sută de ani, spuse Laure. Să încercăm să evităm asta.

Marce încuviinţă şi se întoarse din nou spre ecran. La prima vedere, Dalasýsla nu părea semnificativ diferită de oricare dintre celelalte habitate umane din spaţiu: oamenii aleseseră şase sau şapte proiecte de bază pentru habitate

mari care se puteau extinde şi care permiteau obţinerea unui surogat al gravitaţiei obişnuite, prin rotaţie. Dalasýsla era un cilindru O'Neill[7], modificat, un sistem care nu fusese modernizat preţ de secole. Era eficient, relativ simplu şi chiar funcţiona.

Asta dacă dispuneai de oamenii şi de resursele care să-l facă să funcţioneze. Dar când rămâneai fără oricare dintre ele, începeau problemele.

— Este fără viaţă? o întrebă Marce pe Laure.

— Este fără viaţă, îi răspunse Laure. Viaţa a pierit de mult de-aici. Am măsurat temperatura când am ajuns. Nu există nicio diferenţă semnificativă faţă de tot ce e în jur. La interior este la fel de rece ca la exterior. Când mergeţi acolo, veţi fi nevoiţi să vă puneţi costume spaţiale.

Marce încuviinţă din nou. Mica lui echipă de savanţi ar fi purtat costume spaţiale oricum. Opt sute de ani sunt o perioadă de timp foarte îndelungată. Nimeni n-ar fi dorit să contamineze ceva sau să fie contaminat.

— Aşa că n-ar trebui să luăm în calcul să mergem însoţiţi de un detaşament de puşcaşi marini, glumi el.

— Veţi fi însoţiţi de detaşamentul de puşcaşi marini, spuse Laure. Faptul că locul acela este fără viaţă nu înseamnă că nu vă poate ucide.

— E adevărat.

— E prima dumneavoastră misiune reală în spaţiu, nu-i aşa? întrebă Laure uitându-se la Marce în timp ce vorbea.

— Aşa e.

— Şi nu aţi mai făcut niciodată muncă de teren.

— Nu, nu prea. Sunt un fizician al Fluxului. Mă ocup de matematică superioară. Nu e nevoie să mergi pe teren pentru asta.

Laure încuviinţă:

— E misiunea dumneavoastră, Lord Marce. Aşa spun ordinele noastre. Dar ar trebui să ştiţi că aveţi o echipă de

---

[7] Concept introdus în literatura science fiction de fizicianul american Gerard K. O'Neill, în cartea sa din 1976 *The High Frontier: Human Colonies in Space,* care desemnează un potenţial habitat spaţial sub forma unor nave-colonii cilindrice (n. tr.).

savanţi ai Marinei Imperiale. Cu toţii au mai fost pe teren. Dumneavoastră aveţi puşcaşii marini. Ei sunt mereu pe teren, cu asta se ocupă. Vreţi un sfat?

— Bineînţeles.

— Atunci iată-l: este misiunea dumneavoastră. Dar dacă sunteţi înţelept, îi veţi asculta pe membrii echipei dumneavoastră atunci când vorbesc. Şi-i veţi asculta pe Sergentul Sherrill şi pe oamenii ei atunci când vă vor spune unde să mergeţi şi unde nu. Veţi asculta şi veţi fi prudent. Suntem cu toţii foarte departe de casă, Lord Marce. Şi ne dorim cu toţii să ne întoarcem la casele noastre.

— Mulţumesc, Căpitane Laure, zise Marce. O să vă bucure să aflaţi faptul că ăsta era planul meu de la bun început.

— Perfect, spuse Laure. Nu păreţi a fi deosebit de prost, dar nu se ştie niciodată.

Marce rânji auzind aceste cuvinte.

Laure făcu un semn spre ecran:

— Inspecţia vizuală a structurii mai durează câteva ore şi pe urmă echipa dumneavoastră poate începe. Din moment ce Dalasýsla e lipsită de viaţă, probabil veţi fi nevoiţi să intraţi prin porturile de acces de la suprafaţă.

Marce încuviinţă.

— Da, aşa ne gândeam. Avem planurile structurii de la arhivele imperiale. Ştim pe unde vrem să intrăm. Dacă portul acela este accesibil, de acolo mai e puţin de mers până la postul central de comandă al reţelei de computere.

— Tot mai credeţi că veţi reuşi să puneţi în funcţiune sistemul lor?

— Nu, nu chiar, spuse Marce. Opt sute de ani e mult timp. Dar merită să încercăm. Ne-ar putea ajuta să câştigăm timp, oricum. Şi poate vom afla răspunsuri la o mulţime de întrebări.

— Am auzit înregistrările ultimelor zile din acest loc, zise Laure. M-aş mira să găsiţi altceva decât moloz.

— Aşa e.

Marce citise transcrierile şi ascultase înregistrările

ultimului set de transmisiuni de pe Dalasýsla, la câţiva ani după prăbuşirea Fluxului. Varianta scurtă era: moarte, boli, tirani şi distrugere. Varianta lungă îl făcuse să se întrebe ce era în neregulă cu oamenii.

Iar răspunsul la această întrebare era, probabil, destul de simplu: Când oamenii ştiau că sunt condamnaţi să piară orice-ar fi făcut, capacitatea lor de a lua decizii pe termen lung se pierdea în spaţiu, ca şi cum ar fi fost aruncată prin camera de depresurizare. Marce nu putea să-i învinovăţească, dar având în vedere faptul că acum întreaga Interdependenţă se confrunta cu acelaşi destin ca al Dalasýslei, spera să afle şi alte răspunsuri.

Laure îi puse o mână pe spate:

— Mergeţi şi pregătiţi-vă oamenii. Şi, Lord Marce…

— Da?

— Sper să găsiţi ceva bun acolo. Ceva care să ne poată salva pe noi toţi.

Dalasýsla era lipsită de viaţă, ceea ce însemna că toate mecanismele pentru deschiderea camerelor de depresurizare de serviciu de la suprafaţa habitatului erau şi ele nefuncţionale. Deschiderea lor avea să dureze şi presupunea efortul cuiva, probabil al Fruntaşului Gamis, care era specialistul în ingineria mecanică din detaşamentul de puşcaşi marini. *Bransid* avea uneltele potrivite – ştiau că probabil vor avea nevoie de ele şi le aduseseră –, dar oamenii lui Laure descoperiră o cameră de depresurizare deschisă, nu departe de locul prin care ar fi vrut oricum să intre. Dintr-odată, Marce şi echipa lui aveau o grijă în minus.

— Nu vă entuziasmaţi prea tare, spuse Sergentul Sherrill, în timp ce ea, Marce şi restul membrilor se echipau. Asta nu înseamnă decât un alt perete închis, mai încolo pe traseu. Oricum, ne vom chinui destul până să ajungem la centrul de comandă al reţelei.

Costumele pentru această misiune aveau cel mai recent design şi erau dotate cu cea mai recentă tehnologie, erau uşoare şi flexibile, rezistente la înţepături, sfâşiere şi la

vid, se etanşau automat (până la un punct, desigur, şi dacă ajungeai la punctul acela, probabil că erai oricum deja distrus), aveau tălpi magnetizate, iar respiratorul care recircula oxigenul era îndeajuns de eficient ca rezerva de oxigen cu care plecau să le ajungă în medie pentru vreo cincisprezece ore. Puteai să te uşurezi în ele, şi asta, desigur, doar până la un punct. Marce spera că nu aveau să lipsească atât de mult încât toate acestea să devină o problemă. Căştile aveau sisteme complete de înregistrare; tot ce vedeau şi auzeau avea să fie înregistrat.

Pentru această misiune echipa era mică – Marce şi Gennety Hanton, expert în IT al marinei şi istoric care se specializase în sistemele digitale antice precum cele de pe Dalasýsla, Sergentul Sherrill, Fruntaşii Gamis şi Lyton. Nimeni nu se aştepta să ajungă la centrul de comandă al reţelei în timpul acestei incursiuni. Această incursiune era mai mult pentru a-şi croi drum spre centrul de comandă, trecând prin toţi pereţii etanşeizaţi prin care era necesar să treacă.

Doar că la un moment dat, în decursul ultimelor opt sute de ani, cineva făcuse toată această muncă în locul lor.

— Uitaţi-vă aici, spuse Gamis.

Echipa de recunoaştere, toţi echipaţi în costume, se îngrămădi în jurul monitorului din faţa fruntaşului. De pe monitor, Gamis opera o dronă în zonele de serviciu de dincolo de camerele de presurizare. Imaginea transmisă de dronă arăta că pereţii, până departe în interiorul habitatului, fuseseră deja inspectaţi, traşi în sus sau smulşi şi uneori distruşi cu totul.

— Cineva chiar şi-a dorit să intre aici, spuse Hanton.

— Sau să iasă, spuse Lyton.

— Cât de departe poţi ajunge? îl întrebă Sherrill pe Gamis.

Gamis tăcu o vreme, deschise o hartă tridimensională a secţiunii din Dalasýsla unde se afla drona, punând-o în paralel cu imaginea din dronă.

— *Acvila* e aici, spuse Gamis, arătând spre un coridor de pe hartă. Şi noi vrem să mergem aici, adică la un klic şi

jumătate depărtare.

Gamis se întoarse la dronă şi o făcu să înainteze, străbătând rapid coridorul.

— Sincer, doamnă, după primii câţiva pereţi pare că drumul e liber. Partea aceasta din Dalasýsla nu pare să fi fost etanşeizată împotriva pierderii de presiune.

— Ceea ce înseamnă că habitatul a rămas fără energie înainte ca această zonă anume să rămână fără aer, spuse Hanton.

— Poate, spuse Gamis, operând în continuare drona.

Perspectiva dronei era o combinaţie a unor diferite lungimi de undă ale luminii – nu toate în spectrul vizibil pentru ochiul omenesc – contopite, toate, într-o imagine alb-negru.

— Sau poate a fost o defecţiune. Sau o sută de alte lucruri diferite. Vai!

Gamis manevră drona pe lângă nişte resturi care pluteau prin jur.

— Ar fi trebuit să activez setarea de autodetectare a posibilelor coliziuni.

— Nu e gravitaţie, spuse Marce.

— Nu, nu e, de unde să fie? spuse Gamis. Habitatul nu se mai roteşte.

— Acum este mai degrabă în rotaţie sincronă cu planeta.

— Sau aşa, sigur, dacă vreţi să vă exprimaţi tehnic, domnule.

— Nu sunt cadavre, spuse Sherrill.

— Ce spuneţi, doamnă sergent? întrebă Gamis întorcându-se să se uite la superiorul său.

Sherrill arătă spre computer:

— Ai ajuns până la un klic adâncime în interiorul structurii şi încă nu am văzut niciun cadavru.

— Suntem încă în zona de serviciu, doamnă, spuse Gamis. Oamenii ajung pe-aici doar dacă trebuie să lucreze ceva chiar la structură. Cred că majoritatea cadavrelor, câte-or fi, ar trebui să fie chiar la interiorul habitatului.

— Este totuşi ciudat.

— M-aş bucura să nu văd mumii vechi de opt sute de ani

mai repede decât e necesar.

Gamis făcu drona să înainteze mai mult şi apoi se opri în faţa unei uşi:

— Asta e! spuse el. Centrul de comandă al reţelei pentru Dalasýsla. Mă rog, unul dintre ele. Şi tot ce avem de făcut este să mergem încet acolo cu ghetele noastre magnetizate.

— Prin urmare, am adus degeaba toate uneltele astea de perforare a pereţilor, spuse Sherrill.

— N-aş spune că degeaba, replică Gamis. Asta este doar o mică secţiune a habitatului. Alte zone sunt probabil sigilate. Vom vedea. Dar cel puţin cu asta am avut noroc.

— Atunci să ne bucurăm, spuse Hanton. Odată ajunşi înăuntru, va trebui să văd dacă pot porni curentul electric măcar pentru o parte din centrul de control al reţelei. S-ar putea să ne fi consumat deja tot norocul.

Marce hotărâse că nu-i plăceau costumele spaţiale. Începuse să-l mănânce nasul imediat ce-şi pusese casca şi încercase, fără să-şi dea seama, să se scarpine la nas de trei ori, lovindu-şi de fiecare dată degetele de cască. După a treia încercare, scoase un mormăit enervat, pe care Hanton îl auzi prin circuitul de comunicare.

— O să vă obişnuiţi până la urmă, domnule, spuse el.

— *Sper* din toată inima, spuse Marce exasperat.

Mersul până la puntea de comandă a reţelei se desfăşura încet, aşa cum promisese Gamis. Tălpile magnetice ale costumelor ţineau membrii echipei pe punte, dar erau priponiţi unii de alţii oricum, în eventualitatea că unul dintre ei ar fi pierdut contactul cu nava şi ar fi început să plutească. Pe Marce îl enerva mersul lent al ghetelor magnetizate, la care se adăuga faptul că se deplasau într-o întunecime punctată doar de lămpile din căşti. Când ajunseră în sfârşit la uşa sălii de comandă, se simţea de parcă ar fi alergat un maraton.

— Uite, până la urmă chiar aveam nevoie de asta, spuse Gamis, scoţând din cutia de echipament pe care o aduseseră cu ei uneltele pentru înlăturarea uşii.

Lipsa gravitaţiei le permitea lui Gamis şi lui Lyton să transporte cutia împreună cu uşurinţă, dar făcea greoaie manevrarea ei. Inerţia o făcea să se mişte spre locuri unde nu voiau să ajungă. Gamis şi Lyton fixară dispozitivul pentru deschiderea uşii. Acesta îşi făcu treaba şi deschise sasul închis ermetic al uşii. Marce fu surprins să audă gemetele uşii în timp ce se deschidea, apoi îşi dădu seama că auzea toate acestea de la nivelul picioarelor. Sunetul trecuse prin podea şi prin costumul său.

În timp ce intra în sala de comandă, Marce observă că erau urme pe uşă şi i le arătă Fruntaşului Gamis, care încuviinţă:

— Nu suntem primii care au făcut asta, zise el.

— Poţi să-ţi dai seama cât de vechi sunt? întrebă Marce.

— Nu prea, spuse Gamis. Ar fi putut fi făcute acum cinci sute de ani sau săptămâna trecută. Dar nu cred că sunt de săptămâna trecută.

În interiorul centrului de comandă, toată lumea se desfăcu din legături. Lyton aruncă ceva spre tavanul încăperii şi, brusc, întregul centru de comandă fu scăldat în lumină, a cărei unică sursă răspândea umbre în toate direcţiile.

— Să fie lumină! spuse ea, uitându-se spre Hanton. Asta o să ţină cam şase ore.

— Mai mult decât suficient, spuse Hanton.

Se îndreptă spre cutia de echipament şi scoase un mic modul de computer, o tastatură mobilă şi o sursă sub forma unui cub miniatural. Le duse pe toate la un terminal inteligent.

— Ai şi cablu pentru ele? glumi Gamis.

— Nu am nevoie, spuse Hanton, pornind sursa de electricitate, iar pe monitor apăru o lumină roşie, care licări de trei ori, apoi se făcu albastră şi rămase aprinsă. Am cercetat arhivele. Terminalele astea au plăci de inducţie. Nu trebuie decât să le conectezi la curent şi vor porni.

— Dacă e doar un terminal, atunci n-o să-ţi folosească prea mult, spuse Lyton.

Hanton dădu din cap în semn dezaprobator:

— E folosit în general ca terminal, dar are o arhivă de date a memoriei locale de la bordul navei. Este destul de substanţială, fiindcă habitatele cred în redundanţă. Dacă sistemul computerului primar de aici s-ar prăbuşi vreodată, sistemele operaţionale primare şi-ar păstra funcţionalităţile de bază datorită informaţiilor din aceste terminale. Cel puţin pentru perioada de timp necesară remedierii şi repornirii sistemul primar.

— Presupunând că-l poţi accesa, spuse Gamis.

Hanton bătu uşor cu mâna modulul de computer pe care-l luase cu el.

— Dacă chiar porneşte, am adus aici nişte jucării interesante, oameni buni. Un sistem de securitate vechi de opt sute de ani e gata să întâlnească nişte instrumente moderne care pot să-l spargă. Ar trebui să fie un eveniment instructiv.

— Şi dacă nu funcţionează? întrebă Marce.

— Atunci mai avem vreo duzină de terminale pe aici.

Marce încuviinţă din cap şi se uită prin încăpere. Era spaţioasă şi circulară şi, în lumina care arunca umbre tăioase, părea puţin cam sinistră. De-a lungul unui arc era o fereastră şi o intrare într-o altă încăpere, în care se aflau şiruri tăcute de cutii de metal negre. Aceea era adevărata inimă informatică a habitatului sau una dintre ele – în afara terminalelor, un habitat atât de mare putea avea mai multe încăperi de felul ăsta împrăştiate din loc în loc. Sistemele redundante salvează vieţi.

Pentru o vreme, cel puţin. Computerele din cutiile acelea negre îşi depăşiseră probabil cu mult data de expirare, la fel ca oricare altele din habitat. Pornirea lor ar fi necesitat mai mult curent decât înmagazina sursa de alimentare pe care o adusese cu el Hanton.

Marce se întrebă cum fusese oare pe Dalasýsla când se opriseră sistemele de electricitate. Habitatul fusese alimentat de o combinaţie de reactoare şi de energie solară. Acele generatoare şi sisteme erau predispuse la defecţiuni mecanice ca orice alt sistem, la fel ca reţeaua de

transport al energiei. Atâtea moduri în care lucrurile puteau merge greşit. Marce îşi închipuia că sistemele se defectaseră înainte ca baza de cunoştinţe pentru menţinerea lor să se stingă, dar era greu să fii sigur. Când lumea se prăbuşeşte, savanţii pot deveni ţapi ispăşitori.

— Hei, salut, zise Hanton. Cineva s-a trezit.

Marce se întoarse şi văzu că terminalul se aprinsese şi afişa un ecran de diagnostic.

— Este uimitor, spuse Gamis.

— Sistemul ăsta este făcut în mare parte cu semiconductori, spuse Hanton, în timp ce naviga prin meniuri. Este realizat din materiale, în general, stabile. Sunt de calitate industrială, nu pentru consumatori obişnuiţi. Când construieşti un habitat, ai în vedere că trebuie să dureze în timp, nu să facă impresie.

— Bine, spuse Gamis. Dar au trecut opt sute de ani.

— Ei bine, am avut un noroc de zile mari, încuviinţă Hanton. Dar parte din norocul ăsta ţine de calitatea proiectului. Uite aici, zise activând o filă care făcu să apară o structură de stocare. Toate fişierele locale de date. Le transfer acum în propriul meu computer şi pot să le deschid într-un mediu virtual.

— Ce e în ele? întrebă Sergentul Sherrill.

— O groază de lucruri, spuse Hanton. Ce te interesează?

Sherrill se uită spre Marce:

— Este misiunea dumneavoastră, Lord Marce.

Marce se gândi la asta:

— Aş vrea să ştiu când s-a stins lumina pe Dalasýsla, spuse el. Asta ne-ar ajuta să ştim la ce să ne aşteptăm pe alte habitate care sunt în aceeaşi situaţie.

Hanton încuviinţă.

— Am aici un fişier cu jurnalul accesărilor.

— Doar pentru terminalul acesta?

— Da, este unul din acele fişiere. Mai e aici unul care pare să fie pentru tot acest centru de comandă, în ansamblu. Ăsta probabil era pentru terminalul administratorului.

— Şi ar trebui să conţină toată informaţia?

— Atâta timp cât a avut curent, da, spuse Hanton.

— Deschide-l.

Hanton îl deschise.

— Hm, făcu el după un minut.

— Ce e? întrebă Marce.

— Nu sunt sigur că o să credeţi dacă vă spun, spuse Hanton.

— Pune-mă la încercare!

— Aş vrea să reorganizez totul aşa încât să fie mai uşor de înţeles, spuse Hanton şi tastă ceva preţ de un minut, apoi îi făcu semn lui Marce să vină în faţa ecranului lui. Am extras aceste date într-un fişier Excel. Arată conectările dintr-un an întreg. Prin urmare, aici este anul dinaintea prăbuşirii curentului de Flux. Sunt câteva mii de conectări, fiindcă oamenii se conectau şi se deconectau în fiecare zi, nu-i aşa? În anul prăbuşirii, la fel şi la fel şi în anul care a urmat. Derulăm în jos de-a lungul a douăzeci de ani şi conectările sunt din ce în ce mai puţine, fiindcă orice naiba s-ar fi întâmplat acolo, era destul de grav. După douăzeci de ani, totul se opreşte. Dacă v-aţi întrebat când anume lucrurile au luat-o razna cu adevărat, ăsta ar fi momentul.

— Douăzeci de ani nu este o perioadă atât de lungă, spuse Sherrill.

— Nu, nu este, spuse Hanton şi derulă în jos din nou. Deci asta a fost, nu? Ei bine nu, nu e aşa, fiindcă uite ce se întâmplă după cincizeci de ani, spuse el arătând potopul de conectări.

— Cineva este încă în viaţă, spuse Marce.

— Mai mulţi, se pare, nu unul singur. Acum priviţi, zise Hanton în timp ce continua să deruleze. Sunt conectări la fiecare câţiva ani, până acum trei sute de ani. Şi pe urmă, *asta!* În următorii douăzeci de ani, a fost un număr imens de conectări. Cineva a adus Dalasýsla din nou online. Sau măcar parţial online.

— În mod temporar, spuse Marce.

— Pentru ceva temporar, douăzeci de ani e un interval destul de mare de timp, spuse Hanton. Şi pe urmă, după

acei douăzeci de ani, se întâmplă din nou acelaşi lucru. Conectările scad şi apoi dispar, de data aceasta după şapte ani.

Marce se uită din nou spre ecran.

— Dar nu complet.

— Nu, încuviinţă Hanton. La fiecare câţiva ani, timp de aproape trei sute de ani, zise şi derulă din nou.

— Aici. Aici. Aici. Şi tot aşa.

— Până când? întrebă Gamis.

— Până acum treizeci de ani, spuse Hanton. De atunci datează ultima conectare. Ultima oară când cineva a accesat sistemul chiar din această cameră.

— Bine, dar cum e posibil aşa ceva? întrebă Lyton. Locul ăsta e la fel de lipsit de viaţă ca o nenorocită de stâncă.

— Nu am absolut nicio idee cum e posibil, spuse Hanton. Spun doar ceea ce văd în fişier. Dar asta explică de ce sistemul computerului nu s-a degradat complet. De fiecare dată când porneşte, rulează un diagnostic şi corectează micile probleme care se adună de-a lungul timpului. Face asta chiar acum, zise arătând spre terminal.

— Prin urmare Dalasýsla e încă în viaţă, spuse Marce.

— Dalasýsla, nu, spuse Hanton. Lyton are dreptate. Locul ăsta e lipsit de viaţă. Oricine ar fi venit aici folosea, probabil, habitatul pentru resurse şi utiliza sistemul computerului ca să le extragă. Dar cineva încă trăieşte, în partea aceasta de spaţiu. Sau a trăit, până acum treizeci de ani.

În urechea lui Marce se auzi o voce. Era Roynold, de pe *Bransid:*

— Marce, eşti acolo?

Marce se îndepărtă de Hanton şi de terminalul lui, îşi puse mâna la ureche ca s-o poată auzi mai bine pe Roynold şi se enervă iar când dădu de cască.

— Sunt aici. E foarte interesant aici pe Dalasýsla, Hat.

— Ai găsit vreo dovadă că mai e cineva în viaţă în sistemul ăsta?

— Da, am găsit, spuse Marce. Cum ai ştiut?

— Căpitanul Laure şi-a pus membrii echipajului să caute

alte habitate mai mici în zonă.

— Şi au găsit?

— Au găsit foarte multe. Trei duzini.

— Şi?

— Sunt toate la fel de lipsite de viaţă ca Dalasýsla. Reci ca Dalasýsla. Aceeaşi temperatură ambientală ca restul spaţiului.

— Bine, spuse Marce nedumerit.

— Dar pe urmă au mai găsit ceva. Nu neapărat un habitat. Ceva mai mult ca un decar.

— O navă spaţială.

— Da, spuse Roynold. Şi uite care e treaba cu decarul ăsta, Marce: este *cald.*

CAPITOLUL 13

— O ofertă de pace, spuse Senia Fundapellonan, în timp ce intra în biroul Kivei Lagos pentru întrevederea programată.

Se întinse peste birou ca să-i dea Kivei un obiect, pe care aceasta îl luă: era o brăţară în filigran de argint oxidat, încrustată cu pietre de topaz maro-auriu.

— Nu-mi spune, zise Kiva, ai fost la un târg şi ai câştigat la taraba de tir. Ai fost nevoită să alegi între elefantul de pluş şi asta.

— Nu am ales. Am păstrat, pur şi simplu, elefantul pentru mine.

— Bine, dar de ce îmi dai asta? întrebă Kiva, punând brăţara pe birou. Nu sunt supărată că nu ne-am mai văzut de la mica noastră întâlnire cu împăraxul. Nu e ca şi cum am fi *împreună.*

— Nu e de fapt din partea mea, spuse Fundapellonan. E un dar din partea Contesei Nohamapetan. Terhathum este celebru pentru topazele sale. Nu toată lumea ştie asta, fiindcă monopolul familiei Nohamapetan este pe porumb şi orez, iar Casa de Hoak nu le spune oamenilor de unde vine topazul pe care îl vinde.

— Şi de ce primesc un dar din partea contesei, mai exact? Se zvoneşte că mă urăşte de moarte.

— Contesa e de părere c-aţi pornit-o cu stângul atunci când v-aţi cunoscut. Şi, după moartea fiicei ei, presupun că se gândeşte c-a venit vremea să-şi reevalueze relaţiile. Brăţara aceea este o dovadă, zise Fundapellonan arătând spre obiect. Ar trebui să-ţi spun că valoarea ei este neglijabilă – cel mult o mie de mărci, probabil –, dar i-a aparţinut lui Nadashe când era copilă. Contesa speră că asta te va convinge de sinceritatea încercării ei de a lua totul de la capăt în ceea ce vă priveşte.

— Aha, spuse Kiva, ridicând din nou brăţara, care, ca să fim cinstiţi, era frumoasă, şi uitându-se la ea. Tu i-ai dat ideea, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Nu ştiu dac-ai cunoscut-o vreodată pe Contesa Nohamapetan, dar e la fel de sentimentală ca un blestemat de aligator. Mă îndoiesc profund că s-a înmuiat din cauza fiicei, c-a luat chestia asta şi te-a trimis aici ca s-o ajuţi să-şi împlinească o călătorie vindecătoare a sufletului ei ticălos.

— Cred că o subestimezi pe Contesă.

— Mă îndoiesc.

— Nu crezi în perfectibilitatea sufletului omenesc.

— Cred că, pentru a-ţi îmbunătăţi sufletul, este necesar să ai unul.

— Eşti răutăcioasă, Kiva Lagos, zise Fundapellonan.

Kiva ridică din umeri.

— Să-i spun contesei c-ai refuzat darul?

— Sigur, ca să-i dau un motiv în plus să mă urască, nu, mersi.

Fundapellonan zâmbi:

— Atunci o să-i spun că ţi-ai exprimat încântarea şi că-i transmiţi umilele tale mulţumiri.

— Da, este exact stilul meu.

— În aceeaşi măsură în care este şi stilul contesei să dăruiască brăţări.

— Prin urmare, *tu* ai fost cea care i-a dat ideea.

— E posibil să-i fi spus că brăţara ţi se potriveşte.

— Nu ştiu de ce. Nu prea port bijuterii.

— Poate pentru că m-am gândit c-aş vrea să văd cum îţi stă.

Kiva şi-o puse pe mână:

— Ei bine?

— Nu-i rău, zise Fundapellonan după un minut.

— Perfect, atunci, zise Kiva şi-şi scoase brăţara punând-o la loc pe masă. Acum c-am avut momentul nostru siropos de priviri prosteşti şi de împărtăşire, spune-mi ce-ai de zis, ca eu să pot refuza şi să ne putem vedea în continuare de treburile noastre.

— Contesa te invită să-ţi reevaluezi calitatea de administrator al afacerilor Casei de Nohamapetan din

sistemul Centrului Comercial.

— Perfect.

— Pe bune?

— Sigur că da, spuse Kiva şi numără până la unu în minte. Acum am terminat. Şi răspunsul meu pentru contesă este „Du-te dracului!”. I-am spus deja o dată *nu.* Şi-a susţinut cauza în faţa împăraxului, la naiba, şi a fost refuzată. Şi nu numai că împăraxul a spus nu, a adăugat cât se poate de clar că eu trebuie să rămân în acest post şi să primesc pe deplin sprijinul Casei de Nohamapetan pe parcursul anchetei privitoare la sistemul local. Pe care, apropo, nu l-am primit încă şi chestia asta a început să mă enerveze.

— Voi comunica această chestiune contesei.

— Da, aşa să faci. Şi spune-i şi partea cu „Du-te dracului!”. Ai grijă să-i comunici întocmai cuvintele astea contesei. Şi, dacă tot te duci, comunică-i şi că o să încep să-mi pierd cumpătul dacă tu sau oricine altcineva mai apare în biroul meu ca să-mi sugereze să nu mă mai ocup naibii de treaba cu care m-a însărcinat stăpâna reală a întregului univers cunoscut.

Fundapellonan se uită chiorâş la ea.

— Nu c-acum ţi-ai fi ieşit din fire.

— Nu m-ai văzut încă pierzându-mi firea.

— O să-mi notez chestia asta.

— Şi nici contesa. Şi dacă o să-mi pierd cumpătul niciun munte blestemat de brăţări ale prieteniei n-o s-o mai poată ajuta.

— Şi nu există nimic ce te-ar putea face să-ţi schimbi hotărârea?

Kiva dădu din cap:

— Din nou începi cu ofertele de mită.

— Când mă întorc la contesă, trebuie să-i pot spune c-am încercat toate variantele, zise Fundapelloan ridicându-şi mâinile.

— Ce mai era pe listă?

— Doar asta.

— Eşti sigură? N-am ajuns încă la ameninţările voalate.

— Nu există ameninţări voalate.
— Contesa şi-o fi ieşit din mână.
— Ei bine, e mâhnită că şi-a pierdut copilul. Pentru a doua oară, anul acesta.
— Da, ar mai fi şi asta, spuse Kiva, uitându-se din nou la brăţară şi apoi spre Fundapellonan. Ce faci mai încolo?
— Sunt ocupată.
— Şi după aia?
— Sunt ocupată mereu.
— Ştiu precis că nu eşti chiar *atât* de ocupată.
— Ce vrei să spui?
— Că ar trebui să vii pe la mine.
— Poate că vreau să te evit.
— Nu-ţi prea iese, de vreme ce eşti în biroul meu.
— Am o misiune.
— Să aduci daruri.
— Din partea altcuiva.
— Pe care le-ai ales chiar tu.
— Da, aşa este.
— Vino mai târziu şi o să-mi pun brăţara pentru tine. Şi nu voi purta nimic altceva în rest.
— S-a făcut.

— Atunci de ce munciţi pentru ticăloşii ăştia nenorociţi!? o întrebă Kiva pe Fundapellonan mai târziu, în timp ce stăteau amândouă în patul Kivei după o partidă de sex peste medie.
Fundapellonan îi aruncă o privire iritată Kivei.
— Casa de Nohamapetan nu e una ticăloasă.
— Se pare că cineva are nevoie să-şi reîmprospăteze informaţiile legate de evenimentele recente.
— În regulă, spuse Fundapellonan, unii membri ai Casei de Nohamapetan ar putea fi ticăloşi.
— Fratricid. Crimă. Tentativă de asasinat. Fraudă. Gust îndoielnic când vine vorba de bărbaţi. Şi mă refer doar la una dintre toţi ticăloşii ăia blestemaţi.
— Sunt ticăloşi. Ei bine, *erau* ticăloşi.
— Tot ticăloasă, doar c-a murit.

— Dar nici măcar nu am muncit pentru ea.

— Munceşti pentru mama ei. De unde crezi c-a moştenit ticăloşia?

— Dar, tehnic vorbind, nici nu muncesc pentru ea. Muncesc pentru casă.

— Care este condusă de către contesă, şefa ta, şi de familia ei. Te pricepi de minune să despici firul în patru.

— Sunt avocată; cu asta mă ocup. Ascultă, Kiva, nu contest faptul că anumiţi membri ai familiei Nohamapetan nu sunt chiar nişte îngeri şi nici măcar nişte oameni decenţi. Dar lucrez pentru casă. Şi, una peste alta, Casa de Nohamapetan este o casă în general decentă.

— Dacă aşa spui tu.

Fundapellonan se ridică, sprijinindu-se în cot:

— Şi Casa de Lagos? Nu vei fi complet surprinsă să descoperi că, înainte de a te întâlni, am făcut o mică investigare a părţii adverse, ca să spun aşa, cu privire la casa ta. Ai vrea un rezumat despre chestiunile de legislaţia muncii şi diferitele legi privitoare la locul de muncă şi la siguranţa acestuia pe care Casa de Lagos, de regulă, nu le respectă? De câte ori, doar în ultimii doi ani, a fost târâtă Casa de Lagos în faţa judecăţii breslelor pentru practici incorecte? Câte mărci din bugetul anual al casei de Lagos s-au cheltuit pentru capitolul denumit „Soluţionarea conflictelor”? De fapt, aveţi o secţiune separată pentru mită şi nu vă schimbaţi practicile decât dacă depăşiţi suma alocată secţiunii respective trei ani la rând. Ceea ce, apropo, se va întâmpla în curând.

— Aş putea să fac acelaşi tip de investigaţii asupra Casei de Nohamapetan şi să vin cu o listă similară.

— Exact asta voiam să spun, zise Fundapellonan. Casa este o afacere, are nevoie de reprezentare: nu este perfectă, dar nici nu este ticăloasă.

— Dar şefa ta este.

— E ironic că asta vine din partea unei femei care a taxat refugiaţii cu milioane de mărci pentru a le permite accesul la bordul navei ei, care să-i ducă departe de un război civil devastator.

Kiva se uită lung la ea:
— Dar ştiu c-ai făcut investigaţii serioase!
— De ce-ai făcut aşa ceva?
— Aveam nevoie de bani.
Fundapellonan rânji şi se lăsă peste Kiva:
— Vezi tu, *asta* este cu adevărat o ticăloşie, Kiva Lagos.
— Şi totuşi, eşti aici cu mine.
Fundapellonan se ridică în capul oaselor, stând în continuare deasupra Kivei:
— Poate că, pur şi simplu, îmi plac oamenii răi.
Îi prinse încheietura şi-i scoase brăţara de argint şi topaz, apoi o puse pe mâna ei. Îşi ridică mâna în aer ca s-o vadă mai bine.
— Îţi stă bine, spuse Kiva.
— Se potriveşte cu tonul pielii mele, încuviinţă Fundapellonan şi apoi căzu din pat, într-o parte.

— Hei, spuse Kiva către Fundapellonan, câteva ore mai târziu.
Fundapellonan încercă să îngaime ceva, dar Kiva o descurajă cu o mişcare a mânii:
— Nu te chinui. Ai un tub în gât. Tot sistemul tău respirator e dat peste cap acum. Şi tot restul corpului. Ai fost împuşcată. Chiar în patul meu, fir-ar al dracului!
Fundapellonan deschise ochii larg şi se uită în jur, înnebunită.
— Linişteşte-te, hei, stai liniştită, spuse Kiva. Eşti în regulă. Eşti în siguranţă. Ei, nu foarte *în regulă.* Era cât pe-aci să mori de câteva ori. Dar n-o să mori acum. Eşti în afara oricărui pericol. Am cerut să mi se acorde o favoare. Bun venit în apartamentul privat de îngrijire medicală al împăraxului din Palatul Brighton, zise Kiva arătând spre restul camerei.
Ochii lui Fundapellonan, deja măriţi, se făcură cât farfuriile.
— Nu te teme, eu plătesc.
Asta făcu ca ochii lui Fundapellonan să revină uşor la dimensiunea normală.

— Hai să te pun la curent cu ultimele evenimente, spuse Kiva. Ai fost împuşcată în piept. Glonţul a intrat prin uşa de sticlă glisantă. La naiba, mă aflu la etajul al şaptesprezecelea, aşa că e puţin probabil să fi fost o pură întâmplare. Eu, una, cred că cineva a vrut să mă împuşte şi te-a împuşcat pe tine în schimb. Cred asta fiindcă, fără supărare, există probabil mai mulţi oameni care vor să mă ucidă pe mine decât pe tine, inclusiv şefa ta nenorocită. Ţi se pare că e o presupunere rezonabilă?

Fundapellonan încuviinţă din cap, foarte, foarte slab.

— Ai spus cuiva din Casa de Nohamapetan că vii la mine în seara asta?

La întrebarea asta, Fundapellonan rămase nemişcată, continuând să se uite la Kiva.

— Nu sunt supărată pe tine, Senia. Nu cred că mi-ai înscenat aşa ceva. Dar trebuie să ştiu dacă ai spus cuiva din Casa de Nohamapetan că vii la mine.

Senia încuviinţă.

— Le-ai spus şi că o să-mi pun brăţara pentru tine?

Senia încuviinţă.

Kiva zâmbi:

— De-aia sunt sigură că n-a fost o înscenare din partea ta: nu te-ai fi gândit nicio clipă să-ţi pui brăţara. Şi eu aş fi murit. M-ai salvat de la moarte în seara asta, Senia. Ai încasat un glonţ în locul meu.

Fundapellonan o privi pieziş.

— Da, ştiu. Dacă ai fi avut de ales, ai fi preferat să n-o faci. Dar tot îţi sunt recunoscătoare. Şi pentru că n-ai murit. Nu spun asta pentru că-mi *placi* sau ceva de genul ăsta. Nu e un lucru prea grozav să-ţi moară cineva în casă când e vorba de preţul proprietăţii.

Privirea piezişă reveni.

— Prea devreme pentru glume. În regulă, ai dreptate. Bine, ce zici despre asta? În primul rând, cred c-ar trebui să-ţi dai demisia fiindcă şefa ta, care este *dracul în persoană,* probabil c-a pus pe cineva să te împuşte. Şi da, ştiu că mă ţintise pe mine, dar simplul fapt că voia să mă împuşte în timp ce erai acolo ar trebui să te facă să

înţelegi că n-avea nimic împotrivă dacă tu erai o victimă colaterală sau dacă-mi zbura creierii sub privirile tale. În al doilea rând, dacă-ţi dai *demisia* de la Casa de Nohamapetan, vei avea un loc de muncă la Casa de Lagos. Da, avem practici de muncă dubioase. Poate ne ajuţi să rezolvăm problema asta. În al treilea rând, indiferent ce vei face, adu-ţi aminte că meriţi mai mult. Şi în al patrulea rând, îţi aminteşti când ţi-am spus că nu m-ai văzut scoasă din minţi?

Fundapellonan încuviinţă.

— Ei bine, la naiba, asta o pe cale să se schimbe.

Kiva îi gâdilă nasul Tindei Louentintu, căpetenia statului major a Contesei Nohamapetan. Louentintu râse în somn, îşi frecă nasul, apoi se întoarse pe o parte.

Kiva se mai uită, preţ de câteva minute, cum sforăia rahatul ăsta cu ochi. Apoi se duse în baia camerei de hotel a lui Louentintu, puse jos cheia universală care mergea la toate camerele din hotel, pentru care îi plătise o sumă scandaloasă unuia dintre adjuncţii cu mai puţină conştiinţă morală ai managerului de hotel, scoase din ambalaj un pahar de pe lavoar, îl umplu cu apă, se întoarse la pat şi-l turnă peste urechile şi faţa lui Louentintu. Aceasta se trezi gâlgâind.

— A, ce bine, te-ai trezit, zise Kiva. Bună, sunt Kiva Lagos. Apoi îi trânti un pumn lui Louentintu drept în faţă.

Se auzi un trosnet şi din nasul lui Louentintu ţâşni sânge. Aceasta horcăi după aer şi-şi puse mâinile pe faţă, umplându-şi degetele de sânge. Se uită la Kiva şi întrebă:

— De ce? Scoase apoi un urlet când Kiva o pocni încă o dată direct în nenorocitul ăla de nas.

— Îmi cer scuze, voiai să mă întrebi ceva? îi spuse Kiva.

Îşi scutură mâna, strâmbându-se de durere. Era sigură, la dracu', că tocmai îşi rupsese un deget cu lovitura aceea în nasul cretinei ăsteia, dar nu voia să-i dea satisfacţia de a afla asta, aşa că-şi retrase mâna din nou, gata să lovească.

— Hai, zi dracului ce voiai să mă întrebi, grămadă împuţită de rahat!

Louentintu tăcu. Apoi Kiva îi administra o nouă lovitură de pumn. Louentintu se prăvăli printre perne, împrăştiind sânge peste tot, şuierând îngrozitor în timp ce respira prin nasul sfărâmat.

— Acum c-am trecut de chestiunile introductive, hai să-ţi explic de ce mă aflu aici, zise Kiva. În seara asta, o prietenă de-a mea şi o angajată a şefei tale, rahat ambulant ce eşti – a fost împuşcată în faţa mea. Acum era peste mine, ţinând în sus la vedere o bijuterie fină şi-n clipa următoare era la câţiva metri depărtare, pe podea, cu o gaură în piept. A fost un miracol că a supravieţuit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse forăind Louentintu.

— Nu îndrăzni, fir-ai a dracului! spuse Kiva. O să te trag naibii din patul ăsta împuţit şi o să te arunc direct de pe balconul tău blestemat şi puţin o să-mi pese ce mi se întâmplă după aia. Aşa că dacă vrei să afli dacă poţi *să zbori,* cucoană, mai spune-mi naibii o dată că nu ai nici cea mai palidă idee despre ce dracu' vorbesc.

Louentintu nu scoase o vorbă.

— Acum, ştim amândouă pentru cine era glonţul, continuă Kiva. Dar a nimerit în schimb în Senia Fundapellonan. Ei bine, asta e. Şi loviturile de pumn pe care le-ai primit în faţă îi erau destinate Contesei Nohamapetan. Dar, ce să vezi, nici eu nu ţintesc prea bine. Diferenţa e că Senia nu a meritat, mama mă-sii, ce i s-a întâmplat. Cu tine, pe de altă parte, e cu totul altă mâncare de peşte. Ştiu c-o ştergi la cur de căcat pe Contesa Nohamapetan.

— Aşa că uite care-i treaba. O să-ţi iei faţa aia proaspăt storcită şi o să urci cele şase etaje până la etajul unde doarme şefa ta şi-o s-o trezeşti. O să-i spui că a greşit ţinta. Şi o să-i spui că mâine, dis-de-dimineaţă o să-mi fac intrarea în Casa Breslelor şi o să merg la biroul *meu* şi o să mă aşez în scaunul meu drăguţ, la biroul meu drăguţ cu o ceaşcă drăguţă de ceai şi după aia o să-i *zdrobesc,* piesă cu piesă, întreaga ei afacere blestemată. Voi dedica fiecare minut din restul vieţii mele pentru a face cu casa ei exact ceea ce am făcut cu nasul tău complice şi ticălos. Am

strâns *deja* destule informaţii despre familia hapsână şi ticăloasă a contesei ca să pot determina breslele să ia în calcul în mod serios scoaterea în afara legii a casei voastre şi întemniţarea voastră, a tuturor. Şi astea sunt nişte nimicuri. Imaginează-ţi de ce sunt în stare acum, că sunt *ca dracu' de motivată.*

— Sau? spuse Louentintu.

— Ce?

— Am spus „sau”.

Nasul lui Louentintu nu mai sângera şi ea îşi ştersese faţa de cearşaf, mânjindu-şi mai rău şi chipul, şi cearşaful:

— Atunci când cineva aruncă ameninţări, există întotdeauna un „sau”. Dă-mi ce vreau „sau” o să-ţi dau foc la casă. Aţi rostit ameninţările, Lady Kiva. Aştept să aud ce urmează după „dacă”.

— Ce-ţi mai face nasul? întrebă Kiva.

— A avut perioade mai bune.

Kiva încuviinţă şi o lovi pe Louentintu în nas încă o dată. Louentintu se prăvăli din nou pe tăblia patului.

— Asta a fost în loc de „sau”, zise Kiva. Asigură-te că-i spui contesei despre asta. Şi mai spune-i să-şi mute fundul din Hubfall. Are ditamai nava spaţială, blestemata. De acum înainte poate să doarmă acolo.

CAPITOLUL 14

Nava era mare, precum un decar, şi avea şi un inel, asemenea unui decar. Dar, spre deosebire de un decar, inelul nu se rotea generând câmpul gravitaţional la interior pentru oameni şi pentru obiecte. Era iluminată, intermitent, peste tot. Marce presupunea că energia şi sistemele funcţionau şi ele intermitent, asta în cel mai bun caz. Nava era într-adevăr „caldă”, dar numai în comparaţie cu spaţiul din jurul ei. Cu excepţia unui arc din inelul ei, nava înregistra o temperatură de câteva grade Celsius cu plus.

Nu nava în sine era interesantă, ci mulţimea de obiecte din jurul ei: zeci de obiecte cilindrice mici, fiecare cu o lăţime de maximum treizeci de metri, conectate la unul sau mai multe obiecte similare prin cabluri şi rotindu-se în jurul unui punct central, care era el însuşi conectat la nava cea mare. Marce se uită la unul dintre cablurile din sala de şedinţe a echipajului de pe *Bransid* şi observă pe el ceva care se mişca: un mic rezervor, ataşat unui troliu mecanic. În timp ce se uita, troliul aduse rezervorul spre unul dintre cilindri, care-l înghiţi imediat.

— E adevărat ceea ce vedem?! întrebă Jill Seve, urmărind cum dispărea rezervorul.

Făcea parte din marină, era lingvistă şi în plus licenţiată şi în antropologie, Amiralul Emblad considerând că răspundea nevoilor acestei misiuni.

— Da, chiar vedem asta, spuse Plenn Gitsen, biologul din cadrul marinei. Dar credem ceea ce vedem? Asta-i întrebarea.

— Vreau să spun: cum naiba de sunt oameni *în viaţă* acolo? întrebă Seve. Cât a trecut de la prăbuşirea curentului de Flux?

— Opt sute de ani, spuse Roynold, care stătea în picioare lângă Marce, uitându-se la monitor.

— Cum pot trăi oamenii aşa, întrebă Seve, arătând spre monitor, vreme de opt sute de ani?

— Probabil nu au trăit *aşa* vreme de opt sute de ani, spuse Gennety Hanton. Avem dovezi că au fost oameni pe Dalasýsla acum treizeci de ani. Dacă am fi avut timp să cercetăm celelalte habitate din spaţiul local, probabil c-am fi descoperit că unele dintre ele sunt locuite sau măcar c-au fost vizitate recent. Sau relativ recent.

— Deci spui că oamenii au trăit aşa vreme de cel puţin treizeci de ani, spuse Seve.

— Aşa se pare, spuse Hanton.

— OK, cum naiba poţi trăi aşa treizeci de ani?

— Habar n-am.

— Trăiesc aşa pentru că nu au alte *opţiuni,* spuse Roynold iritată. Bineînţeles. Misiunea noastră este să descoperim de ce. Şi cum.

— Deci ne ducem acolo? îl întrebă Hanton pe Marce.

Marce se întoarse spre Gitsen, biologul:

— E o idee bună să mergem acolo?

— Oricine ar fi, au trăit izolaţi aici pe Dalasýsla aproape un mileniu, zise el. Numărul de oameni cu care au interacţionat, toată viaţa lor, nu poate fi mai mare de câteva sute, cel mult. Nu e cine ştie ce.

— Vă e teamă că, dacă respirăm în mediul lor, ar putea muri din cauza microbilor noştri, spuse Roynold.

— Sau invers, spuse Gitsen. Nu avem nicio idee despre evoluţia şi mutaţiile bacteriilor şi virusurilor din mediul lor foarte limitat. Nu putem să ne înfăţişăm acolo pur şi simplu şi să-i îmbrăţişăm. Asta ar putea însemna o distrugere reciprocă.

— Prin urmare, avem un vot negativ, spuse Marce.

Gitsen dădu dezaprobator din cap:

— N-am spus asta. Cred că trebuie să mergem acolo. Oricine ar fi, aceşti oameni reprezintă un miracol al ştiinţei. Au reuşit cumva să supravieţuiască opt secole după prăbuşirea civilizaţiei lor. Trebuie să vorbim cu ei. Dar trebuie să fim atenţi.

— Deci ne întoarcem la costumele spaţiale, spuse Hanton.

— *Tu* nu trebuie să mergi, îi spuse Seve lui Hanton. Nu

există sisteme informatice care să poată fi piratate.

— De care să ştii tu, îi replică Hanton.

Roynold se uită spre Marce:

— Cine ar trebui să meargă? întrebă ea.

— Seve şi Gitsen, bineînţeles, răspunse Marce. Cred c-am vrea să-i cerem şi Mertei Ells, medicul de pe *Bransid,* să vină cu noi. Şi, sunt convins, Căpitanul Laure va dori să fim însoţiţi de cel puţin câţiva puşcaşi marini. Şi poţi să mergi şi tu, Hat.

— Ce te face să crezi că vreau asta? întrebă Roynold.

— Fiindcă în ultima misiune am mers eu, spuse Marce.

— *Aceea* era misiunea la care aş fi vrut să particip, spuse Roynold. Ştii că nu-mi prea plac oamenii.

— Îmi pare rău, spuse Marce.

— E-n regulă, zise Roynold şi-şi îndreptă atenţia din nou spre navă. Dar *cum* aveţi de gând să procedaţi? Vă duceţi, pur şi simplu, şi ciocăniţi la uşă?

— Hei, spuse Hanton, arătând spre ecran. Vedeţi asta?

— Ce să vedem? întrebă Marce.

— Una dintre luminile inelului a început să licărească.

Marce se uită spre navă şi abia reuşi să vadă lumina respectivă:

— Poţi să măreşti un pic imaginea?

— Imediat, spuse Hanton.

— Nu se aprinde şi se stinge aleatoriu, şi nici la intervale regulate, spuse Seve după un minut. Luminează lung, alteori scurt. E un cod.

Hanton se uită la ea preţ de o clipă, apoi îşi scoase tableta şi porni o funcţie de căutare:

— Ştiu ce e, spuse el. Marina Imperială are un sistem codificat pentru navele aflate în primejdie pe care-l poate folosi dacă au căzut celelalte sisteme de comunicaţii.

— Şi se folosesc de reflectoarele navei? întrebă Roynold sceptică. Având în vedere distanţa medie dintre nave, mi se pare o chestie de un *optimism* exagerat.

— N-am spus că are *sens,* spuse iritat Hanton. Am spus doar că ştim ce e. Şi e destinat, oricum, doar pentru navele spaţiale. Poate fi folosit şi pentru nave de uscat, şi pentru

cele de pe mare.

— Şi sistemul acesta de mesaje a rămas identic vreme de opt sute de ani, spuse Marce.

— Sigur că nu, spuse Hanton şi întoarse tableta spre Marce. Dar, fiindcă face parte din baza de date informaţionale a misiunii, am cheia codului de acum opt sute de ani.

— Bravo ţie, spuse Marce.

— Făcea parte dintr-un fişier pe care l-am descărcat, cu mai multe date despre nave în general, dar îmi voi asuma cu bucurie meritul, spuse Hanton. Acum lăsaţi-mă un minut ca să pot fi atent. Sunt trei mesaje individuale, adăugă, peste câteva minute. Primul este: „Comunicaţiile sunt nefuncţionale.”

— Ştiam asta, spuse Roynold.

Hanton ridică mâna în sus:

— Al doilea este: „Sistemele sunt în stare critică.”

— Şi al treilea? întrebă Marce.

— „Ajutor.”

Dalasýslanii erau scunzi şi deopotrivă subţiratici, probabil din cauza nutriţiei defectuoase şi a gravitaţiei scăzute, se gândi Marce. Îşi dădu seama că Dr. Ells, care stătea lângă el, îşi dorea în mod evident să-l ducă pe unul dintre ei în cabinetul medical ca să-l consulte. Nu putea s-o condamne; dacă ar fi fost doctor, probabil că şi el şi-ar fi dorit să facă acelaşi lucru.

În momentul acela însă ceea ce-şi dorea Marce cu adevărat era să-i înţeleagă.

Căpitanul Laure nu fusese de acord cu cererea lui Marce de a fi trimis acolo fără gărzi de securitate şi nu a vrut să rişte trimiţând acolo un grup întreg de savanţi. În cele din urmă, Marce, Ells, Seve şi Fruntaşul Lyton îşi puseseră costumele, luaseră o navetă şi aşteptară lângă o cameră de presurizare până când unul dintre Dalasýslani o deschise manual pentru ca ei să poată intra. Dalasýslanul purta un costum care nu-i venea bine şi care părea vechi şi peticit, asta fiindcă aşa şi era.

După ce intrară, Dalasýslanul închise din nou camera de depresurizare şi aşteptă ca aerul să pătrundă înăuntru. Apoi deschise uşa interioară, îşi scoase costumul şi-l lăsă lângă camera de depresurizare. Dalasýslanul era aproape gol, de sex nedefinit şi părea să aştepte ca membrii echipajului de pe *Bransid* să-şi scoată şi ei costumele. Fiindcă nu şi le scoteau, Dalasýslanul făcu o grimasă de parc-ar fi spus *n-aveţi decât* şi se porni să salte în microgravitaţie făcând semn celor patru să-l urmeze. Îl urmară, săltând şi ei pe punte cu ghetele lor magnetizate.

Interiorul navei se dezintegra; sau arăta grozav pentru o navă bătrână de opt sute de ani, cum vreţi s-o luaţi. Marce observă că fiecare piesă era cârpită şi improvizată.

Era o navă Frankenstein, evident recondiţionată din bucăţi şi piese de pe alte nave şi habitate. Cetăţenii de pe navă se bazau pe resturi, fiindcă altfel n-ar fi reuşit să supravieţuiască atât de mult.

Membrii echipajului de pe *Bransid* fură conduşi într-un loc care părea să fie popota sau chiar ar fi fost popota, dacă nava ar fi semănat câtuşi de puţin cu o navă obişnuită. Înăuntru se aflau mai multe zeci de alţi Dalasýslani, care nu se deosebeau prea mult de cel care-i condusese înăuntru.

Erau oameni, dar un fel de oameni pe care Marce nu-i mai întâlnise până atunci. Erau fiinţe ale spaţiului şi ale navelor spaţiale, dar aşa cum nu mai era nimeni din Interdependenţă. Miliarde de cetăţeni ai Interdependenţei trăiau, bineînţeles, în spaţiu. Dar locuiau în habitate cu gravitaţie normală şi cu atmosferă normală, şi cu toate utilităţile esenţiale, şi cu aproape tot luxul necesar. Trăiau *în* spaţiu. Nu erau *ai spaţiului,* precum aceşti Dalasýslani.

Aşa arată viitorul nostru, se gândi Marce şi speră că fiorul involuntar care-i străbătu corpul nu putea fi văzut mulţumită costumului său.

Dalasýslanul care-i escortase în încăpere se duse spre un grup de compatrioţi şi un altul se desprinse din grup, venind spre echipa lui Marce, şi începu să vorbească. Marce nu reuşi să înţeleagă niciun cuvânt din ce spunea:

— Jill? se adresă Marce lingvistei, după ce Dalasýslanul se opri din vorbit.

— E limbajul standard al Interdependenţei, zise Seve. Sau *a fost.* A suferit un soi de alternanţă vocalică.

— Îl înţelegi?

— Oarecum.

Seve păşi spre Dalasýslan şi arătă spre ea însăşi:

— Om.

Apoi arătă spre Marce:

— Om.

Făcu la fel cu Ells şi Seve.

Dalasýslanul se prinse repede şi rosti un cuvânt care semăna cu „om”, dacă cineva ar fi înregistrat cuvântul, l-ar fi derulat invers cu ajutorul unui aparat de înregistrare, ar fi rostit acel cuvânt, l-ar fi derulat invers, l-ar fi rostit pe acela, repetând apoi procesul de câteva zeci de ori. Seve repetă jocul cuvintelor de mai multe ori, cu diferite obiecte din cameră, aflând versiunea Dalasýslană a denumirilor. Apoi îi spuse Dalasýslanului ceva care sună, pentru urechile lui Marce, de parcă nici măcar n-ar fi fost o limbă.

Dalasýslanul încuviinţă şi aşteptă.

— Stai, ce i-ai spus acum? întrebă Marce.

— *Cred* că am spus „Nu vorbi aşa de repede, cuvintele voastre sunt dificile pentru noi”, zise Seve. Cred că vom afla dacă chiar am spus asta.

Dalasýslanul începu din nou să vorbească, dar mult mai lent de data asta, şi Marce aproape că reuşi să distingă părţi care ar fi putut fi cuvinte pe care ar fi putut să le ştie.

— Acesta este Chuch şi el – cred că a zis „el” – este căpitanul lor şi aici se află tot ce a mai rămas din Dalasýsla, spuse Seve, apoi îi făcu semn lui Chuch să continue. Spune că nava asta a fost casa celor din Dalasýsla care au supravieţuit vreme de o sută de ani. (Începu să vorbească din nou.) Au fost mai multe, dar celelalte nave şi habitate au pierit în timp. Spune că au supravieţuit mergând cu nava de la un habitat la altul, căutând prin resturi lucrurile de care aveau nevoie. (Urmă o altă rafală de cuvinte.) Dar acum nu mai pot face asta.

— De ce?

Ascultară din nou.

— Cred că sistemele lor de propulsie sunt defecte, spuse Seve. Au destulă energie să deplaseze nava, dar nu pot s-o manevreze. (O nouă pauză.) Au posibilitatea să acţioneze unele sisteme ale navei, dar nu pot să mai ajungă la habitatele de unde îşi adună cele necesare să repare nava. Lucrurile se prăbuşesc în jurul lor şi, în cele din urmă, nava va fi complet distrusă.

— În cât timp? întrebă Seve şi Chuch se uită spre un alt dalasýslan, care răspunse.

— Au trecut optsprezece luni de când a căzut sistemul de propulsie, spuse Seve. Omul ăsta este inginerul-şef şi estimează că într-un an sau doi mai multe dintre sistemele critice vor cădea.

— Au un inginer-şef? spuse Lyton.

— Păi au menţinut nava asta în funcţiune atâta timp, spuse Marce. Sigur că au un inginer-şef. Nu presupune că oamenii ăştia sunt idioţi, Lyton.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

Chuch o întrebă ceva pe Seve, iar aceasta îi răspunse:

— M-a întrebat ce vorbeam.

— Şi i-ai spus?

— Da.

Chuch spuse ceva, iar Seve îl ascultă:

— Este de acord că nu sunt idioţi, doar disperaţi. Ne cere ajutorul.

— De ce au nevoie? întrebă Marce.

— De ajutor pentru repararea sistemelor de propulsie, pentru început. Alte tipuri de asistenţă tehnică. Hrană – nu, îmi cer scuze, o rezervă de alimente. Lucruri pe care le pot cultiva. Provizii medicale. Informaţii. Tehnologie nouă.

Chuch se uită la Marce şi rosti un singur cuvânt. Marce se uită la Seve.

— A spus cumva „De toate”?

— Aşa cred, da.

— Ei bine, nu pot să-l condamn pentru asta, spuse Marce şi rămase tăcut pentru câteva clipe.

— Ce e? întrebă Seve.

— Nu par surprinşi să ne vadă, spuse Marce.

— Ce vrei să spui?

Marce arătă spre încăperea din jur, spre Dalasýslanii adunaţi acolo:

— Au trăit pe nava asta cel puţin o sută de ani. Înainte de asta au dus o existenţă precară într-unul dintre habitate. Curentul de Flux care venea aici s-a prăbuşit acum opt sute de ani. Tu cum ai reacţiona dacă ai fi brusc descoperită după sute de ani de izolare?

— Habar n-am, spuse Seve.

— Probabil m-aş căca pe mine, spuse Lyton, iar Seve o privi ciudat.

— Crezi c-ar trebui să se poarte cu noi ca şi cum am fi nişte zei sau ceva asemănător? întrebă Dr. Ells.

— Nu, spuse Marce, dar nici nu cred c-aş reacţiona aşa. Întreabă-l, spuse întorcându-se spre Seve.

— Ce să-l întreb?

— Întreabă-l de ce nu pare surprins că ne vede.

Seve îl întrebă şi începu să clipească repede când auzi răspunsul.

— Ce-a spus? întrebă Marce.

— A spus că nu a fost surprins să ne vadă fiindcă cei de pe ultima navă care a venit au spus că vor veni mai multe nave.

— Cum? spuse Marce.

Chuch vorbi din nou.

— Spune că ultima navă a venit acum trei sute de ani şi că echipajul ei a rămas aici. Spune că fiecare membru al echipajului său, inclusiv el însuşi, are ceva din sângele lor. Şi căpitanul acelei nave spunea mereu că vor veni mai multe nave, în cele din urmă. Aşa că nu au fost surprinşi când am venit. Ne aşteptau. Şi am venit la timp, aşa că ne mulţumesc pentru asta.

CAPITOLUL 15

Arhiepiscopul Gunda Korbijn se gândea din nou la artă. Se gândea în special la o statuie, *Rachela la Marea Adunare,* creată de Admirabilul Pritof („Admirabilul” nu era de fapt prenumele lui Pritof, dar la un timp de la moartea sa, un comerciant de obiecte de artă extrem de ingenios, care deţinea prea multe dintre sculpturile lui, realizase o campanie foarte reuşită de PR). Sculptura în sine fusese inspirată de o pictură cu acelaşi subiect a Hippolytei Moulton, care era expusă la Institutul de Artă Imperială, aflat nu departe de Catedrala Xi’an.

În pictură, Rachela era înfăţişată ţinând un discurs în faţa unei adunări de membri ai elitei politice şi administrative, care aveau să fie atât de mişcaţi de cuvintele ei, încât aveau să lase imediat deoparte divergenţele meschine dintre ei şi aveau să formeze Interdependenţa. În reprezentarea lui Moulton, Rachela era o femeie frumoasă, cu faţa senină şi, în mod ironic, cu o expresie de indiferenţă. Aparent, politicienii şi oamenii de afaceri fuseseră atât de uimiţi de cuvintele ei, încât nu s-au sinchisit de faptul că acestea ieşeau din gura unui manechin.

Sculptura lui Pritof propunea o altă interpretare a momentului. Sculptorul păstrase exact aceeaşi postură a Rachelei ca cea din pictura lui Moulton, dar expresia de pe chipul ei era extrem de diferită. În locul seninătăţii şi a indiferenţei, pe faţa Rachelei se puteau citi isteţimea şi conştientizarea şi chiar, după cum se susţinea – în mod exhaustiv, în publicaţiile academice şi de artă –, sarcasmul. Rachela lui Moulton era un idol religios; Rachela lui Pritof era o femeie cu un plan.

Dintre cele două, reprezentarea lui Moulton era mai cunoscută şi de aceea se afla la Institutul de Artă Imperială, în timp ce sculptura lui Pritof era într-o formă de exil în catedrala Bisericii Interdependenţei din Sumadija, habitatul de obârşie al lui Pritof. Dar lui Korbijn

nu-i păsa. Deşi era Arhiepiscop şi conducătorul efectiv al bisericii, iconografia cu feţe indiferente o băga în sperieţi pe Korbijn. O depersonaliza pe Rachela şi o făcea mai puţin umană şi mai inevitabilă. Şi deşi era în avantajul Bisericii Interdependente să-şi confere un aer de inevitabilitate – aşa ceva e favorabil tuturor bisericilor –, Korbijn, care datorită profesiei şi propriei sale înclinaţii studia istoria religiei, ştia că nu era nimic inevitabil în privinţa bisericii. Absolut deloc. Faimoasa adunare imortalizată de ambele opere de artă, de pildă: politicienii şi mai marii din industrie nu se holbaseră la Rachela amuţiţi de uimire. Râseseră şi-şi bătuseră joc de prostia ei. Şi, în mod sigur, nu ieşiseră din încăpere şi nici nu se adunaseră să creeze Interdependenţa. Pentru asta, fusese nevoie de mulţi ani şi de nenumărate negocieri în culise, iar detaliile acestor negocieri fuseseră într-o măsură mult mai mare mai degrabă profane, decât înălţătoare. Pictura lui Moulton era o formă de propagandă ulterioară a momentului, comandată de unul dintre predecesorii îndepărtaţi ai lui Korbijn în funcţia de arhiepiscop de Xi’an. Cărţile de istorie nu ascundeau, desigur, adevărata poveste a adunării, dar oamenilor le plăcuse mai mult versiunea lui Moulton. În măsura în care se gândeau vreodată la *Rachela la Marea Adunare,* cei mai mulţi şi-o imaginau în maniera lui Moulton.

Şi de aceea lui Korbijn îi plăcea mai mult sculptura. Bănuia că expresia adevărată a Rachelei din timpul marii adunări fusese mult mai apropiată de ceea ce reprezentase Pritof decât ceea ce ilustrase Moulton. Nu era prima oară când Korbijn îşi dorea ca Rachela să fi fost mai degrabă o persoană divină decât un om, fiindcă aşa măcar ar fi putut s-o invoce şi s-o întrebe la ce naiba se gândise când hotărâse să le vorbească politicienilor şi oamenilor ălora de afaceri, ce erau de fapt „profeţiile” ei şi în ce măsură ar fi trebuit ca biserica în slujba căreia Korbijn pusese aproape patruzeci de ani din viaţă să se ghideze după ele.

În afară de asta, îşi dorea să poată fi împărax pentru o singură zi. Era un secret bine ştiut faptul că împăracşii

erau cu toţii dotaţi cu o tehnologie la care nu avea acces nimeni altcineva din Interdependenţă, una care înregistra fiecare gând al lor şi care, după moarte, putea să-i reconstituie aşa încât să-şi poată sfătui succesorul. Exista o cameră în palatul imperial dedicată acestei tehnologii. Korbijn nu ştia dacă acest program de înregistrare începuse încă de pe vremea Rachelei, dar dacă o includea, Korbijn i-ar fi pus câteva întrebări incisive fantomei ei digitale.

Dacă mintea Rachelei este acolo, Grayland i-a pus cu siguranţă aceleaşi întrebări pe care i le-aş adresa şi eu, se gândi Korbijn.

Şi de aceea, Korbijn se gândise din capul locului la sculptura lui Pritof. Fiindcă, la fel ca Rachela, Grayland a II-a urma să se adreseze unei mari adunări.

Oficial, urma să se adreseze Parlamentului Interdependenţei, un organism din care ea ca împărax făcea parte ca simplu şi unic reprezentant al habitatului Xi'an deşi, conform tradiţiei, împăraxul nici nu se prezenta în parlament, nici nu vota.

Dar auditoriul nu era format doar din membrii parlamentului. Galeria parlamentului devenise destinaţia cea mai râvnită din Xi'an, şi membrii breslelor importante ale Interdependenţei se luptau pentru locuri libere. Korbijn nu trebuia să se lupte pentru un loc – fusese invitată să ofere o binecuvântare oficială înainte de cuvântarea împăraxului şi aceasta acceptase –, dar alţi episcopi şi lideri ai bisericii erau în aceeaşi situaţie ca membrii breslelor. În fond, toate puterile importante ale Interdependenţei – cea politică, cea comercială şi cea religioasă – aveau să fie prezente acolo.

Oricând avea să se întâmple asta, se corectă Korbijn în minte. Ştia toată lumea că împăraxul va ţine o cuvântare, dar aceasta nu stabilise încă o dată precisă. Ministrul ei de comunicare se rezumase să spună că evenimentul avea să aibă loc „în scurt timp”. Era clar că Grayland aştepta ceva, deşi ce anume aştepta era deocamdată doar subiectul unor speculaţii intense.

Spre deosebire de Rachela, Grayland a II-a avea să se adreseze adunării sale ca împărax în funcţie şi, cel puţin oficial, era cea mai puternică persoană din universul cunoscut. Korbijn nu era pe de-a-ntregul convinsă că asta reprezenta, cu adevărat, un avantaj. E posibil ca Rachela să fi fost considerată o nebună şarmantă atunci când se adresase scepticilor ei. Grayland, în schimb, era considerată periculoasă. Korbijn era perfect conştientă de zvonul că Grayland intenţiona să se folosească de cuvântare ca să anunţe starea de asediu, justificând asta prin faptul că închiderea curenţilor de Flux necesită un nivel superior de ordine socială. Apoi, sub acoperirea legii marţiale, Grayland avea să scape de duşmanii ei, exact cum făcuse cu Nadashe Nohamapetan.

Korbijn îşi dăduse ochii peste cap atunci când i se spusese despre acest zvon anume, dar îşi schimbă părerea după ce acceptă o întrevedere neanunţată cu Tinda Louentintu. Şefa de personal a Contesei Nohamapetan se prezentase într-o manieră surprinzătoare, cu-o faţă călcată parcă de tancuri. Când Korbijn o întrebă dacă se simţea bine, Louentintu invocă faptul că s-ar fi împiedicat de pragul de la uşa balconului, ceea ce Korbijn realiză că era o minciună gogonată, dar Louentintu se folosise de această scuză pentru a arăta clar că nu voia să mai vorbească despre asta, sugerându-i printre altele lui Korbijn să aibă în vedere o schismă în sânul Bisericii Interdependente.

— De ce aş face aşa ceva? întrebă Korbijn, în loc s-o acuze pe loc pe Louentintu de blasfemie, ceea ce ar fi fost dreptul ei ca lider ecleziastic al bisericii, dar ceva foarte rar pus în practică şi care, oricum, ar fi complicat lucrurile inutil.

— Pentru continuitatea bisericii, desigur, spuse Louentintu. Contesa ştie că aţi convocat recent episcopii pentru a discuta despre împărax şi viziunile ei şi ce au însemnat ele pentru controlul dumneavoastră asupra Bisericii Independente. Mai ştie că n-au fost puţini cei care au susţinut necesitatea unei schisme, pentru conservarea integrităţii bisericii.

Korbijn îşi aminti dezbaterea-gâlceavă de ore întregi la care se referea Louentintu şi fu iritată că unul dintre episcopii ei alesese s-o dezvăluie. Avea să se ocupe mai târziu de acesta, oricine-ar fi fost:

— Presupun că au fost câţiva care au făcut-o, spuse Korbijn. Dar v-aş atrage atenţia că întrevederea respectivă a fost înţeleasă ca fiind un exerciţiu intelectual liber. Nu se aştepta nimeni să ducă şi nici nu va duce la vreo strategie.

— Bineînţeles că nu. Dar ar putea.

— Vă rog să treceţi la subiect, Lady Louentintu.

— Vreau să spun că, în cazul în care aţi susţine o schismă, aţi descoperi că aveţi aliaţi.

— Cu tot respectul faţă de Contesa Nohamapetan, biserica nu are nevoie să fie văzută cu aliaţi ca Domnia Sa.

— Oricât de nefericită ar fi afirmaţia dumneavoastră, înţeleg de ce spuneţi asta. Aşa că veţi fi mulţumită să aflaţi că nu va fi nevoie să fiţi văzută împreună cu noi. Alături de dumneavoastră vor fi alţi aliaţi, mult mai importanţi.

— Şi când spuneţi că vor fi alături de noi, la ce anume vă referiţi?

— Presupun c-ar fi vorba de sprijinul financiar şi material pentru ca noua biserică să păstreze proprietăţile bisericii anterioare, pentru început.

— Deci nu este neapărat o schismă, doar o lovitură de stat.

— Nici măcar n-ar fi nevoie să se ajungă acolo. Dar o mulţime de oameni – din parlament, din cadrul caselor importante şi da, din biserică – încep să vadă necesitatea de a invita acest împărax să părăsească tronul.

— „A invita”, spuse Korbijn. Ce termen reverenţios!

— Nu trebuie să fie o acţiune violentă, spuse Louentintu. Contesa Nohamapetan înţelege mai bine decât aproape oricine altcineva în acest moment inutilitatea unui act de violenţă împotriva împăraxului. A simţit care e preţul violenţei mai mult decât oricine altcineva, inclusiv împăraxul. Doi copii morţi şi un al treilea la Capăt, pe care nu-l va mai vedea niciodată. Dar violenţa poate fi evitată, dacă se aplică destulă presiune. La momentul potrivit. În

locul potrivit.

Korbijn se dumiri dintr-odată:

— Cuvântarea împăraxului din parlament. Puneţi ceva la cale.

— *Noi* nu punem nimic la cale, spuse Louentintu. Dar se pregăteşte ceva.

— Rişti foarte mult spunându-mi asta, zise Korbijn. Fac parte din comitetul executiv. Şi sunt apropiată de acest împărax.

— Sunteţi apropiată de împărax, aşa e. Şi este riscant. Dar aţi fi putut să ordonaţi să fiu arestată pentru blasfemie acum câteva minute. Şi, în plus, sunteţi o putere în sine, ca Arhiepiscop. Biserica dumneavoastră nu datorează multe împăraxului. Şi când va veni un nou împărax, acesta – sau aceasta – ar putea decide separarea oficială a puterii împăraxului de biserică şi înălţarea în grad a arhiepiscopul în funcţie al Xi'anului la rangul de nou Cardinal al Xi'anului şi al Centrului Comercial.

— Aţi mers până atât de departe cu planurile!

— Din nou, nu noi, Casa de Nohamapetan. Dar ştim că există planuri.

— Şi totuşi *tu* eşti cea care a venit să mă ispitească, Lady Louentintu.

— Nu mă aflu aici ca să vă ispitesc, Eminenţă. Vreau doar să vă prezint posibilităţile. Şi pentru a face apel la integritatea dumneavoastră morală: trăim vremuri tulburi şi, odată cu prăbuşirea curenţilor de Flux, lucrurile vor deveni şi mai nesigure. Ne aşteaptă fără îndoială – pe noi toţi – vremuri întunecate. Grayland a II-a este bine intenţionată, dar nu este persoana potrivită să ne conducă prin ceea ce urmează pentru Interdependenţă. Altcineva va trebui s-o facă. Şi ar fi mai bine pentru toată lumea ca acest lucru să se hotărască mai repede, nu mai târziu.

Korbijn zâmbi:

— Este amuzant. Ceea ce spui seamănă foarte mult cu ce mi-a spus un cunoscut de-al meu care m-a vizitat de curând, pe aceeaşi temă.

— Vorbiţi din nou cu el. Poate vă va spune din nou

aceleaşi lucruri.

— Nu pot. Tocmai a murit.

Lui Louentintu îi luă un minut până să se prindă, dar înţelese în cele din urmă:

— Foarte neplăcut.

— Pentru el, în mod sigur, spuse Korbijn.

— Gândiţi-vă la ce v-am spus acum, Eminenţă, spuse Louentintu. Ne aşteaptă multe. Biserica va avea un rol în toate acestea. Dar depinde de dumneavoastră ce rol anume şi cum va arăta viitorul ei. Împăraxul îşi va ţine în curând cuvântarea. Şi în ziua când se va întâmpla asta, timpul se va fi încheiat.

Ei bine, se gândi Korbijn, după ce Louentintu plecase, *asta s-a petrecut aproape întocmai cum a spus Grayland a II-a.*

— Vor veni să te vadă în curând, îi spusese Grayland când Korbijn mersese să vorbească despre ce i se întâmplase lui Teran Assan.

Discutaseră pe scurt despre soarta lui Assan şi despre ce va însemna pentru funcţionarea comitetului executiv şi apoi Korbijn îi dezvăluise discuţia pe care o avusese cu Assan despre cuvântarea ei viitoare şi cum o îndemnase acesta să se întâlnească cu episcopii ei.

Grayland încuviinţase la toate acestea şi făcu acea remarcă criptică:

— Ei? spuse Korbijn.

— Nu vreau să par o adeptă a conspiraţiilor. Pe de altă parte, Lordul Teran abia a murit, încercând s-o salveze pe Nadashe Nohamapetan. Contesa Nohamapetan va nega, sunt convinsă, că ea sau casa ei au avut ceva de-a face cu asta. Dar Lordul Teran, indiferent ce alte calităţi ar fi avut, nu era cineva care să facă lucruri de capul lui.

— Crezi că e o parte din ceva mai important.

— Cred că am speriat mai multe persoane importante vorbind despre viziunile mele, spuse Grayland. Ceea ce nu mă surprinde. Viziunile sunt tulburătoare şi perturbă ordinea şi nimeni dintre cei de la putere nu-şi doreşte perturbarea ordinii. Ei nu înţeleg că perturbarea va avea

loc, fie că şi-o doresc sau nu. Viziunile mele perturbă ordinea doar pentru a preveni haosul de mai târziu. Dar asta nu le foloseşte la nimic. Aşa că pun la cale ceva pentru a menţine ordinea cu care s-au obişnuit.

— Şi ce este acel ceva?

Grayland îi zâmbi lui Korbijn.

— O, cred că ştii cât se poate de bine.

— O lovitură de stat.

Grayland încuviinţă din nou.

— Sau ceva de genul ăsta. Nu doar o tentativă de asasinat stângace, cum a făcut Nadashe. Ceva de amploare, elegant şi de necontestat. Aşa că sigur vor avea nevoie de dumneata pentru asta. De dumneata şi de biserică. Şi da, vor veni să te încerce şi să înceapă negocierea.

— Şi doriţi să vă spun cine sunt când vor veni, sugeră Korbijn.

Spre uimirea ei, Grayland ridică din umeri:

— Îmi spui numele persoanei care te vizitează şi pe urmă? Îi investighez sau îi arestez. Poţi fi sigură că Hibert Limbar investighează *deja* pe toată lumea, inclusiv pe tine şi pe mine, pentru că asta este treaba lui. Dacă pun să-i aresteze, atunci arestez doar o singură persoană. Restul se vor distanţa şi vor tăia orice legătură cu ei, aşa cum au făcut cu Lord Teran. Între timp, restul vor continua să facă ce făceau din culise. Aşa că nu, Eminenţă, nu am nevoie să-mi spui cine va veni. Fie voi şti, fie nu va avea nicio importanţă.

— Atunci ce doreşti să fac?

Grayland zâmbi:

— Aş vrea să te întrebi ce fel de biserică ai dori să fie Biserica Interdependentă, zise ea.

— Nu înţeleg.

— De fapt cred că înţelegi, spuse Grayland. Sau vei înţelege, dacă te vei gândi la asta.

— Perfect, spuse Korbijn încurcată.

Grayland râse:

— Nu încerc să fac pe misterioasa! Spun doar că

niciunul dintre predecesorii tăi din ultima mie de ani n-a fost pus în situaţia asta, fiindcă eu am avut şi-am vorbit despre viziuni. Dar acum c-am făcut-o, trebuie să decizi dacă biserica poate încă să includă pe cineva ca mine.

— O profetesă.

— Ah, nu cred c-aş merge atât de departe, spuse Grayland. Dar, da.

Korbijn zâmbi auzind acestea.

— Dacă poate, atunci vei şti ce să faci când ţi se va cere loialitatea. Şi în caz contrar, presupun că vei şti de asemenea ce să faci. În orice caz, îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt aşa o pacoste pe capul tău, spuse Grayland. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru tine dacă n-aş fi ieşit din tiparul poveştii. Îmi pare rău.

— Îţi accept scuzele, spuse Korbijn, lăsând apoi să-i scape: Te-ar fi urmărit oricum, ştii asta.

Grayland zâmbise din nou şi, amintindu-şi asta, Korbijn ştiu de ce se gândise, de fapt, la sculptura lui Pritof: fiindcă în acel moment Rachela şi Grayland avuseseră acelaşi zâmbet.

CAPITOLUL 16

— Ce fel de navă trebuie să caut? întrebă Căpitanul Laure.

— O navă ca asta, spuse Marce. Doar că mai mare.

— Asta ne restrânge aria căutărilor, spuse Laure.

— Dalasýslanii au spus că nava aceea nu avea un inel, adăugă Marce. Prin urmare, nu e ca un cinciar sau ca un decar. Probabil că folosea tehnologia câmpurilor de împingere pentru a imita gravitaţia, la fel ca *Bransid.* Dar era mai mare decât nava noastră. Legenda spune că echipajul standard avea între două sute şi două sute cincizeci de oameni.

— Deci să reluăm, spuse Laure, căutăm o navă mitologică care şi-a făcut apariţia acum trei sute de ani, fără inel, destul de mare să aibă un echipaj de două sute de oameni.

— Nu e mitologică, spuse Marce.

— *Sună* mitologic.

— Dr. Gitsen a făcut tipizarea genetică a câtorva Dalasýslani, spuse Marce. Ştii ce-a descoperit?

— Consangvinizare?

— Nu, spuse Marce. Ei bine, da, dar nu pe cât ţi-ai putea imagina, în contextul dat.

— E o uşurare să aud asta, spuse Laure.

— Gitsen a descoperit o componentă genetică diferită de structura genetică istorică a Dalasýslanilor şi care nu se potriveşte prea mult cu ADN-ul oamenilor din Interdependenţă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, după o mie de ani, oamenii din Interdependenţă se deosebesc într-atât de oamenii de pe Terra, încât putem să ne dăm seama de diferenţă. Ne pricepem binişor să-i identificăm pe strămoşii imediaţi ai oamenilor. Şi o mare parte dintre strămoşii acestor oameni nu sunt de prin partea locului. Sau de oriunde altundeva din Interdependenţă.

— N-aş vrea să par haină, dar i-ai văzut pe oamenii aceştia? spuse Laure. Şi-au petrecut ultimul secol, cel puţin, pe o navă care nu le oferă prea multă protecţie împotriva razelor cosmice. ADN-ul lor este probabil mai avariat decât toate celelalte lucruri.

— Gitsen a luat asta în calcul, spuse Marce. Tot mai rămâne altceva acolo.

— Sună sinistru.

— Nu e sinistru, dar *este* important. A mai fost cineva pe aici, Căpitane. La mult timp după ce s-a prăbuşit curentul de Flux dinspre Interdependenţă. Cu mult înainte de a veni *noi.* Dalasýslanii spun că nava este tot aici pe undeva.

— Probabil că au luat toate piesele din ea până acum.

Marce dădu din cap în semn de dezaprobare:

— Se pare că nu e uşor de accesat ca să ia piesele. Dar şi dacă era, au spus că n-aveau ce să facă cu resturile de pe nava aceea, fiindcă nimic de-acolo nu era compatibil cu navele sau cu habitatele lor. Şi *asta* ar trebui să însemne ceva pentru noi.

Laure dădu din cap:

— Tot mi se pare că mă faci să alerg după o fantomă.

— Oricum cataloghezi fiecare obiect făcut de mâna omului din zonă, spuse Marce. Tot ce-ţi cer este, dacă găseşti vreunul care aduce fie şi vag cu nava despre care vorbesc Dalasýslanii, să-mi spui şi mie. Au trecut mai mult de o mie de ani de când am găsit dovezi ale existenţei unor civilizaţii umane în exteriorul Interdependenţei. Cred că merită să cercetăm.

Laure încuviinţă.

— Vom examina problema. Nu te aştepta la miracole. Şi nu mă deranja cu chestia asta.

— În regulă, spuse Marce.

— În cu totul altă ordine de idei, ştiu că l-ai adus pe unul dintre Dalasýslani pentru un tur al navei.

— Da, pe Chuch, căpitanul lor, spuse Marce. Mulţumesc pentru permisiune.

— Credeam că ne temem să nu-i infectăm cu microbii noştri.

— Era în propriul lui costum spaţial şi acesta a fost sterilizat înainte să vină la bord.

— Are un costum spaţial vechi de opt sute de ani.

— De fapt, susţine că e de la nou-veniţi.

— Şi este?

— Nu, zise Marce. Este un echipament standard produs în Interdependenţă chiar înainte de prăbuşire.

— Şi cum i-a plăcut voiajul?

— L-a obosit, fiindcă nu e obişnuit cu gravitaţia deplină. A folosit un scaun cu rotile pe care i l-am dat în cea mai mare parte a vizitei. A spus că i-a plăcut să vadă o navă care încă are toate piesele de interior la interiorul ei. Şi ar fi stat în continuare să-i întrebe pe inginerii tăi tot felul de lucruri, dacă nu i-am fi adus aminte că i se termină rezerva de oxigen.

— Şi a fost în stare să înţeleagă ce-i spuneau?

— Da, Căpitane. Aproape tot. Probabil mai mult decât mine. Sunt, într-adevăr, extrem de inteligenţi. Şi e normal, altfel nu ar fi reuşit să supravieţuiască aici atât de mult timp.

— Toţi îmi spun asta, zise Laure. Dar tot mi se pare că seamănă cu nişte spiriduşi.

— Are dreptate, îi spuse Roynold lui Marce mai târziu, în timpul mesei. Mă sperie ca dracu', zău că da.

— Ţie oricum nu-ţi plac oamenii, îi aminti Marce. Ai spus-o chiar tu.

— Da, numai că în cazul lor sentimentul e şi mai puternic.

— Ai prejudecăţi.

— Sunt conştientă de asta, spuse Roynold. Aşa că le fac favoarea de a sta departe.

— Şi cum rămâne cu cealaltă chestie despre care am vorbit? o întrebă Marce.

— Despre ideea că s-a deschis aici un curent de Flux din altă parte? Tot ce se poate, zise Roynold ridicând din umeri: Din cauza unei ciudăţenii din topografia multidimensională, numărul curenţilor de Flux din Interdependenţă este cu un ordin de magnitudine mai

mare decât oriunde altundeva în spaţiul local, dar nu e nimic care să indice că aceştia pot exista doar în spaţiul nostru local sau că alţi curenţi de Flux nu pot apărea în Interdependenţă venind din alte părţi din spaţiu. Aşa *au ajuns* oamenii aici la început.

— Te întreb dac-ai găsit dovezi în acest sens.

— Nu încă, dar s-ar putea să găsesc, spuse Roynold. Am mostra pe care am adus-o pe când cercetam topografia locală şi o voi introduce în ultimele noastre modele, dar dincolo de curenţii actuali, nu văd nimic altceva deocamdată. Voi afla mai multe pe măsură ce voi primi mai multe date. Cu asta mă ocup, în timp ce voi umblaţi haihui.

— Eu nu umblu haihui, spuse Marce.

— Spune-i cum vrei. Nu prea te ocupi de cercetarea de fizică a Fluxului, asta vreau să spun. Până acum, doar eu am făcut asta. Apropo, o să vreau să se ţină seama de asta când va veni momentul să publicaţi cercetarea.

— În regulă.

— Aşa pot să-mi dau seama că nu mai faci parte din corpul academic. Dac-ai fi în continuare profesor, ai susţine sus şi tare că tu eşti autorul principal.

— De cât de multe date vom mai avea nevoie pentru a putea eventual găsi dovezi ale existenţei altor curenţi în direcţia asta?

— E greu de spus şi va depinde în mare măsură de vechimea curenţilor care vin şi a celor care pleacă de aici. Acest aspect nu mă surprinde, de fapt. Modelul nostru nu prea reuşeşte să prevadă curenţii individuali cu o precizie de mai mult de două decenii de ambele părţi ale axei timpului. Până şi deplasarea aceea masivă a curenţilor pe care o anticipăm are o marjă de câteva mii de ani pe fiecare parte a axei.

— Chestia asta mă îngrijorează în continuare, spuse Marce.

— Nu vom mai fi în viaţă atunci, aşa că nu-mi bat capul cu asta absolut deloc.

— E o filosofie de viaţă interesantă.

— Nu prea, spuse Roynold. Uite, dacă găseşti nava

aceea, vezi dacă poţi descoperi exact de unde a venit şi exact când a sosit în spaţiul local. Dacă avem toate datele, putem să mergem înapoi pe firul faptelor şi să construim un model.

— Dacă ştim de unde vine, nu mai e nevoie să construim un model, sublinie Marce. Ştim deja de unde vine.

— Dacă avem un model, putem previziona dacă acel curent de Flux anume îşi va reveni cândva în viitorul apropiat.

— Dar ce importanţă are? întrebă Marce. Curentul de flux de aici se va prăbuşi în două luni. Nu ne va folosi la nimic.

— Nu nouă, prostule, spuse Roynold. Oamenilor-spiriduş.

— Dalasýslanilor?

— Da, lor. Poate şi-ar dori o cale de scăpare dintr-o viaţă de căutări nesfârşite şi disperate prin rămăşiţele navelor. Asta dacă nu te gândeşti că le poţi repara nava complet înainte de prăbuşirea curentului de Flux spre Interdependenţă.

— Am verificat sistemul lor de propulsie, spuse Comandantul Vybno Junn, inginerul-şef al navei *Bransid,* când Marce se întoarse spre el pentru o actualizare. E făcut praf şi nu poate fi reparat. Cel puţin nu cu ce am eu sau cu ce au ei la îndemână, în timpul care ne-a rămas până la plecare.

— Putem căuta pe habitatele din apropiere? întrebă Marce.

— De ce? întrebă Junn. Verifică schemele. Sistemele de propulsie şi de navigaţie ale habitatelor nu funcţionează nici pe departe ca acelea de pe navele spaţiale. Există doar ca să le menţină viteza rotaţională şi poziţia orbitală, nu ca să accelereze până la intrarea în găvanele de Flux sau să călătorească spre alte planete. Şi, înainte să mă întrebi, am verificat deja carenele navelor din apropiere. Băieţii ăştia le-au golit complet.

— Deci au încurcat-o, spuse Marce.

— O încurcaseră deja când am sosit noi aici, spuse Junn.

Măcar le putem oferi un timp în plus. Îi ajutăm să-şi reconstruiască o parte din echipamentul lor de susţinere a vieţii şi din sistemele lor de energie electrică, în pripă, dar vor fi mai bune decât ce au acum. Şi sunt absolut convins că putem face inelul ăla al lor să se mişte din nou înainte să plecăm, ceea ce-i va ajuta în ceea ce priveşte agricultura. Şi ştiu că, practic, vom distruge toate fructele proaspete pe care le avem la bord ca să le dăm seminţele. Plus sacii de cartofi şi de napi şi celelalte rădăcinoase.

— Încălcăm legile Interdependenţei dacă facem asta, spuse Marce amintindu-şi de prietena şi fosta lui iubită, Kiva Lagos, care probabil c-ar fi jupuit de viu pe oricine ar fi dat seminţe de citrice fără a plăti pentru asta casei ei.

— După cum văd eu lucrurile, dacă cineva are o problemă cu asta, n-are decât să vină aici să încerce să recupereze banii, spuse Junn. Dar ar fi bine să se grăbească.

— Ce-ar fi să-i luăm cu noi? îi zise Marce Căpitanului Laure, după vizita lui la Junn.

— Pe Dalasýslani? întrebă Laure.

— Sigur.

— Unde să-i ţinem, Lord Marce?

— Ne-am putea înghesui, spuse Marce.

— Chiar n-avem cum, spuse Laure. Nava are un echipaj de cincizeci de oameni şi o duzină de puşcaşi marini şi pe deasupra mai e şi grupul vostru de oameni de ştiinţă. Poate aţi observat că acea cabină unde staţi are aproximativ dimensiunile unui dulap pentru produse de curăţenie. A mea, îmi pare rău să spun, nu este mult mai mare. Fiecare centimetru nealocat traiului este deja ocupat de altceva. Câţi Dalasýslani sunt?

— Aproape două sute.

— Vă întreb din nou: unde să-i ţinem? Pur şi simplu nu avem loc pe navă pentru ei.

— Avem cala de mărfuri.

— Da, spuse Laure. Ar merge, atâta timp cât presupunem că n-o să se aşeze. Ceea ce mă duce cu gândul la altă problemă importantă, Lord Marce.

Dalasýslanii nu au fost expuşi niciodată gravitaţiei depline. Sunt obişnuiţi cu o treime din constanta gravitaţională, nu-i aşa?

— Da, cam atât e forţa din spaţiul lor de locuit.

— Deci i-am expune la o greutate a corpurilor lor de trei ori mai mare decât cea cu care sunt obişnuiţi.

— Putem reduce propriile noastre câmpuri de împingere.

— Asta va funcţiona până când ajungem în Interdependenţă. Nu cunosc niciun habitat care să funcţioneze în mod constant la o treime din constanta gravitaţională. Viaţa în Centrul Comercial va fi pentru ei cum ar fi a noastră dacă am trăi pe un gigant gazos[8]. Şi-n cele din urmă, chiar dacă aş reuşi să-i *înghesui* în cala de mărfuri şi să mă îndrept spre casă cu un câmp de împingere cu o treime din constanta gravitaţională, cum propui să-i ţinem sechestraţi, cum îi vom apăra să nu ia vreo boală de la noi pentru care nu au anticorpi sau viceversa? Sistemul de ventilaţie al calei de mărfuri e legat de restul navei. Singurul moment când îl închidem e atunci când îl oprim ca să scoatem aerul din cală pentru sterilizare. Am pleca cu vreo două sute de refugiaţi, dar n-am ajunge cu acelaşi număr de oameni, bănuiesc, Lord Marce.

— Dacă rămân aici vor muri, spuse Marce.

— Nu, spuse Laure. Vor muri dacă rămân pe nava aia distrusă a lor. Poate îi putem ajuta cu asta.

— Nu înţeleg.

Laure zâmbi:

— Anticipând faptul că voi avea această conversaţie cu dumneavoastră la un moment dat, Lord Marce, şi imaginându-mi obiecţiile dumneavoastră, aflaţi că i-am trimis deja o dronă curier Amiralului Emblad, cu un mesaj confidenţial ce descrie în mare problemele cu care se

---

[8] Termen inventat în 1952 de scriitorul de science fiction James Blish, care desemnează o planetă gigantică, alcătuită în mare parte din hidrogen şi heliu. În sistemul solar există patru giganţi gazoşi: Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun

confruntă Dalasýslanii. Marina Imperială are mai multe nave care au fost dezafectate, printre care cel puţin un cinciar. Navele astea nu au absolut nicio problemă, sunt doar vechi. Dar niciuna nu e atât de veche ca aceea în care se află Căpitanul Chuch şi echipajul său. E posibil ca marina să fie interesată să economisească banii de dezmembrare a acelui cinciar. Mai ales dacă dumneavoastră, domnule, puneţi o vorbă bună pe lângă buna dumneavoastră prietenă, împăraxul.

— Este o idee excelentă, spuse Marce, apoi făcu nişte calcule în minte. Timpul rămas va fi foarte scurt pentru oricine-ar dori să se întoarcă.

— Căpitanilor nu le place să vorbească despre asta, dar e posibil ca o navă să navigheze înspre şi dinspre un găvan de Flux fiind condusă doar prin computer, cu atât mai mult cu cât nu trebuie să gestionezi un echipaj.

— Am înţeles.

— Nu spuneţi nimănui că v-am zis asta. Altfel, vă arunc prin camera de presurizare, domnule.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Mă bucur s-aud asta. Şi fiindcă sunteţi atât de înţelegător cu mine în acest moment, Lord Marce, aş vrea să vă spun c-aţi avut o idee bună să mă căutaţi, fiindcă aşa nu mai trebuie să vă caut eu. Am veşti pentru dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nava aceea de care ne-aţi vorbit. Am găsit-o. E foarte departe de aici.

— O altă navă, o altă cameră de presurizare, spuse Fruntaşul Gamis şi deschise camera de presurizare de pe nava misterioasă a lui Marce cu dispozitivul lui. Marce, Gennety Hanton şi Sergentul Sherrill plutiră înăuntru şi Gamis închise bine uşa exterioară a camerei de presurizare în urma lor. Deschise uşa interioară a navei şi fu surprins, la fel ca toţi ceilalţi, să audă şi să simtă cum aerul inundă încăperea.

— Mai are încă aer, spuse Sherrill.

— Vrei să-ţi scoţi casca, Sergent? întrebă Gamis.

— Nu v-aş recomanda, spuse Hanton. Asta dacă nu doriţi să respiraţi un aer la – 270° C.

— Să mergem, spuse Marce şi o luă înainte, ieşind din camera de presurizare, în fruntea echipei, cu pasul legănat şi epuizant specific mersului magnetizat.

— Este ciudat, spuse Sherrill în timp ce înaintau spre capătul navei. Toate cabinele sunt deschise. Nimic nu este securizat.

— Şi nu e nimeni aici, spuse Gamis. Nici măcar un trup congelat.

— Căpitanul Chuch spunea că echipajul acestei nave s-a alăturat supravieţuitorilor din Dalasýsla, spuse Marce. Nava asta nu s-a confruntat cu un sfârşit violent. Probabil că a fost, pur şi simplu, parcată.

— La mama dracului faţă de Dalasýsla, zise Hanton.

Nava fusese parcată în punctul Lagrange orbital al lui Dalvik, cel mai mare satelit al planetei Dalasýsla Prime. Echipajul lui *Bransid* reperase nava doar la mai multe ore după ce Dalvik îşi făcuse apariţia de după cealaltă faţă a planetei. Cât despre nava Dalasýsla, aceasta se mişca pe o orbită mult mai îndepărtată de Dalvik, pentru a evita gravitaţia marelui satelit şi câmpul magnetic violent al planetei Dalasýsla Prime. Navetei lor, care zburase drept, îi luase şase ore să ajungă. Echipajul avea la dispoziţie doar câteva ore înainte ca nava aceasta să se ascundă din nou dincolo de Dalasýsla Prime.

— Poate că asta era ideea, spuse Marce.

— Cred c-au ascuns puntea de comandă la fel de bine cum au ascuns nava, se plânse Gamis. Ar fi fost mai uşor dacă aveam un plan al punţii.

— Am găsit-o, spuse Sherrill care era în faţă.

Gamis mormăi când o auzi.

Puntea de comandă era mică, aproape intimă şi întunecoasă, şi avea doar o lumină care licărea pe ceea ce părea un terminal de navigaţie.

— Uite o lumină, spuse Hanton, arătând spre ea. Nava asta încă are curent electric. După tot timpul ăsta.

— Hai să găsim sistemul de încălzire, spuse Gamis.

Marce se duse la terminal şi privi cu atenţie mica lumină care era încastrată în terminal.

Lumina licări drept în ochiul lui Marce. Acesta pufni şi făcu un pas înapoi.

Luminile de pe punte începură să clipească.

— Ce naiba? spuse Sherrill, uitându-se în jur.

— Ce-aţi făcut? îl întrebă Hanton pe Marce.

— M-am uitat la lumină, spuse Marce.

— Ei bine, nu mai faceţi asta.

— Cred că sfatul ăsta a venit puţin cam târziu.

De undeva din adâncul navei, începu să se audă un zdrăngănit. Sunetul unei nave care se trezea. Marce simţi o apăsare pe umeri. Un câmp de împingere, sau ceva foarte asemănător, se puse în funcţiune şi începu să simuleze ceva asemănător cu întreaga constantă gravitaţională.

— Perfect. Acum, cât se poate de oficial, nu-mi place treaba asta, spuse Gamis şi se întoarse să iasă de pe punte.

Dar cineva stătea în uşă.

Gamis urlă speriat şi-şi ridică arma. Sherrill făcu la fel.

Persoana care stătea în uşă ridică o mână, ca şi cum ar fi spus *Nu face asta, te rog.*

— Aşteptaţi, spuse Marce.

Gamis şi Sherrill nu cedară şi nu se dădură înapoi, rămaseră amândoi pe loc. Marce se îndreptă spre persoana care stătea în uşă, care-l urmărea cum se apropie şi care rămăsese cu mâna ridicată.

Marce se aşeză în faţa persoanei şi-i dădu un ghiont peste mână. Degetul lui trecu prin aer, ca şi cum acolo nu ar fi fost nimic.

Fiindcă, de fapt, acolo nu era nimic.

— Gamis, dacă-l împuşcai, făceai doar găuri în perete şi nimic altceva, spuse Marce.

— E o proiecţie? întrebă Gamis.

— Da, fie o proiecţie, fie o fantomă digitală.

— Minunat, spuse Sherrill. Fantoma cui?

Marce se uită înapoi către imaginea persoanei din uşă:

— Asta chiar e o întrebare bună.

— Accentul şi gramatica voastră îmi sunt străine, dar cred că vă pot urmări, spuse spectrul.

Accentul lui îi părea la fel de straniu lui Marce cum îi părea propriul său accent spectrului, dar era perfect inteligibil.

— Vorbiţi ca Dalasýslanii, dar nu *chiar* la fel ca ei.

— Vorbesc limbajul standard, spuse Marce.

— Standard, da, spuse spectrul şi îşi înclină uşor capul. Sunteţi din Interdependenţă? În afară de Dalasýslani, nu am cunoscut pe nimeni de acolo. Aş fi încântat ca această situaţie să se schimbe.

— Eu sunt din Interdependenţă, spuse Marce. De acolo suntem cu toţii.

— Minunat.

— Sunt Lord Marce Claremont de la Capăt.

— Un lord adevărat, spuse spectrul. Cât de neaşteptat. Şi cei doi care stau acolo cu armele aţintite în continuare spre mine, deşi nu le foloseşte la absolut nimic?

— Sergentul Sherrill şi Fruntaş Gamis, spuse Marce şi le făcu semn să-şi coboare armele.

Amândoi s-au supus, fără chef.

— Şi mai încolo e Gennety Hanton, expert în computere.

— Asta credeam că sunt, spuse Hanton. Dar, privindu-vă, încep să mă îndoiesc.

— Credeţi că sunt o proiecţie computerizată şi *nu* o fantomă, domnule Hanton?

— *Doctore* Hanton.

— Doctore Hanton, îmi cer scuze.

— Şi nu sunteţi?

— Cel mai corect ar fi să spun că sunt un pic din ambele, spuse spectrul

— Cine şi ce sunteţi atunci? întrebă Marce.

— Numele meu e Tomas. Tomas Reynauld Chenevert. Sau acesta era când am murit, ceea ce s-a întâmplat acum mai mult de trei sute de ani. Doamne, Dumnezeule! Eram proprietarul navei *Auvergne,* pe care vă aflaţi acum. Şi acum puteţi spune că *sunt* nava *Auvergne.* Cum am

devenit o navă după ce am fost un om este o poveste lungă pe care, poate, o putem păstra pentru altă dată. Dar prefer încă să mi se spună Tomas, dacă se poate. Sau Monsieur Chenevert, dacă preferaţi.

— Vă salut, Monsieur Chenevert, spuse Marce.

— Vă salut şi eu, Lord Marce. Sau sunteţi Lord Claremont?

— Lord Marce. Contele de Claremont este tatăl meu.

— Aaa, conte, deci aşa.

— Devine *foarte* ciudat, spuse Hanton.

— Aşa este, îi spuse Chenevert lui Marce. Am intrat în modulul de somn având convingerea fermă că nu mă voi trezi niciodată complet. Dacă nu punem la socoteală un minimum de mentenanţă, nava a fost în repaus preţ de trei secole. Acum m-am trezit şi am şi oaspeţi. Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, ce faceţi aici?

— Am fost curios ce este cu această navă, spuse Marce.

— Ce anume v-a stârnit curiozitatea?

— Pentru început, voiam să ştiu de unde vine.

— Răspunsul este foarte simplu. De la Ponthieu.

— Unde e asta? Pe Terra?

Chenevert zâmbi auzind asta:

— O, nu, Lord Marce. Nimic nu mai e cu adevărat de pe *Terra,* nu-i aşa?

Înainte ca Marce să poată răspunde, auzi un bip în ureche: era un mesaj de la Căpitanul Laure, care era înregistrat deoarece *Bransid* se afla la mai multe secunde-lumină depărtare.

„Avem o problemă”, se auzi. „O altă navă a trecut prin găvanul de Flux. Ne-a localizat şi se îndreaptă spre noi. Încercările noastre de a o contacta au eşuat. Presupunem că este o navă ostilă.”

— Aţi auzit şi voi? întrebă Gamis.

Mesajul fusese trimis întregului echipaj. Sherrill îi făcu semn să tacă.

„Nu vă întoarceţi pe *Bransid”* continuă Laure. „Dacă nava este ostilă, nava dumneavoastră va fi o ţintă sigură. Accelerăm şi ne îndepărtăm de nava Dalasýslană pentru a

atrage nava ostilă departe de aceasta. Dr. Seve şi Lyton sunt tot cu Dalasýslanii. Dacă e necesar şi posibil, *Bransid* va încerca să intre în găvanul de Flux pentru a se îndrepta spre Centrul Comercial. Dacă se întâmplă asta, mergeţi pe Dalasýsla şi refugiaţi-vă acolo. Vom pregăti misiunea de salvare. Nu răspundeţi. Vom menţine tăcerea în radiocomunicaţii până la noi informaţii. Mult noroc.”

Mesajul se încheie.

— *Bransid* se poate apăra? o întrebă Marce pe Sherrill.

— Pe vremuri, *Bransid* a fost o navă de interceptare, spuse Sherrill. Dar în prezent face doar misiuni de curierat. Nu e pregătită pentru luptă. Are doar arme de apărare. Asta-i tot.

— Deci, dacă cealaltă navă este ostilă, *Bransid* este o ţintă sigură, spuse Hanton.

— Căpitanul Laure nu va ceda fără luptă, spuse Sherrill.

— Sigur, dar nu asta v-am întrebat.

— Nava dumneavoastră a fost atacată? îl întrebă Chenevert pe Marce, care urmărise conversaţia.

— Nu încă, spuse Marce. Dar ar putea fi, în curând.

— Nu de către Dalasýslani.

— Nu.

Marce îşi dădu seama că Chenevert, care dormise trei sute de ani, nu era la curent cu ultimele evenimente.

— Atunci de cine?

— Încă nu ştim.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut prea mult, spuse Chenevert. Folosesc, pentru gravitaţie şi pentru sistemele de susţinere a vieţii, energie înmagazinată în baterii – nava va fi destul de caldă pentru dumneavoastră în curând, dar reactivarea motoarelor va dura câteva ore.

— Vă putem ajuta cu ceva?

— Mulţumesc, nu e nevoie. Partea tehnică este complet automatizată şi era aşa încă dinainte ca eu să devin navă. M-aţi încurca.

— Nava asta va ajunge dincolo de Dalasýsla Prime în curând, spuse Hanton. Nu vom mai putea comunica cu *Bransid* în nicio situaţie.

— Dacă li se întâmplă ceva celor de pe *Bransid,* s-a terminat cu noi, spuse Gamis.

— Sunteţi bineveniţi aici, îi spuse Chenevert.

— Da, minunat, replică Gamis, sarcastic. Aveţi sendvişuri?

— Opreşte-te, Fruntaş, spuse Sherrill.

Gamis tăcu.

— Are dreptate, totuşi, zise Sherrill uitându-se spre Marce.

Marce încuviinţă:

— Ce resurse avem pe navetă?

— Destule batoane proteice pentru cinci zile pentru fiecare dintre noi. Şi apă, probabil cam pentru trei zile pentru fiecare.

— Am apă, spuse Chenevert.

— Dar nu şi hrană, spuse Marce.

— Nu, îmi pare rău. Chiar dac-aş fi avut, după trei sute de ani nu cred c-aţi vrea s-o mâncaţi.

— Prin urmare, avem câtă apă vrem, dar hrană doar pentru cinci zile, spuse Sherrill.

— Or să ne hrănească Dalasýslanii, spuse Marce.

— Dar ei abia reuşesc să acopere propriile nevoi, domnule. Ca să nu mai zic că nu putem ieşi din costumele spaţiale fără a risca să-i infectăm.

— Ce s-a întâmplat cu Dalasýslanii? întrebă Chenevert.

Marce se gândi ce să-i spună lui Chenevert despre Dalasýslani şi cum s-o spună.

— E complicat, se hotărî să spună, în cele din urmă. Dar ultimele trei sute de ani nu au fost grozave pentru ei.

— O, spuse Chenevert. Of, Doamne!

— Sunteţi sigur că motoarele vor reintra în funcţiune? întrebă Marce.

— Aşa ar trebui, spuse Chenevert. Am dormit, dar *Auvergne* a continuat să-şi verifice sistemele şi procesele în mod regulat. Pot să vă spun că fiecare sistem de pe navă este funcţional.

— Dar cu armele cum stăm? întrebă Sherrill.

— Aceasta nu e o navă de război, răspunse Chenevert.

Nu are rachete şi nici arme fizice şi după trei secole, nu ştiu dacă ar mai fi putut să fie de folos. Dar din întâmplare, înainte să plec din Ponthieu, am avut anumite motive să-mi instalez un sistem de arme cu fascicul de particule.

— Ce fel de motive? întrebă Gamis.

— Să spunem doar că m-am aşteptat ca plecarea mea din Ponthieu să se petreacă dintr-odată şi să fiu urmărit. Şi ca urmăritorii mei să prefere, în cazul în care nu puteau pune mâna pe mine, să mă facă ţăndări.

— De ce, sunteţi un criminal?

— Depinde pe cine întrebi, Fruntaş Gamis, răspunse Chenevert. Deşi toţi cei pe care i-ai putea întreba sunt acum morţi.

— Şi armele astea cu fascicule, întrebă Sherrill, funcţionează?

— Ar trebui, atunci când motoarele sunt reactivate. Nu sunt conectate la motoare, desigur. Dar îşi trag energia din ele.

— Crezi c-ar trebui să ne ducem după cealaltă navă? o întrebă Marce pe Sherrill.

— Dac-ar fi nava mea, eu, una, m-aş duce, spuse Sherrill. Dar nu este a mea.

Se întoarseră cu toţii spre Chenevert.

— M-aţi luat complet prin surprindere, spuse Chenevert. Dorm de trei sute de ani, mă trezesc şi găsesc patru străini pe nava mea şi în mai puţin de un sfert de oră mi se cere să pornesc la luptă. Asta e cu totul altceva faţă de a vă oferi temporar ospitalitate.

— Adică nu sunteţi de acord? întrebă Sherrill.

— Adică *mă mai gândesc,* spuse Chenevert, întorcându-se spre Marce. Mai avem cel puţin şase ore până când se reactivează motoarele, Lord Marce. Vă propun să folosiţi acest timp punându-mă la curent cu ultimele evenimente.

— Sunt destul de multe, spuse Marce.

Chenevert încuviinţă:

— Dacă-mi spuneţi ce s-a întâmplat în ultimele trei sute de ani, este suficient.

CAPITOLUL 17

Nadashe nu-şi mai văzuse mama într-o asemenea stare de ani de zile. Asta se datora în parte faptului că Tinda Louentintu fusese folosită drept sac de box de Kiva Lagos, deşi avea mai puţin de-a face cu bunăstarea bietei Louentintu, cât cu faptul că Lagos îi transmisese să se care dracului de pe planeta ei. Contesa se cărase şi revenise furibundă la bordul *Vinei.*

Dar asta era doar o mică parte. Cea mai mare parte a problemei era legată de faptul că Jasin şi Deran Wu urmau să vină în secret la bordul navei, s-o cunoască pe Nadashe şi să-i prezinte contesei în amănunt tot ceea ce puseseră la cale în cadrul acestui antrenant complot în devenire. În mintea lui Nadashe, cuvântul „antrenant” fusese accentuat în mod ironic, fiindcă, până acum, nu fusese nici pe departe astfel. De fapt, singurul ei rol în conspiraţia asta menită s-o detroneze pe Grayland a II-a era să se mărite.

Asta o scotea din minţi pe Nadashe. N-avea nicio obiecţie împotriva ideii de căsătorie aranjată atâta timp cât participa activ la complot; aşa funcţionaseră lucrurile în cazul lui Rennered Wu, prinţul moştenitor. Nadashe intrase în acel complot cu ochii deschişi, ca participantă activă, în deplin consimţământ. Îl curtase pe Rennered lăsându-l să creadă că el era cel care-i făcea curte, îl ademenise şi-l distrase şi i-o trăsese complimentându-l apoi atât de iscusit, încât îl făcuse pe Rennered să creadă că eventuala lor căsătorie era mai mult decât un aranjament politic convenabil.

Asta ar fi însemnat că Nadashe ar fi fost nevoită, pentru tot restul vieţii ei (mă rog, cel puţin pentru tot restul vieţii lui Rennered), să afişeze o mască a ceea ce putea fi interpretat drept iubire pentru bărbatul acela.

Nadashe se învoise să facă asta, în schimbul a tot ce aveau să obţină ea şi Casa de Nohamapetan din această situaţie. Şi, oricum, nu-l *urâse* pe Rennered. Era limitat şi avea, în cel mai bun caz, o inteligenţă superficială – din

cauza asta îl plăcuse Amit atât de mult, erau amândoi croiţi din aceeaşi stofă subţire – şi era condus în asemenea hal de scula lui, încât Nadashe îşi dăduse seama că trebuia să se obişnuiască cu asta de vreme ce nu putea să-l schimbe cu totul. Dar nu era un tip îngrozitor sau crud. Era atât de respectuos şi iubitor cât trebuia, ştia când e locul şi timpul potrivit pentru orice lucru şi era maleabil. Nadashe s-ar fi descurcat perfect cu el.

Şi într-o zi, brusc, încetă să mai fie iubitor şi maleabil, intenţionând să anuleze anunţarea logodnei lor. Dincolo de ruşinea colosală pe care ar fi trebuit s-o îndure Nadashe, lucru semnificativ, dar peste care ar fi reuşit să treacă, statutul Casei de Nohamapetan ar fi suferit un declin major. Toate celelalte case care încheiaseră afaceri cu Nohamapetanii presupuneau, în mod tacit, că după o generaţie, unul dintre ei avea să ajungă pe tron. Purtând, desigur, numele de Wu, dar nimeni nu se îndoia că odată ce Nadashe ar fi devenit soţia împăraxului, Nohamapetanii erau cei care aveau să facă legea. Şi acţionaseră toate în consecinţă.

Dar dacă Nadashe era părăsită, totul se ducea la vale. Iar celelalte case aveau să-şi înceapă propria luptă frenetică pentru coroană. Căsătoriile împăraxului erau aproape întotdeauna, într-un fel sau altul, uniuni politice.

Dacă mai era şi puţină iubire, cu atât mai bine; despre Attavio al VI-lea, de exemplu, se ştia că fusese extrem de apropiat de consoarta sa Glenna Costu, cu care se căsătorise deoarece Casa de Costu o salvase pe mama sa, infama Zetian a III-a, după ce aceasta făcuse unele investiţii personale dezastruoase care ar fi putut falimenta conturile imperiale individuale. Dar într-un imperiu în care dinastia era agresiv respectată, singura variantă, pentru o casă, de a avansa pe scara politică era căsătoria cu cineva din Casa de Wu. Fiecare mariaj era un aranjament politic. Şi dacă Nadashe era dată la o parte din scena politică, la fel se întâmpla şi cu Casa de Nohamapetan.

Până la urmă, problema se rezolvase de la sine când Rennered intrase cu maşina într-un zid în timpul acelui

raliu, înainte să poată anunţa în mod oficial că nu se va logodi cu Nadashe. Murise, deci avea să apară un nou împărax şi, din ce se ştia despre această creatură sfioasă şi indiferentă care era Cardenia WuPatrick, erau puţine şanse ca Nadashe să devină consoartă imperială. Dar Casa de Nohamapetan îşi păstra în continuare poziţia de favorită în cursa spre căsătoria cu cineva aflat pe tron.

Nadashe se declarase întotdeauna impresionată de modul perfect în care mama ei gestionase acel asasinat. Fusese executat fără greş, atât de bine, încât până şi cei care aveau bănuieli, adică toţi cei din Garda Imperială şi din Ministerul Investigaţiilor, nu fuseseră în stare să descopere ceva suspect în rămăşiţele de la locul faptei. Contesa nu-i spusese lui Nadashe că avea de gând s-o facă, sau cum anume avea să procedeze, sau când avea să se întâmple. Contesa nici măcar nu se afla în sistem în momentul acela.

Nadashe fusese la fel de şocată şi de îngrozită ca toţi ceilalţi atunci când murise Rennered. Asta, preţ de vreo cinci minute. După aceea se întrebase cum anume se procedase. Fusese destul de deşteaptă încât, până cu câteva zile în urmă, nici nu-i spusese în faţă mamei sale că ştia ce făcuse. Singurul motiv pentru care îi făcuse această mărturisire din capul locului era acela că avea să moară. N-avea s-o mai afecteze.

Iar mama sa se grăbise să spună „Bineînţeles c-am făcut-o. Se impunea”.

Ideea era că, din momentul în care i se arătase lui Rennered Wu până în clipa când acesta murise zdrobit în urma impactului cu zidul pistei de curse, Nadashe participase direct, şi pe deplin, la toate evenimentele. Îşi propusese să fie soţie. Dar *ea* era cea care făcuse propunerea.

De data aceasta, era, pur şi simplu, scoasă pe tejghea ca o marfă.

— Stai mai dreaptă, îi spuse contesa fiicei ei, în timp ce aşteptau oaspeţii.

— Stau cât se poate de dreaptă, spuse Nadashe.

— Pari cocoşată.

— Chiar are vreo importanţă, mamă? Am fost deja cumpărată şi vândută, nu-i aşa?

— Da, ai fost, spuse contesa. Dar nu ai fost încă luată acasă. Poţi să fii încă returnată. S-a mai întâmplat. Aşa că stai dreaptă.

Nadashe oftă şi se îndreptă puţin. Contesa, satisfăcută, îşi îndreptă din nou atenţia spre uşă.

Pe Jasin şi Deran Wu îi despărţeau cinci ani dar, uitându-se la amândoi, Nadashe ar fi crezut că diferenţa dintre ei era de cel puţin zece. Jasin, cu peste zece ani mai mare decât Nadashe, era îndesat şi nu prea bine închegat, cu faţa de consistenţa aluatului, cu părul tuns scurt, care arăta de parc-ar fi fost ciuntit. Chipul lui trăda inteligenţa, dar nu şi curiozitatea. Era un conservator, Nadashe vedea asta cu ochiul liber, nu în felul util în care sunt oamenii prevăzători, ci din ataşament faţă de lucrurile comode şi studiate. Era genul de om căruia îi plăcea, pur şi simplu, ca lucrurile să fie făcute exact cum îşi dorea el, adică aşa cum fuseseră făcute dintotdeauna. Nadashe îşi imagina că în pat era la fel de pasional ca un buştean.

Părul lui Deran era frumos, într-un fel care trăda preocuparea, dar nu una excesivă. Costumul îi venea bine şi i se potrivea pe corp. Faţa lui era inteligentă şi atrăgătoare; Nadashe îl urmări în timp ce măsura din priviri încăperea şi toate lucrurile din ea, fără a o ignora pe ea şi pe mama sa. Avea un pas energic. Era şi el conservator, era limpede, dar conservatorismul lui avea metodă şi etos, dincolo de ideea că „aşa se face”. Nadashe era sigură că Deran ar fi fost flexibil în ceea ce priveşte metodele, dacă rezultatele erau aceleaşi, şi anume acelea pe care şi le dorea, adică un statu-quo, cu el în vârf. Nadashe îşi imagina că, în pat, Deran ar fi adus-o întâi pe ea la orgasm şi abia apoi şi l-ar fi îngăduit pe al lui, asigurându-se întotdeauna că ajunge acolo.

Şi precis c-o să mă pricopsesc cu „buşteanul”, se gândi Nadashe.

Contesa îi întâmpină invitându-i pe cei doi bărbaţi în

încăpere, adresând salutări calde, dar superficiale lui Deran, şi unele mult mai însufleţite lui Jasin. Era limpede pentru oricine ar fi văzut scena pe care dintre cei doi se hotărâse contesa să-l considere cel mai important. Deran părea amuzat de toate astea.

— Jasin, ea este, desigur, fiica mea Nadashe, zise contesa, şi Nadashe se conformă şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

Jasin îi strânse mâna de parcă avea de-a face cu un om de afaceri.

— Lady Nadashe, spuse el, sunt încântat.

— Mă bucur să vă văd Lord Jasin, spuse Nadashe.

— Eu, hm, voiam să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră, Lady Nadashe, spuse Jasin.

— Pentru ce, domnule?

— Cât aţi fost la închisoare, unul dintre asociaţii mei…

— Ah, da. Exact. Asasinul cu lingura.

— Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că nu a fost cea mai bună decizie pe care aş fi putut-o lua.

— Lord Jasin, dumneavoastră făceaţi doar ceea ce credeaţi că era în interesul casei dumneavoastră, spuse Nadashe. La fel cum faceţi şi acum. Pot să respect această atitudine, deşi sunt recunoscătoare că asociatul dumneavoastră nu a fost aşa de competent pe cât aţi fi sperat în momentul acela.

— Chiar şi aşa, îmi cer scuze.

— Dragul meu Jasin, spuse Nadashe, sărind peste titlul de nobleţe – „lord” – pentru a da impresia de familiaritate caldă. Dacă vom deveni împărax şi consoartă, primele lucruri la care trebuie să renunţăm sunt chestiunile lipsite de importanţă din trecut. Nu este cazul să-ţi ceri scuze. Ceea ce contează este ce putem realiza mergând înainte.

— Bine, atunci, spuse Jasin, apoi zâmbi şi-şi concentră din nou atenţia asupra Contesei Nohamapetan.

Nadashe, care-şi învăluise cuvintele într-un ton călduros cu o sugestie subtilă de intimitate, fu stupefiată. Tot acest efort, pentru nimic. Se întoarse şi-l văzu pe Deran rânjind. Acesta, cel puţin, înţelesese ce avusese de gând şi cum nu

fusese absolut deloc înţeleasă.

Şi într-adevăr, în momentul în care toţi patru se aşezară şi începură să discute chestiuni de natură conspirativă, deveni cât se poate de clar că Jasin se rezuma la afaceri, cele reprezentate de planul Contesei Nohamapetan, pe care aceasta îl expuse amănunţit. Jasin asculta şi venea cu observaţii şi detalii adecvate, dar neinteresante şi după zece minute deveni clar că, din punctul de vedere al planului şi al organizării lui, Nadashe şi Deran erau în plus. Din când în când, ea şi Deran interveneau în discuţie cu câte un comentariu sau o idee. Contesa şi Jasin acceptau pentru o clipă existenţa acelor comentarii sau idei, continuând apoi cu propriul lor plan. După o jumătate de oră care s-a desfăşurat în această manieră, Nadashe simţi nevoia să bea ceva.

Deran o însoţi la bar.

— Te simţi tot atât de utilă ca mine în acest moment, nu-i aşa?

— Ai ales un cuvânt interesant pentru a descrie situaţia, spuse Nadashe şi-şi turnă un pahar de whisky.

— Ei bine, nu ştiu, spuse Deran uitându-se către contesă şi către Jasin, concentraţi unul asupra celuilalt. Cred că e un lucru bun că revoluţia se va întâmpla şi că tot ceea ce avem de făcut pentru a ne bucura de beneficiile ei este să ne facem apariţia.

— Cât o să ţină, cel puţin, spuse Nadashe şi scoase un al doilea pahar, în care turnă whisky pe care i-l întinse lui Deran.

— Mulţumesc, zise el şi apoi îl ridică spre ea. Pentru „Cât o să ţină”.

— Amin.

Nadashe îl privi, sorbi o înghiţitură din băutură şi luă o decizie rapidă. Se întoarse spre mama ei şi spuse:

— Deran vrea să vadă nava, spuse ea. Mă duc să-i fac un tur.

— Da, foarte bine, spuse contesa şi apoi se întoarse la discuţia ei cu Jasin.

Deran se întoarse spre Nadashe:

— Deci vreau să văd nava, nu?

— Sigur că vrei, spuse Nadashe. Mai ales anumite părţi.

— Apropo, mulţumesc, spuse Nadashe, după ce ajunsese la orgasm, iar Deran se asigurase că ajunge în acelaşi punct al plăcerii.

— Cu plăcere, spuse Deran. Şi-ţi mulţumesc la rându-mi.

— Nu pentru asta, spuse Nadashe.

— Ah, aşa de rău a fost?

— Nu, n-a fost deloc rău, îl asigură Nadashe. Mă refeream la faptul că n-am fost înjunghiată cu o lingură în închisoare.

— A, pentru *chestia aia,* spuse Deran. Nu face nimic. Salvatoarea ta a fost una dintre gărzile de securitate ale casei noastre. A trecut printr-un divorţ, a intrat într-o chestie greu de uitat, şi-a făcut praf viaţa din cauza asta. Faptul c-a ajuns în închisoare a secat-o complet, dar a ajutat-o şi să revină în formă. Sincer, a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. A fost fericită să accepte misiunea pe care i-am oferit-o. A făcut-o să se simtă din nou în plină activitate.

— A curăţat-o bine cu periuţa aia pe cealaltă femeie, asta e clar. Sunt sigură c-a primit ani în plus din cauza asta.

— Nu, nu va primi nimic în plus. Se va dovedi c-a fost în legitimă apărare.

— În timp ce avea la ea un instrument de igienă dentară bine ascuţit.

— Aşa e la închisoare. Toţi au aşa ceva.

— Eu n-am avut.

— Şi-ai fost cât pe-aci să fii ucisă cu lingura.

— Ai dreptate. Şi de ce te-ai oferit să mă ajuţi în situaţia aia?

— Fiindcă ştiam că Jasin plănuia să te omoare şi eram de părere că înrăutăţirea relaţiilor cu casa voastră n-ar fi avut consecinţe prea fericite pentru casa noastră.

— Asta e tot?

— Şi fiindcă m-am gândit că a-ţi face o favoare ar fi o

afacere mai bună pentru casa noastră.

— Altceva?

— Şi fiindcă m-am gândit că e posibil ca în curând să avem nevoie de un nou împărax, şi că împăraxul va avea nevoie de o consoartă. Una a cărei casă ne-ar fi veşnic recunoscătoare că i s-a oferit o a doua şansă. Şi-n plus, tu ai fost deja verificată.

— Iar tu m-ai verificat în amănunt adineaori.

— Cred c-a fost de fapt un pic invers, dar aşa este.

— Iartă-mă, am fost în închisoare. A trecut ceva timp.

— Crede-mă, nu e cazul să-ţi ceri iertare.

— Dar nu vei mai fi împărax. Ai acceptat o poziţie inferioară.

— În primul rând, şansele să devin împărax erau slabe. Jasin e încuiat şi mai încet la minte, dar are foarte multă inerţie şi se află mai sus decât mine pe lanţul trofic. Ne-am lupta pe asta şi am fi la limită, dar el a plecat în cursă cu un avantaj. În al doilea rând, controlul total al Casei de Wu reprezintă o miză importantă. E un premiu de consolare cât se poate de bun.

— Îmi pare rău, spuse Nadashe M-aş fi putut obişnui cu chestia asta.

Deran rânji:

— Nu e nevoie să renunţi, ştii asta…

— Îmi pare rău, dar nu merge aşa. Pot să mă joc cu cine vreau, iar Jasin poate să facă asta la rândul lui. Dar nu putem să ne jucăm cu oameni care reprezintă o ameninţare reală.

— Şi crezi c-aş putea fi o ameninţare.

— *Ştiu* că vei fi. Şi din cauza asta primeşti controlul Casei de Wu. Vei fi atât de ocupat să conduci casa şi să parezi atacurile verişorilor înfuriaţi că i-ai înlăturat de la putere, încât nu vei mai putea nici măcar să-ţi ridici ochii din hârtiile de pe birou în următorii treizeci de ani.

— Când îmi descrii lucrurile în felul ăsta, nu mai sună aşa grozav.

— Asta fiindcă nici nu este. Cel puţin în comparaţie cu ceea ce ai fi putut avea, adică totul.

Deran rămase tăcut pentru un moment şi apoi se ridică în capul oaselor în pat:

— Nu înţeleg prea bine de ce ţi-ar păsa, spuse el. Jasin e perfect pentru tine. Este ambiţios, dar nu are imaginaţie. Îl poţi orienta în orice direcţie vrei şi se va duce acolo, doborând toate obstacolele din calea lui. Nu asta îşi doreşte Casa de Nohamapetan de la un împărax?

— Da, asta îşi doreşte Casa de Nohamapetan, răspunse Nadashe. Asta îşi doreşte *mama* mea. Uite cum a pus stăpânire pe Jasin. Recunoaşte imediat un instrument bun şi manipulabil.

— Şi tu nu-ţi doreşti asta?

Nadashe se ridică, se aşeză în poala lui Deran şi-şi încolăci picioarele în jurul lui. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi începu să se joace cu şuviţele din spate ale părului lui îngrijit, dar nu excesiv de îngrijit.

— Poate că eu îmi doresc pe cineva pe care să nu trebuiască să-l întorc cu cheiţa şi să-l tot trimit într-o anume direcţie. Poate că-mi doresc pe cineva care să aprecieze ceea ce am de oferit, şi nu doar să accepte să mă folosească în planurile şi pentru avantajul lui. Poate că-mi doresc pe cineva care să-mi dăruiască nişte copii care să nu prezinte riscul de a deveni deprimant de plictisitori. Poate că-mi doresc pe cineva care să ştie să mi-o tragă şi care să mă facă fericită în felul ăsta.

Deran rânji din nou auzind acestea, iar Nadashe îl putu simţi zvâcnind sub ea, ceea ce însemna că avusese o perioadă de recuperare tolerabil de scurtă, ceea ce ar fi apreciat, dar nu neapărat în clipa asta, când ea se afla încă la jumătatea discursului.

— Poate, Deran Wu, ceea ce-mi doresc este un bărbat care să fie într-adevăr un împărax, şi nu doar o unealtă pentru mine şi pentru familia mea. Grayland se înşală în multe privinţe, dar nu şi atunci când spune că totul se va schimba. Avem nevoie de cineva care să fie capabil. Grayland nu este. Şi uită-te la Jasin. Sunt gata să pariez că nici măcar nu-şi doreşte să se gândească la ideea că lucrurile vor fi diferite, într-un mod periculos şi haotic, în

următorii zece ani. Pot să-l presez şi să-l împing de la spate, dar are limitele lui când vine vorba de viteza de reacţie şi de cât de departe e dispus să meargă. Va doborî totul în cale, dar nu va ajunge niciodată acolo unde avem nevoie să ajungă. Aşa că poate că-mi doresc pe cineva care să ajungă acolo şi pe care eu să-l ajut, nu să-l împing.

— „Nu să-l împing” – nu e un punct de vedere des întâlnit la Nohamapetani, spuse Deran.

— Sunt dispusă să lucrez la asta, spuse Nadashe.

Deran îi zâmbi, iar în momentul acela ieşi la iveală ceva cât se poate de uman: o frântură de nesiguranţă.

— Nu mă cunoşti, de fapt, spuse el. De fapt, nici eu pe tine. Ceri destul de mult din partea unui bărbat complet străin.

— Planul e să mă mărit cu verişorul tău, pe care-l cunosc şi mai puţin. Şi, oricum, Deran, hai să dăm cărţile pe faţă: e vorba de o alianţă politică. Pur şi simplu. Ne cunoaştem îndeajuns de bine cât să înţelegem asta măcar.

— Aşa că mi-ai „arătat nava” ca să mă faci să închei o înţelegere, spuse Deran.

— Nu, am făcut asta fiindcă aveam nevoie să mi-o tragă cineva, spuse Nadashe. Dar n-o să te mint, Deran. Te-ai comportat atât de bine în turul ăsta, încât alianţa politică pe care ţi-am propus-o a devenit şi mai interesantă.

— Voi lua asta ca pe un compliment.

— Aşa şi trebuie, spuse Nadashe. Dar acum trebuie să-mi spui dacă accepţi oferta mea. Dacă nu, mulţumesc pentru că m-ai scos din nevoie. Dacă da, atunci trebuie să trecem la treabă.

— Să zădărnicim planul mamei tale şi pe al vărului meu.

— Nu, spuse Nadashe. Vreau să continue să facă ceea ce fac.

CAPITOLUL 18

Chiar înainte ca *Auvergne* să ajungă în spatele planetei Dalasýsla Prime, Marce primi un mesaj codificat de la Hatide Roynold.

Nava care vine spre noi nu e cu siguranţă prietenoasă, se spunea în mesaj. *Am lansat o dronă către găvanul de Flux: a fost distrusă. Echipajul se află la posturi şi noi restul suntem în stare de asediu. Se pare că vom fi nevoiţi s-o luăm din loc şi să ne luptăm. Sunt destul de sigură că nici Căpitanul Laure nu crede că lucrurile arată bine. Oricine-ar fi, au fost trimişi de cineva. Laure mi-a permis să-ţi trimit acest mesaj Spune că dacă lucrurile o iau razna, va transfera toate datele adunate în cursul misiunii către drona oprită şi-i va ataşa un emiţător de semnale întârziate ca s-o poţi găsi. Acolo va fi şi o lucrare nouă de-a mea, pe care o s-o găseşti interesantă. Mai spune că solicitarea pentru o navă destinată Dalasýslanilor a fost deja transmisă. Dacă e aşa, va trebui să te ţii tare vreo două săptămâni până ajunge. Respiră doar când este absolut necesar.*

N-o să te mint. Într-un fel, îmi doresc să fi rămas acasă. Sau să fi venit cu tine în această ultimă misiune în afara navei. Iată unde m-a adus viaţa de introvertită.

Dar îţi mulţumesc oricum. Puteai să nu mă asculţi când am venit la tine. Dar ai făcut-o. M-ai crezut şi te-ai împrietenit cu mine. Am apreciat asta la tine.

H.

Când *Auvergne* ieşi din umbra planetei, *Bransid* se prefăcuse deja într-un nor tot mai mare de deşeuri plutitoare.

— Uite nava aia, spuse Hanton şi arătă spre un punct de

pe ecranul de comandă al navei *Auvergne,* care se mişca spre găvanul curentului de Flux ce ducea înapoi spre Centrul Comercial.

— Suntem siguri că e nava aia? întrebă Sherrill.

— Suntem siguri. Este singurul lucru din partea asta de sistem stelar care se mişcă aşa de repede şi care nu se deplasează pe orbita planetei Dalasýsla Prime. Acolo este găvanul curentului de Flux spre Centrul Comercial, continuă arătând spre un alt punct de pe ecran. La viteza asta, va ajunge la Centru în douăzeci de ore. Nu accelerează în momentul de faţă, ceea ce e interesant.

— De ce e interesant? întrebă Marce.

— Înseamnă că acum nu-şi folosesc motoarele, spuse Sherrill. Utilizarea constantă a motorului ar însemna accelerarea constantă. În schimb, se folosesc de inerţie pentru navigarea fără motor[9].

— Poate că li s-au defectat motoarele, spuse Marce.

— E posibil.

— Sau poate că pur şi simplu nu *se grăbesc,* spuse Gamis.

— Poate, spuse Sherrill. Dar noi am accelerat când am intrat în găvan ca să venim aici. Ştiu că ăsta era planul căpitanului şi pentru drumul de întoarcere. Aceste găvane de Flux funcţionează ca la carte – zise ea, uitându-se la Marce – şi predicţiile dumneavoastră despre cât timp vor rămâne deschise ar putea fi greşite. Iertaţi-mă că spun asta.

— Nu e nicio problemă, spuse Marce.

— Căpitanul Laure nu voia să rămână aici niciun minut mai mult decât era nevoie. Am fi accelerat pe drumul de întoarcere cât de mult am fi putut, spuse Sherrill, arătând spre punctul care reprezenta nava. Dacă oamenii ăia nu sunt proşti, ar trebui să facă acelaşi lucru. Aşa că au un motiv să n-o facă.

— Cam multe presupuneri, spuse Gamis.

— Nu este o presupunere greşită, spuse Marce. Dacă motoarele sunt defecte înseamnă că şi *Bransid* a izbutit

[9] Datorită gravitaţiei (n. tr.).

câteva lovituri. Se duc acasă şontâc-şontâc.

— Dar *încă* plănuiesc să meargă acasă, spuse Hanton. Ceea ce înseamnă că generatorul lor de câmp magnetic este încă funcţional.

— Câtă vreme motoarele nu cedează, spuse Sherrill. Iar dacă cedează, nu vor mai avea electricitate pentru generatorul lor de câmp magnetic.

— Monsieur Chenevert, spuse Marce, întorcându-se spre spectru.

— Mă întrebam când o să vă aduceţi aminte că sunt aici, Lord Marce, spuse zâmbind spectrul.

— Putem ajunge din urmă nava asta?

— Ruta lor îi duce dincolo de Dalasýsla Prime. Dacă stăm pe loc, vom fi în spatele planetei când se va întâmpla asta. Dar bineînţeles că nu avem niciun motiv să rămânem pe loc acum. Motoarele navei *Auvergne* şi sistemele de furnizare a electricităţii sunt complet funcţionale în acest moment. Chenevert făcu un semn cu capul spre ecranul de comandă, care se închise, spre surprinderea lui Hanton, şi afişă apoi o nouă imagine reprezentând o traiectorie de interceptare.

— Dacă nu accelerează, îi putem intercepta în zece ore, spuse Chenevert. Dacă accelerează, lucrurile se schimbă, dar, dacă specificaţiile lor tehnice sunt similare cu ce mi-aţi dat pentru *Bransid,* atunci îi interceptăm în cel mult optsprezece ore. Cu mult înainte să intre în găvanul de Flux.

— Şi pe urmă îi spulberăm naibii, spuse Gamis. Le facem ce le-au făcut ei celor de pe *Bransid.*

Chenevert se uită spre Marce:

— Asta intenţionaţi, Lord Marce?

— Nu, spuse Marce.

— Ce? făcu Gamis înfuriat. Nenorociţii ăştia tocmai ne-au ucis echipajul, domnule. Mi se pare *corect* să le întoarcem favoarea.

Marce dădu dezaprobator din cap:

— Nu ne sunt de folos morţi.

— Nu înţeleg.

Marce se uită spre Chenevert:

— Dar dumneavoastră mă înţelegeţi, sper.

— Eu cred că da, Lord Marce, spuse Chenevert.

— Se poate face?

— Depinde în ce stare e nava lor şi de cât pot afla despre ea din scanările şi vizualizările mele. Trebuie să vă avertizez: asta înseamnă că va trebui să ne apropiem de ei.

— Ce înseamnă mai exact „să ne apropiem de ei”?

— N-o să vă placă răspunsul.

— Cred că ei ştiu că suntem aici, spuse Hanton în timp ce cealaltă navă lansă două rachete spre *Auvergne,* aflată la o mie de klicuri distanţă.

Sherrill se uită la imaginea preconizată a rachetelor, transmisă de senzorii navei *Auvergne* în timp ce acestea se năpusteau drept spre ei.

— Arată ca nişte stupi, spuse ea. Au mai multe focoase. Se vor deschide înainte să ne lovească.

— Cât de nepoliticos, spuse Chenevert şi aşteptă ca rachetele să se apropie la o sută de klicuri, lovindu-le apoi cu armele cu fascicule şi anihilându-le.

— Fasciculele dumneavoastră sunt foarte precise la o sută de klicuri, spuse Hanton.

— Da, asta aş vrea să creadă într-adevăr cealaltă navă, spuse el. Nu mă aştept ca prietenii noştri de pe nava aceea să fi lansat rachetele acelea crezând că ne vor lovi cu ele. Voiau doar să ştie cum şi când vom răspunde. Şi acum îşi închipuie că ştiu.

— Aţi mai făcut asta.

— V-am spus că sunt obişnuit să fiu urmărit.

— Până la ce distanţă sunt de fapt eficiente? întrebă Marce.

— Nu până la distanţa asta, spuse Chenevert, activând pe ecranul de comandă o imagine a navei pe care o urmăreau.

De la mai puţin de o mie de kilometri depărtare, nava arăta mai mult ca o pană neclară. *Auvergne* venea spre ea de deasupra, în diagonală faţă de planul ecliptic al

sistemului Dalasýsla. *Moartea vine de sus,* se gândi Marce.

— Aveţi vreo idee despre nava asta? întrebă Chenevert.

— Pare o navă de tip Farthing, spuse Sherrill după o clipă.

— Mi-e teamă că asta nu-mi spune nimic, spuse Chenevert.

— Este o navă de interceptare, spuse Sherrill. Cu un echipaj mic, rapidă, înarmată destul de serios. Este proiectată să atace nave pirat şi nave implicate în contrabandă. Iar „să atace" înseamnă de fapt să le distrugă.

— Deci nu există nicio îndoială în ceea ce priveşte scopul venirii lor aici, spuse Marce.

— Cred că ştim deja răspunsul la această întrebare. E amuzant că atunci când navele acestea sunt dezafectate, multe dintre ele sunt cumpărate de diferiţi piraţi. Motivul, presupun, este că aceste nave pot depăşi în viteză şi pot înfrunta navele marinei care sunt trimise după ele.

— Şi funcţionează? întrebă Chenevert.

— Marina trimite, pur şi simplu, nave mai mari.

— Cu mai multe rachete, spuse Hanton.

De data asta, stupurile lansară încărcătura lor mai devreme şi una dintre rachete ajunse la mai puţin de zece klicuri de *Auvergne* înainte ca Chenevert s-o distrugă.

— Tot vă mai jucaţi cu ei, nu-i aşa? întrebă Gamis.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, da, spuse Chenevert.

— Dacă o spuneţi aşa, nu mă mai face să mă simt bine.

— Îmi pare rău.

Când Auvergne ajunse la două sute de klicuri de ei, nava îi lovi cu propriile ei arme cu fascicule. Acestea atinseră *nava Auvergne* pentru o zecime de secundă, apoi dispărură, iar din nava care-i ataca ieşiră doi nori de reziduuri.

— Oh, *elegant,* spuse Gamis.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Marce pe Chenevert.

— Am aşteptat ca nava să deschidă focul pentru a putea vedea unde anume sunt localizate armele cu fascicule.

Îndată ce-am aflat, le-am distrus. Şi pe urmă am distrus şi celelalte dispozitive de pe partea vizibilă a navei care semănau cu armele cu fascicule. Doar ca să mă asigur.

— Mai vin rachete, spuse Hanton, arătând spre ecranul de comandă.

— Atenţie, nu am distrus toate sistemele lor de apărare, spuse Chenevert. Scuzaţi-mă o clipă.

După încă cincizeci de klicuri, Marce şi restul echipajului puteau deja vedea în mod clar pe ecranul de comandă chiar şi cele mai mici detalii ale navei.

— Suntem îndeajuns de aproape? întrebă Marce.

— Încă puţin, spuse Chenevert.

Patruzeci de klicuri.

— Oricând puteţi! spuse Marce.

— Imediat.

Încă treizeci de klicuri, şi nava devenea din ce în ce mai vizibilă pe ecranul de comandă fără mărirea imaginii.

— Încep să fiu puţin neliniştit, spuse Marce.

— În curând, spuse Chenevert.

— Rachete, spuse Hanson.

— Asta a fost o neobrăzare, spuse Chenevert după o secundă.

Se auzi un ţiuit, fiindcă resturile uneia dintre rachete se loviseră de *Auvergne.*

Zece klicuri.

— Acum, spuse Chenevert şi lansă un fascicul nu spre motor, ci spre o zonă mică aflată deasupra acestuia, puţin înspre dreapta, pe carenă.

Fasciculul făcu o gaură în carenă şi pătrunse în interiorul navei. Aer, aburi şi o cantitate mică de resturi fură scuipate în exterior. Marce auzi un zăngănit venind din interiorul navei *Auvergne,* semn că aveau loc o serie de ajustări pentru ca *Auvergne* să rămână pe o poziţie fixă faţă de cealaltă navă şi să nu se ciocnească de ea, ceea ce ar fi dus la distrugerea ambelor nave.

— Asta a fost tot? întrebă Gamis.

— A fost suficient, spuse Chenevert şi se întoarse spre Marce. A trebuit să mă apropii destul cât să-mi fac o idee

despre cum circulă energia în navă, spuse el.

— Am presupus că motorul era deja distrus, aşa că n-am vrut să-mi asum riscuri. Am trimis fasciculul prin ceea ce părea o rută centrală a schimbului de energie. Bănuiesc că nu mai funcţionează şi că motoarele şi sistemele de alimentare cu energie s-au oprit pentru a împiedica o explozie până când acea rută va fi reparată.

— Cât le va lua s-o repare? întrebă Marce.

— Ei bine, am distrus-o complet, aşa că n-o vor putea repara. În acest moment, presupun că sistemele de pe navă sunt pe sistem de avarie.

— Au suficientă energie să rămână în viaţă deocamdată, dar nu îndeajuns cât să poată folosi generatorul lor de câmp magnetic, spuse Sherrill. Dacă intră în găvanul de Flux fără o bulă spaţiu-timp, au încurcat-o.

— Se află în continuare pe o rută de planare spre găvanul de Flux, spuse Hanton. Vor ajunge acolo în nouă ore şi cincisprezece minute.

— Ce facem acum? spuse Gamis.

— Mâncăm câte un baton proteic şi aşteptăm să fim apelaţi, spuse Marce.

Apelul veni cu patru ore înainte ca ei să ajungă la găvan.

— Navă neidentificată, aici e *Prinţesa se află în alt castel,* se auzi o voce prin conexiunea radio.

Hanton îi dăduse lui Chenevert frecvenţele care urmau să fie cel mai probabil folosite pentru comunicare şi Chenevert configurase *Auvergne* să treacă printre ele până când primea un semnal.

— Aici Căpitanul de Cavalerie Ponsood. Vă rog să răspundeţi.

— Bună, *Prinţesă,* spuse Marce. Aici *Auvergne.* Aici Lord Marce Claremont.

Urmă o pauză lungă:

— Aţi spus că sunteţi Lord Marce Claremont.

— Corect.

De data asta, urmă o pauză şi mai lungă.

— Ce naiba? făcu Gamis.

— Lord Marce, ne-aţi dezactivat sistemele navei şi acum plutim în derivă, spuse Ponsood când reveni pe calea undelor. Sistemul de alimentare principal a căzut şi rezerva noastră de energie pentru situaţii de urgenţă se termină în curând.

— Recepţionat, spuse Marce. În plus, traiectoria voastră curentă vă duce drept spre găvanul de Flux unde veţi ajunge în – se uită la ecranul de comandă, unde Chenevert setase în mod util un cronometru – trei ore şi cincizeci şi două de minute. Vă aduc la cunoştinţă că dacă intraţi în găvan în starea voastră actuală, fără generatorul de câmp magnetic, veţi fi spulberaţi instantaneu.

— Hm, da, spuse Ponsood. Suntem conştienţi de acest lucru şi vă mulţumim pentru avertisment.

— Cu plăcere.

— Lord Marce, am remarcat faptul că, deşi ne-aţi dezactivat sistemele navei, aţi ales să nu ne distrugeţi.

— Exact, Căpitane Ponsood.

— Ne întrebăm care sunt intenţiile dumneavoastră acum, Lord Marce.

— Ei bine, Căpitane, răspunsul acesta depinde întru totul de voi.

— Vă rog să ne explicaţi.

— De ce aţi distrus nava *Oliveer Bransid?*

— Am fost angajaţi să facem asta.

— Cine v-a angajat?

— Nu ştim. Am fost angajaţi prin intermediari care nu au vrut să dezvăluie identitatea contractorului iniţial. Eu, hm, lucrez într-un domeniu foarte specializat al afacerilor. Nu ştiu mereu cine mă angajează.

— Mulţumesc, Căpitane Ponsood. Îţi urez uitare plăcută! spuse Marce uitându-se spre Chenevert, care încuviinţă.

— Circuitul e închis la noi, spuse el.

— Crezi că minte în legătură cu persoana care l-a angajat, spuse Sherrill.

Marce încuviinţă:

— Vom afla în curând.

Cinci minute mai târziu, Ponsood îşi făcu apariţia din

nou pe circuit, cerând să vorbească cu Marce. Acesta încuviinţă spre Chenevert, care deschise circuitul:

— Da?

— Lord Marce, am fost angajaţi de un intermediar. Un reprezentant al Familiei Wu.

Marce se încruntă:

— Aţi fost angajat de familia imperială?

— Nu, nu de familia imperială. De acei Wu care conduc compania comercială. Verii împăraxului.

— Pentru cine acţionau ca intermediari acei membrii familiei Wu?

— L-am întrebat pe reprezentant. Am mai făcut afaceri cu cei din familia Wu înainte – de aceea m-au şi contactat pe mine –, dar niciodată ca intermediari. Erau mereu clienţii principali. Reprezentantul lor nu a vrut să spună, dar i-am spus că nu pot prelua misiunea fără să ştiu. Misiunea era urgentă şi membrii familiei Wu nu au avut altă opţiune, aşa că reprezentantul lor mi-a spus, punându-mă să jur că voi ţine secretul: Contesa Nohamapetan.

— De unde au ştiut Nohamapetanii despre *Bransid* din capul locului?

— Contesa a aflat de la cei din familia Wu. Aceştia au auzit de la un amiral, aşa mi s-a spus. Marina este, evident, foarte apropiată de familia Wu. Marina le furnizează toate armele şi navele lor.

— Nu are sens. Cei din Casa Wu nu sunt apropiaţi de Nohamapetani.

— Nu cunosc relaţiile dintre marile familii, Lord Marce. Nu am timp să mă pun la curent cu bârfele. M-aţi întrebat cine m-a angajat şi v-am spus.

— Foarte bine. Dar de ce-ar fi vrut Contesa Nohamapetan să atace *Bransid?*

— Nu asta voia, spuse Ponsood şi Marce, exasperat, era gata să închidă din nou canalul, dar Ponsood continuă: Puţin îi păsa de navă. Era doar un mijloc de a ajunge la ţinta reală.

— Şi cine sau ce era ţinta?

Urmă o pauză, după care:

— Dumneavoastră eraţi, Lord Marce. Contesa Nohamapetan vă doreşte moartea îndeajuns de mult încât să ne trimită să atacăm nava *Bransid* ca să vă ucidem.

Marce făcu ochii mari; nu-i venea să creadă. Se uită în jur pe puntea navei *Auvergne* şi văzu toate celelalte perechi de ochi aţintite asupra lui.

— E cineva acolo? spuse Ponsood, căci Marce rămăsese mut timp de aproape un minut.

— *De ce?* întrebă Marce.

— Nu mi s-a spus asta. Mi s-a spus doar să mă asigur că sunteţi mort. Am întrebat dacă asta însemna că pot lăsa echipajul de pe *Bransid* în viaţă, în cazul în care erau de acord să vă predea, şi mi s-a spus că *Bransid* nu trebuie să se mai întoarcă la Centrul Comercial şi puteam alege fie să distrug nava, fie să-i distrug generatorul de câmp. Asta ar fi însemnat să-i condamn pe cei din echipaj la o moarte lentă prin înfometare sau asfixiere. Am optat pentru calea mai rapidă. Mi s-a părut mai umană. Ar trebui să ştiţi, Lord Marce, că *Bransid* s-a luptat din răsputeri. Nu ne-aţi fi capturat dacă n-ar fi fost avariile provocate de ei.

— Şi Dalasýslanii?

— Cine, Lord Marce?

— Oamenii care locuiesc în acest sistem, Căpitane.

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, domnule. M-am concentrat asupra navei *Bransid,* care mă ţinea destul de ocupat. Vreţi să spuneţi că mai sunt oamenii *în viaţă* aici? După opt sute de ani?

— Da.

— Mai bine că n-am ştiut de ei. Nu se făcea să las pe cineva viu care să povestească despre ce am făcut noi aici.

— Cu excepţia persoanei pe care aţi venit în mod special s-o ucideţi.

— Înţeleg ironia situaţiei, Lord Marce. Vă spun toate acestea fiindcă nu am de ales. Nici eu şi nici echipajul meu nu vrem să murim aici sau în acest mod.

— Îmi ceri să vă acord o şansă pe care voi nu aţi vrut s-o acordaţi echipajului de pe *Bransid.*

— Lord Marce, dacă n-aş fi crezut că luaţi în calcul

opţiunea aceasta, nu aş fi deschis gura.

— Aşteaptă, spuse Marce şi se uită la Chenevert, care încuviinţă şi dezactivă sunetul.

Marce se trânti pe scaun, îşi prinse capul în mâini şi începu să suspine.

— Nu este… începu Hanton, dar Marce ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

Hanton se opri şi se uită stânjenit. Aşa se uitau toţi din încăpere.

După un minut, Marce încuviinţă spre Chenevert, care deschise iar canalul de comunicaţie.

— Veţi depune mărturie despre toate acestea, Căpitane Ponsood.

— Dacă asta trebuie să fac pentru a salva viaţa echipajului meu, Lord Marce, voi repeta fiecare lucru pe care vi l-am spus în faţa oricărui judecător ales de dumneavoastră.

— N-o să spuneţi toate astea unui judecător, Căpitane. O să le spuneţi împăraxului. Drept în faţa ei. Şi voi fi prezent când veţi face asta.

Urmă o tăcere lungă. Apoi:

— Am înţeles, Lord Marce. Şi, acestea fiind zise, vă predau în mod oficial *Prinţesa.* De acum vă aflaţi la comanda ei.

Marce încuviinţă din cap, apoi îşi dădu seama că Ponsood nu avea cum să vadă asta prin canalul audio.

— Mulţumesc, Căpitane. Asociatul meu, Domnul Chenevert, va discuta cu dumneata toate amănuntele transferării voastre pe *Auvergne.* Pregătiţi-vă.

— Aşa voi face. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Am înţeles, zise Marce şi-l întrebă pe Chenevert: Vă puteţi ocupa de asta?

— Deja vorbesc cu Căpitanul Ponsood despre asta.

Pentru o clipă, Marce fu năucit de răspuns, dar îşi aduse aminte că Chenevert era o fiinţă virtuală. Presupuse că o fiinţă virtuală putea avea oricâte versiuni de sine dorea. Făcu semn din cap că a înţeles.

— Avem ceva anume de adus de pe *Prinţesă?* întrebă

Chenevert. Cu excepţia echipajului format, din câte înţeleg, din şapte oameni.

— Un echipaj mic, spuse Sherrill.

— Al nostru e şi mai mic.

— Vreau cât mai multe înregistrări de pe nava lor, spuse Marce. Plus orice dovezi are Ponsood că a fost angajat de membri ai familiei Wu.

— Presupun c-a fost plătit în numerar, spuse Gamis.

— Probabil c-aşa a fost, dar tot vreau să am cât mai multe dovezi posibil.

— Avem nevoie de toată hrana pe care o pot aduce cu ei aici, îi spuse Gamis lui Chenevert. Tot ce au pe navă. Mi-e deja rău de la atâtea batoane proteice.

— Există oare vreo modalitate de a salva nava asta? întrebă Marce. Dalasýslanii ar putea recupera tot ceea ce conţine.

— Căpitanul Ponsood îmi spune că *Prinţesa* are o navetă mică pe care ei o vor folosi pentru transportul lor şi al hranei, spuse Chenevert. În funcţie de cât timp ne va lua să aducem lucrurile aici şi de măsura în care poate fi pilotată de la distanţă, aş putea probabil s-o folosesc să-i dau un ghiont *Prinţesei* ca s-o deviez din traiectoria spre găvanul de Flux. Reţineţi că, din păcate, aceasta va deteriora atât naveta, cât şi *Prinţesa.*

— Mai bine decât nimic.

— Cât se poate de exact, în acest caz, încuviinţă Chenevert. Dacă după aceea naveta nu va fi prea deteriorată, atunci voi vedea dac-o pot programa să împingă *Prinţesa* spre Dalasýslani. Apoi, ei vor putea să-şi caute ce au nevoie prin ambele nave.

— Aş vrea să le las şi naveta de pe *Bransid,* spuse Marce. Nu are de ce să rămână aici oricum. Nu vreau s-o las parcată aici, deasupra planetei Dalasýsla Prime.

— Trebuie să ne întoarcem şi să-i luăm pe Seve şi pe Lyton, spuse Sherrill. Nu-i putem lăsa acolo.

— Pot programa naveta noastră să zboare singură spre nava Dalasýslanilor, spuse Hanton. Apoi îi vom lua pe Seve şi pe Lyton şi datele de pe *Bransid,* şi înapoi prin găvan

spre Centrul Comercial.

— Dacă acei Wu ştiau unde se afla *Bransid,* atunci ştiu şi că există o posibilitate ca ea să se întoarcă, spuse Sherrill. *Bransid* ar fi putut învinge *Prinţesa.*

— Deci crezi că au pe cineva care ne aşteaptă la celălalt capăt al găvanului, spuse Marce.

— Eu una aşa aş face, spuse Sherrill. Dacă aş fi în locul lor.

— Dar nu vom fi în *Bransid,* spuse Gamis.

— Nu, dar vom veni prin găvanul de Flux dinspre Dalasýsla, spuse Sherrill. Dac-aş fi în locul lor, aş distruge orice iese din el, inclusiv *Prinţesa.* Cu cât rămân mai puţini martori, cu atât mai bine.

Marce se gândi la asta şi se întoarse spre Chenevert:

— Întreabă-l pe Căpitanul Ponsood dacă are drone de mesagerie.

— Are, spuse Chenevert peste o clipă. Spune că au intenţionat să trimită una după ce au distrus nava *Bransid,* dar au uitat, fiindcă au fost prea ocupaţi să încerce să ducă nava la găvanul de Flux şi pe urmă să se lupte cu noi.

— Spune-i să trimită una care să confirme moartea mea şi distrugerea navei *Bransid* şi pe urmă să anunţe că rămân aici o lună ca să salveze habitatele. Să le comunice o dată anume când planifică să părăsească acest spaţiu. Dacă membrii familiei Wu plănuiesc să pună pe cineva care să-i arunce în aer, atunci vor reprograma această acţiune pentru a se conforma noilor date, zise Marce uitându-se spre Sherrill.

— Ce şiretlic! spuse Sherrill.

— Nu vreau să fiu aruncat în aer, zise şi se întoarse spre Chenevert. Şi astfel, până la urmă, veţi putea vizita Interdependenţa.

— Staţi aşa! Vreţi să folosiţi nava aceasta pentru a vă întoarce în Interdependenţă? întrebă Chenevert. Nu pot face asta. Nu am generator de câmp magnetic.

Se holbară cu toţii la el.

— Glumesc, spuse el. Sigur că am.

— Trebuie să avem o discuţie despre umorul

dumneavoastră, spuse Marce, după ce îşi reveniră cu toţii din mini-atacurile de cord. Se pare că starea dumneavoastră de semidispariţie l-a afectat.

— Aşa era şi înainte, spuse Chenevert. De la ce credeţi că mi s-a tras moartea?

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 19

Cu puţin timp înaintea datei programate pentru revenirea navei *Bransid* în spaţiul Interdependenţei, o programare pe care nava şi echipajul ei aveau să o rateze, alţi doi curenţi de Flux dispărură.

Primul fusese curentul de la Marlowe către Kealakekua. Cele două sisteme erau puţin locuite şi comerţul direct între ele se făcea doar ocazional, întrucât traversarea directă a curentului de Flux dintre ele dura o lună, în timp ce traiectoria prin Beylagan scurta călătoria cu zece zile. Era un memento al faptului că timpul petrecut într-un curent de Flux nu era neapărat în corelaţie cu distanţa dintre două sisteme şi, de asemenea, a faptului că doar câţiva oameni înţelegeau complexitatea Fluxului.

Din cauza asta, curentul de Flux dintre Marlowe şi Kealakekua era folosit doar rareori pentru activităţile comerciale justificate şi transportul oamenilor. Devenise în schimb ruta favorită a contrabandiştilor, a piraţilor şi a celor pe care nu-i deranja să călătorească puţin timp în plus, dacă astfel reuşeau să-i evite pe interceptorii marinei şi pe reprezentanţii vămilor locale. Când curentul de Flux dispăru, nicio societate comercială sau de transport legal nu înregistră pierderi. Cele opt nave şi cei o mie de oameni care dispăruseră erau angrenaţi în transporturi ilegale, secrete sau private. Nu existau date înregistrate despre itinerariile lor, niciun conosament şi nici date despre sosirile şi plecările lor. Dispăruseră, pur şi simplu. Nici clienţii şi cumpărătorii lor şi nici cei dragi nu aveau să afle vreodată ce li se întâmplase, din moment ce nu ştiau, probabil, că abordaseră traseul acela.

Cel de-al doilea curent nu era atât de puţin circulat. Făcea legătura dintre sistemele Guelph şi Szegred, ambele fiind considerate, atât din perspectivă economică, cât şi din punctul de vedere al populaţiei, ca făcând parte din „inima” Interdependenţei. Datorită naturii Fluxului, studiul Contelui Claremont ce avea ca obiect prăbuşirea şi

programul estimat al perturbărilor Fluxului nu ajunsese încă la Guelph, iar comerţul şi deplasările dintre cele două sisteme erau în plin avânt când curentul de Flux se prăbuşise, din senin şi, pentru oamenii din Guelph, în mod cu totul neprevăzut.

Impactul fusese uriaş. Dispăruseră zeci de mii de oameni, printre care două nave cu pasageri, *Vraja Stelelor* şi *Oaza Stelelor,* care transportau la un loc zece mii de oameni. Mai mult de un miliard de mărci, din tranzacţii comerciale, fu pierdut. Călătoria de la Guelph la Szegred, care până atunci fusese de şapte zile şi opt ore, avea acum să dureze mai mult de o lună, pe rute alternative.

Ruta de întoarcere de la Szegred la Guelph rămăsese deschisă, dar Szegred oprise tot traficul spre exterior de teama unei prăbuşiri similare. Guelph oprise tot traficul comercial spre celelalte găvane de Flux de ieşire până la găsirea unei explicaţii. Aceasta avea să vină de la Centrul Comercial după mai mult de o lună de zile şi după ce se pierduseră miliarde de mărci. Era o rană în sufletul cultural al sistemului Guelph care nu avea să se vindece niciodată pe deplin.

Odată cu dispariţia acestor doi curenţi de Flux, fenomenul evanescenţei, cel care-i fusese prezentat în linii mari lui Grayland de către Marce şi Roynold, se manifestase la rândul său, ducând la apariţia unui curent de Flux între Oecusse şi Artibonite care rămase deschis, trecând neobservat preţ de o săptămână înainte să dispară în acelaşi mod tainic în care apăruse. Poate că fusese mai bine că nicio navă întreprinzătoare nu încercase să intre în acest găvan temporar, fiindcă perioada de trecere dintre cele două sisteme ar fi fost de ordinul a cinci săptămâni, mai îndelungată decât însăşi existenţa curentului.

Un alt curent cu o existenţă chiar şi mai scurtă, dintre Capăt şi Neunkirchen, existase doar cincisprezece minute. Un curent de întoarcere corespunzător avea să se deschidă şapte minute mai târziu şi avea să dispară după douăzeci de minute. Asemenea curentului dintre Oecusse şi Artibonite, nu avea să fie sesizat de niciunul dintre

sisteme. Dar, pentru scurt timp, Capătul, cunoscut îndeobşte drept cel mai izolat sistem din Interdependenţă, şi care devenise recent chiar şi mai izolat decât în mod obişnuit, avusese o poartă secretă de acces în şi din sistem. Faptul că nimeni nu ştiuse nimic de ea şi că nimeni n-ar fi putut s-o folosească nu schimba faptul că ea existase.

În Camera Memoriei, Cardenia o chemă pe Rachela I, primul împărax-profet, care stătea acum tăcută în faţa ei, aşteptând să primească întrebări.

— Ai avut vreodată îndoieli? întrebă Cardenia.

— În legătură cu ce? răspunse Rachela I.

Cardenia izbucni în râs. Fiindcă, desigur, acesta era răspunsul cel mai tipic pe care ar fi putut să-l primească din partea Rachelei. Cardenia invocase de nenumărate ori până acum memoria primului împărax, pentru a discuta natura acestor viziuni, cum să le vândă mai bine şi cum să le facă credibile, dacă nu pentru membrii nobilimii, atunci pentru mase, cărora le fuseseră destinate de la bun început. De fiecare dată când vorbise cu stră-stră-stră-strămoaşa ei, Rachela proiectase asupra ei (în sens figurat, dar şi literalmente, de vreme ce imaginea ei era proiectată printr-un sistem ingenios din tavanul Camerei de Memorie) o încredere calmă.

Parte din asta se datora probabil faptului că Rachela pe care o vedea Cardenia nu era adevărata Rachela, ci doar un mănunchi de amintiri şi emoţii însufleţite de o IA euristică ce-ţi putea spune ce simţea Rachela la un moment anume, dar care nu putea ea însăşi să simtă emoţia aceea. Sau oricare dintre emoţiile celor optzeci şi şapte de împăracşi anteriori, inclusiv tatăl ei. Cardenia era conştientă că, din punct de vedere tehnic, niciunul dintre aceşti împăracşi nu exista şi că de fapt vorbea doar cu Jiyi, avatarul Camerei de Memorie, care lua înfăţişarea fiecărui împărax din trecut ca şi cum ar fi îmbrăcat un costum. Dar când Rachela I sau Attavio al VI-lea apărea în faţa ta, era uşor să uiţi că nu vorbeai cu o persoană reală.

Dar, în ciuda faptului că era sau nu o simulare pe computer, că emoţia reală lipsea sau nu, în conversaţie tot mai apărea câte un rest din personalitatea autentică a fiecărui împărax. Împăracşii care fuseseră nevrotici vorbeau şi răspundeau la întrebări ca nişte nevrotici. Cei stupizi şi bombastici dădeau răspunsuri stupide şi bombastice. Cei siniştri – şi fuseseră câţiva – deveneau şi mai siniştri datorită lipsei emoţiei.

Prezenţa Rachelei I nu avea nimic sinistru, bombastic sau nevrotic. Ea era doar… Rachela. Încrezătoare. Avea un soi de încredere în sine pe care Grayland ajunsese să-l mimeze destul de bine, dar pe care încă se mai chinuia s-o simtă cu adevărat.

Grayland se gândi la întrebarea Rachelei I:

— Ei bine, ai avut vreodată îndoieli în legătură cu *orice?*

— Sigur că da. Doar un sociopat nu are îndoieli şi nu am fost o sociopată pe vremea când eram în viaţă.

— Dar acum?

— Dac-ai aduce aici un psihiatru şi m-ar evalua, probabil ar reieşi că sunt o sociopată. Esenţialmente, în această perioadă, nu sunt empatică, deşi *pot* pretinde că sunt. Ceea ce, de fapt, ar putea fi chiar definiţia de manual a sociopatiei. Acum nu mai am dubii, desigur.

— Dar aveai îndoieli când erai în viaţă.

— Oh, da. Multe. De la cele mai minore şi lipsite de importanţă despre oameni, lucruri şi incidente, până la incertitudinile existenţiale, de pildă, dacă vom reuşi sau nu să fondăm Interdependenţa.

— De ce aveai îndoieli?

— Lăsând la o parte capriciile propriei mele personalităţi, fiindcă era normal să am îndoieli. Era normal să mă îngrijoreze faptul că planurile noastre nu erau complete şi că existau împrejurări neprevăzute pe care nu le luasem în calcul, care aveau să se repete şi să afecteze modul în care lucrurile urmau să se desfăşoare.

— Şi s-au dovedit întemeiate? S-au adeverit?

— Uneori, da.

— Şi ce-ai făcut în legătură cu asta?

— Am făcut planuri noi, cât de bune am putut, şi le-am pus în practică.

— Ai improvizat.

— Da. Unicul nostru avantaj, contribuţia mea în această misiune, a fost înţelegerea faptului că nu planul în sine era scopul. Scopul era însuşi scopul şi aveam să ajungem acolo aşa cum puteam, indiferent cum. Şi dacă însemna că uneori eram nevoiţi să ne schimbăm planurile, uneori în mijlocul executării lor, atunci asta făceam.

— Pari mândră de asta, remarcă Cardenia.

— Eram.

— Vreau să spun că pari mândră acum. Tu, simularea.

— Nu sunt mândră, dar Rachela a fost. Şi e normal să transmit mândria aceea către tine. Este motivul pentru care am ajuns împărax. Fusesem menită de la început să fiu împărax, trebuie să clarific asta – Familia Wu a ştiut mereu că are nevoie de o persoană publică care să poată reprezenta în mod echilibrat rolul statului şi pe cel al bisericii. Un conducător util pentru amândouă. Dar am fost mai mult decât un conducător, fiindcă am fost cea care le amintea celorlalţi, în mod constant, că nu planul în sine era scopul. De asta am reuşit.

— Te-ai îndoit că profeţiile vor avea efect?

— Uneori. Câteodată, ceva la care lucrasem împreună ieşea în lume şi n-avea niciun impact, iar eu trebuia să scornesc imediat o variantă mai bună sau, câteodată, să abandonez ideea cu totul. Ţi-am mai spus că profeţiile sunt aspiraţionale şi nu predictive. Doar după ce munceam ca să le facem să prindă viaţă începeau să pară inevitabile. Şi am lucrat din greu pentru asta.

— Crearea de profeţii şi transmiterea lor cu succes s-a dovedit o muncă mai grea decât m-am aşteptat, recunoscu Cardenia.

— Este o muncă foarte grea, fu de acord Rachela. Le-am abandonat imediat ce a fost posibil din punct de vedere practic. Ştiu că niciun alt împărax dinaintea ta nu s-a deranjat să facă profeţii, fiindcă nu avea niciun rost să le facă. Erau deja împăracşi, aşa că cea mai mare parte din

munca grea, aceea de stabilire a unei reguli, era deja făcută. Tot ce le mai rămânea de făcut era menţinerea acelei reguli. Am aranjat lucrurile în aşa fel încât asta să fie simplu de făcut, cu ajutorul instrumentelor statului.

— Deci spui că n-ar fi trebuit să mă mai încurc cu profeţiile astea.

— Nu am spus asta.

— Fiindcă nu eşti, de fapt, o fiinţă umană şi nu te interesează cu adevărat, dincolo de ce-ţi spun eu.

— Da, e şi aspectul ăsta. Şi ar mai fi şi faptul că domnia ta nu seamănă cu niciuna dintre domniile predecesorilor tăi, nici măcar cu domnia mea. Am muncit din greu pentru a forma Interdependenţa, dar pe vremea aceea nu eram împărax. Când am devenit împărax, în cele mai multe privinţe, criza mea – formarea Interdependenţei – se încheiase. Casa de Wu reuşise. Criza ta este disoluţia Interdependenţei. Trebuie să pregăteşti sistemele să fie singure. Ai instrumentele statului pentru a o face, dar instrumentele statului, mai mult ca sigur, nu vor fi suficiente. Aşa că acum vei fi nevoită să foloseşti şi instrumentele bisericii. Şi acesta este motivul pentru care au fost la dispoziţia ta. Le-am creat ca să le poţi folosi. Nu tu, în mod special. Ci orice împărax care s-ar fi găsit în aceeaşi situaţie.

Cardenia îşi îngustă ochii când o auzi:

— Ai anticipat prăbuşirea Fluxului.

— Nu, spuse Rachela. Nu am înţeles niciodată cu adevărat Fluxul. Părea mereu o problemă complicată de matematică şi aveam oameni care să se ocupe de asemenea probleme. Dar am anticipat faptul că s-ar putea ca un împărax să aibă nevoie de mai multe opţiuni decât aceea de a fi împărax şi atât. Că s-ar putea să fie nevoie să-şi pună şi mantia profetului. Tu eşti al doilea împărax-profet.

Cardenia se trase înapoi:

— O, eu, una, nu mă definesc aşa.

— Nu văd de ce nu.

— E puţin cam… arogant. Şi nici nu cred că e un titlu pe

care mi-l pot aroga. Cred că ceilalţi trebuie să-l folosească mai întâi.

— Din punct de vedere al marketingului, pot să-ţi spun că greşeşti. Dacă vrei ca oamenii să folosească acest titlu, ar trebui să începi să-l foloseşti chiar tu. Sau cel puţin să arunci sământa cu ajutorul propagandiştilor tăi.

— Acum poartă denumirea de Ministerul de Publicitate.

— Mă rog. Ordonă-le să înceapă să răspândească titlul. Va ajuta mai mult decât crezi.

— Mă îndoiesc, spuse Cardenia.

— Am studiat marketingul. Ştiu ce spun.

— Nu, zise Cardenia. Nu mă refer la asta. Ci la îndoielile mai importante. Despre tot.

— Sigur că ai îndoieli. Eşti o fiinţă umană.

— Mă bucur c-ai observat.

— Îmi dau seama că acum speri să-ţi spun nişte lucruri înţelepte.

— Să ştii că strici un pic momentul când spui asta.

— Voi încerca să am o abordare mai organică data viitoare.

— Mulţumesc.

— Vrei să auzi totuşi nişte lucruri înţelepte?

— Da, spuse Cardenia. Da, aş vrea.

— Iată: încrederea în sine nu înseamnă că ştii că ai dreptate. Încrederea în sine înseamnă că ştii că poţi îndrepta lucrurile. Ai îndoieli pentru că ţi se pare justificat să ai îndoieli. Aşa cum mi s-a părut şi mie justificat să am îndoieli. Dar nu uita că nu planul în sine reprezintă scopul. Care este scopul tău?

— Să salvez cât mai multe vieţi posibil, prin orice mijloace.

— Trebuie să crezi în asta şi tot restul va veni de la sine.

— Mulţumesc, spuse Cardenia după un minut. Chestia pe care mi-ai spus-o despre încrederea în sine are foarte mult sens.

— Cu plăcere, spuse Rachela I. Am citit-o într-o carte, la un moment dat.

Cardenia ieşi din Camera Memoriei şi o găsi pe Obelees Atek aşteptând-o. Atek avea o expresie de uşoară nelinişte pe faţă, în parte fiindcă se simţea mereu stânjenită când intra în apartamentul privat al împăraxului, ceea ce i se părea o invadare a spaţiului intim, în parte fiindcă nu ştia ce este Camera Memoriei şi lucrul acesta o tulbura. Cardenia îi explicase că era un fel de cameră de relaxare, ceea ce uneori era adevărat, dar acest lucru nu făcea ca neliniştea lui Atek să fie mai puţin intensă.

Cardenia îi zâmbi asistentei ei, trase aer în piept, şi redeveni Grayland a II-a.

— A sosit persoana cu care trebuie să mă întâlnesc acum? întrebă Grayland.

— Sigur, doamnă, vă aşteaptă în birou, zise Atek indicându-i împăraxului cu un gest al mâinii să o ia înainte.

În biroul ei aştepta Lady Kiva Lagos, care stătea pe un fotoliu cu capul lăsat pe spate, uitându-se la tavan şi bălăngănindu-şi un picior. Grayland fu amuzată să vadă asta. Cei mai mulţi vizitatori erau copleşiţi de biroul acesta şi de secolele de înzorzonare nepreţuită, dar Kiva părea că spune: *Mda, ai o groază de rahaturi pe aici, ei şi ce dacă.* Şi Grayland nu putea decât să fie întru totul de acord.

Atek tuşi discret. Grayland o urmări pe Kiva care îşi întoarse capul în direcţia aceea, o văzu pe Atek făcându-i semn *să se ridice dracului în picioare* şi apoi se extrase din fotoliu pentru o reverenţă.

— Lady Kiva, mă bucur să vă văd din nou, spuse Grayland, şi-i făcu semn lui Atek să iasă din încăpere. Ia loc din nou, te rog.

— Mă uitam la tavanul dumneavoastră, Majestate, spuse Kiva, aşezându-se la loc. Nu cred c-am văzut vreodată atât de mult aur într-un singur loc.

— E cam mult, da.

— E unul dintre avantajele funcţiei de împărax.

— Presupun că aşa este. Sincer, nu mă gândesc prea mult la asta. Nu prea mă uit în sus la tavan în ultima vreme.

— Încercaţi, doamnă, este destul de impresionant.

— Ce mai face prietena ta? Îmi pare rău, nu mai ştiu cum o cheamă.
— Senia Fundapellonan.
— Este destul de greu de ţinut minte.
— Şi eu i-am spus când am cunoscut-o. E mult mai bine, mulţumesc, doamnă. Şi vă mulţumesc că i-aţi oferit adăpost la Palatul Brighton. O face să se simtă mult mai în siguranţă.
— Sigur. Şi dumneata cum te simţi? Ştiu că prietena ta a fost cea rănită, dar glonţul a intrat prin fereastra ta.
— Am înlocuit fereastra cu ceva mai rezistent la gloanţe, spuse Kiva. Dar în rest, locuiesc tot acolo. Dacă mă caută cineva, ştie unde să mă găsească.
— Nu ştiu dacă e un act de curaj sau de prostie, Lady Kiva.
— E pură prostie, doamnă. Dar când cineva se străduieşte în asemenea măsură, nu mai are importanţă unde dorm. Aşa că pot dormi la fel de bine şi acasă. Şi în afară de asta, cred că ştiu cine a fost. Mi-am exprimat neplăcerea vizavi de asta.
— Am auzit zvonuri că în aceeaşi noapte în care a fost împuşcată prietena dumitale, şefa de personal a Contesei de Nohamapetan a fost atacată în propriul pat.
— Nu ştiu nimic despre asta, doamnă.
— Nu, nici n-aş fi crezut c-ai şti, încuviinţă Grayland, uitându-se spre mâna Kivei care era bandajată. Ce ai păţit la mână, Lady Kiva?
— A, asta? făcu Kiva, ridicându-şi mâna. Am rupt-o într-un accident stupid.
— Sper că n-a fost degeaba?
— Deloc, doamnă.
— Ei bine, ţine-o tot aşa.
— Sunt cât se poate de hotărâtă să fac asta. Şi în aceeaşi ordine de idei, începu Kiva şi se întinse, luând un teanc de documente care se afla de o parte a fotoliului ei şi lăsându-l să cadă pe biroul împăraxului, să vorbim despre ce am găsit, mai exact, în legătură cu nenorociţii de Nohamapetani.

Grayland ridică o sprânceană auzindu-i spusele.

— Uf, la naiba, mi-a scăpat o vorbă injurioasă, nu-i aşa? spuse Kiva.

Grayland râse.

— Îmi cer scuze, spuse Kiva. Am încercat din greu să mă cenzurez, Majestate.

— Aş prefera să fii pur şi simplu tu însăţi, Lady Kiva.

— Să sperăm că nu veţi regreta c-aţi spus asta, doamnă.

— Sunt convinsă că nu voi regreta. Mai ales după ce-o să-mi arăţi ce ai aici.

— Dacă se poate, aş dori să vă întreb ce-aveţi de gând să faceţi cu asta?

— Cu informaţiile? Deocamdată nimic, zise Grayland şi continuă, văzând expresia Kivei, dar îţi promit, Lady Kiva, nimic din munca ta nu va fi fără rost. O voi folosi. În mod eficient.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Kiva şi scoase o foaie. Să începem cu astea.

— Ce sunt?

— Conturile bancare secrete ale lui Nadashe Nohamapetan. Cele pe care nu s-ar fi aşteptat vreodată să le descopere cineva. Sunt foarte interesante.

— Cum aşa?

— Fiindcă acum douăsprezece ore, Majestate, cineva vira şi scotea bani din ele.

CAPITOLUL 20

— Sunteţi pregătiţi? întrebă Gennety Hanton uitându-se în jur, la cei aflaţi pe puntea navei *Auvergne.*

Nava era pe punctul de a ieşi din găvanul de Flux spre Centrul Comercial. Dacă urma o ambuscadă, aceasta s-ar fi petrecut chiar în momentul când nava făcea translaţia în spaţiul-timp standard. Navele nu aveau energie cinetică atunci când ieşeau din Flux; nava *Auvergne* urma să rămână nemişcată în spaţiu, o ţintă perfectă pentru orice fel de rachete, arme cu fascicule sau înjurături dezlănţuite spre ea. Planul lui Marce de a trimite o dronă cu informaţii false fusese îndeplinit, dar nu ştiau dacă avea să dea rezultate. Echipajul ad-hoc al navei *Auvergne* era pe cale să afle asta.

— Am sistemul de fascicule activat şi gata să tragă în tot ce mişcă, spuse Chenevert.

Hanton încuviinţă:

— O să fiu cu ochii pe orice-ar putea reprezenta o ameninţare.

— Mulţumesc, Dr. Hanton, replică Chenevert. Uită-te în special după rachete.

Marce se gândi că fusese o formă de amabilitate din partea lui Chenevert.

Chenevert era un computer şi, de fapt, era nava însăşi. Avea la fel de multă nevoie de un om care să-l informeze despre obiectele care se apropiau de ei precum ar avea un părinte care se ocupă de un ţânc care să-i dea uneltele potrivite. Dar Chenevert înţelegea că Hanton avea nevoie de o ocupaţie în momentul acela şi fusese bucuros să-l ajute.

Asta îl făcu pe Marce să se întrebe din nou cine şi ce fusese Chenevert pe vremea când nu era încă un computer şi o navă inteligentă. În conversaţiile lui cu Chenevert de-a lungul călătoriei de întoarcere care durase opt zile, fiinţa aceea umană virtuală fusese locvace, dar extrem de evazivă în această privinţă, preferând să-l atragă în schimb

pe Marce spre discuţii legate de Interdependenţă. Era un subiect pe care Chenevert îl considera mereu extrem de fascinant şi, ca să fim sinceri, de vreme ce el şi echipa lui de proscrişi îl acaparaseră practic pe Chenevert şi pe nava sa, Marce se gândi că era echitabil să răspundă cât de bine putea curiozităţilor prietenului său virtual.

Puţinele informaţii legate de viaţa personală pe care Marce reuşise să le extragă de la Chenevert se rezumau la faptul că fusese foarte bogat, deşi nu specificase dacă devenise bogat prin eforturi personale sau prin mijlocirea unei moşteniri de familie; şi că, într-o zi, hotărâse să se îmbarce pe *Auvergne* împreună cu vreo două sute dintre prietenii lui cei mai apropiaţi şi să plece într-o croazieră de agrement, luând un procent semnificativ din averile şi bunurile lor; şi că în ziua aceea se treziseră brusc nevoiţi să părăsească în grabă lumea în care locuia Chenevert, cu ajutorul Fluxului, şi se treziseră, în cele din urmă, în spaţiul Dalasýslan de unde nu mai puteau să se întoarcă.

— Aţi fost refugiaţi, sugerase Marce.

— Am preferat să ne socotim nişte expatriaţi temporar, spuse Chenevert. Doream foarte mult să revenim într-o zi, dar pe urmă au avut loc schimbările fizice.

— S-a prăbuşit Curentul de Flux pe care îl foloseaţi să ajungeţi la Dalasýsla.

— Aşa e, se încruntă Chenevert şi Marce îşi dădu seama din nou cât de bună era simularea asta la personificarea unei fiinţe umane adevărate. Ne-ar fi fost de folos să vă avem prin preajmă atunci, Lord Marce. Păreţi să înţelegeţi toate acestea mai bine decât orice om pe care mi-a fost dat să-l cunosc.

— A mai existat cineva care ştia lucrurile astea la fel de bine ca mine, spuse Marce.

— Desigur. Îmi pare foarte rău pentru prietena dumneavoastră Dr. Roynold, Lord Marce. Ştiu că sunteţi foarte îndurerat de moartea ei. Şi a întregului echipaj pierdut de pe *Bransid.*

Marce încuviinţă:

— Şi dumneavoastră, Monsieur Chenevert? Nu vă e dor

de oamenii pe care i-aţi întâlnit în călătoria dumneavoastră?

— Oh, bineînţeles, deşi a trecut atât de mult timp.

— Pentru dumneavoastră nu a fost atât de mult timp. Aţi spus că aţi dormit în ultimele trei sute de ani.

— În cea mai mare parte din timp. O părticică din mintea mea se trezea din când în când şi verifica nava şi o menţinea în funcţiune. Pentru o fiinţă virtuală, e echivalentul situaţiei când te trezeşti ca să te poţi scărpina la nas atunci când te mănâncă şi apoi adormi la loc.

— Şi totuşi.

— Da, ei bine, chestia e, Lord Marce, că atunci când m-am despărţit de tovarăşii mei de drum, ei mă abandonaseră deja. Într-un mod fericit, fiindcă descoperiseră un mod de a reînvia Dalasýsla şi de a-i invita pe puţinii băştinaşi rămaşi în viaţă să vină să locuiască împreună cu ei. M-au părăsit fiindcă găsiseră un loc mai bun în care să trăiască şi din acest motiv m-am bucurat să-i văd că pleacă.

— Dar cum au reuşit să facă asta? Cum au reuşit să readucă la viaţă planeta Dalasýsla? Era fără viaţă de secole întregi.

Chenevert negă, dând din cap:

— Nu era fără viaţă, Lord Marce. Viaţa era doar în stare latentă. Indiferent ce catastrofă se abătuse asupra habitatului, problema nu era legată de structura lui fizică. Da, habitatul fusese avariat şi bine scotocit de piese înainte de venirea noastră. Când spun că oamenii mei au reînviat Dalasýsla, trebuie să înţelegeţi c-a fost într-o măsură redusă faţă de ceea ce fusese înainte. Dar existau acolo resurse suficiente pentru echipajul meu şi pentru cei aproximativ o mie de Dalasýslani care încă mai existau, răspândiţi prin habitatele mai mici şi pe nave.

— Este uimitor că aţi mai găsit oameni în viaţă acolo. Oameni care să fi trăit atâta timp în izolare.

— Da, este remarcabil. Dar şi deprimant, nu-i aşa, Lord Marce? Odinioară fuseseră zece milioane de Dalasýslani care-şi duceau vieţile în bogăţie şi confort, şi apoi

rămăseseră doar câţiva, care trăiau de pe o zi pe alta, cum se zice. Şi nu fiindcă fuseseră izolaţi de restul universului, ci pentru că, în primii câţiva ani critici de după izolare, îşi pierduseră minţile, în mod colectiv. Sau, în fine, o mare parte dintre ei îşi pierduseră minţile, iar ceilalţi au fost nevoiţi să piardă timp preţios ocupându-se de ei, în loc să administreze situaţia generală.

— Oamenii pot fi o problemă, recunoscu Marce. Dar oamenii dumneavoastră nu păreau să aibă asemenea probleme.

— Nu la început, cel puţin, zise Chenevert. Dar, după câte mi-aţi spus, Dalasýsla a revenit la stadiul funcţional pentru doar câteva decenii. Se pare că acea catastrofă care s-a dezlănţuit asupra Dalasýslanilor originari s-a abătut şi asupra lor.

— Dormeaţi atunci?

— Da. Am rămas treaz doar cât să-i văd cum pun în funcţiune habitatul şi apoi m-am adormit.

— Când aţi – Marce se apropie de Chenevert – făcut tranziţia?

— Aproape îndată ce-am ajuns, răspunse Chenevert. Eram deja pe moarte când am plecat, Lord Marce. Obişnuiam să glumesc că sunt asemenea lui Moise. Mi-am scos oamenii din Egipt şi le-am arătat Pământul Făgăduinţei, dar nu am putut să mă duc şi eu acolo. Mi s-a spus că sunt melodramatic, ceea ce era absolut corect. Îmi place un strop de melodramă din când în când. Şi pe urmă, nu mă îngrijora prea tare. Ştiam că atunci când îmi va muri corpul, avea să urmeze această parte, pe care o aşteptam cu nerăbdare. Şi asta făcea moartea să pară mai puţin traumatizantă.

— Este uimitor.

— Este o tehnologie destul de veche. I s-au adus îmbunătăţiri, dar practic e un proiect vechi de câteva secole. Având în vedere reacţia dumneavoastră, presupun că nu e ceva obişnuit în Interdependenţă.

— Absolut deloc.

— Ei bine, este şi foarte costisitoare, şi delicată. Trebuie

neapărat să ţi-o doreşti. Eu mi-am dorit-o şi am luat-o cu mine şi am integrat-o în navă.

— Vă place să fiţi o navă?

— Este foarte plăcut, în general, spuse Chenevert. Îmi este dor de anumite lucruri fizice, cum ar fi mâncarea sau sexul. Uneori mă întreb de care îmi este mai dor. În prezent, mâncarea are câştig de cauză. Dar cel mai mult îmi place în continuare să fiu viu.

— Şi totuşi, aţi ales să dormiţi.

— Ei bine, a fost o decizie practică. Acţionam conform ideii că, într-o bună zi, curenţii Fluxului care ne izolaseră aici pe Dalasýsla s-ar putea redeschide şi cineva din echipajul meu, rămas în viaţă, şi-ar putea dori să se întoarcă să vadă dacă situaţia s-a îmbunătăţit. Sau, poate, că ar fi putut veni alţii şi, dacă dintr-un motiv sau altul nu erau prietenoşi, era util să dispun de o navă înarmată. Mă gândisem că toate acestea aveau să se întâmple într-o perioadă de douăzeci-treizeci de ani, şi nu într-una de trei sute de ani.

— V-aţi fi putut trezi.

— Îmi plăcea să dorm. Nu am dormit niciodată îndeajuns când eram în viaţă. Cred că acum, în sfârşit, mi-am făcut porţia de somn.

— Dalasýslanii – cei din prezent – îşi aduc aminte cum dumneavoastră şi echipajul dumneavoastră le-aţi spus că vor mai veni şi alţii. Acesta este motivul pentru care nu au fost prea surprinşi să ne vadă când am sosit. Era ca un soi de profeţie pentru ei.

— Nu ştiu dacă am încercat să o formulăm ca pe-o profeţie, spuse Chenevert. Cred doar c-am menţionat faptul că s-ar putea să vină mai mulţi oameni dacă curentul de Flux se va deschide vreodată din nou. Timpul are un fel al lui ciudat de a distorsiona lucrurile, Lord Marce. Dar, în fond, şi dumneavoastră aţi sosit exact când aveau nevoie de dumneavoastră. Şi le-aţi oferit extraordinar de mult timp cu darurile dumneavoastră.

— O navă distrusă şi două navete care în curând nu vor mai avea combustibil, spuse Marce.

— Sau poate vor mai avea combustibil o vreme, fiindcă Dalasýslanii sunt extrem de inteligenţi. Nimeni nu poate scotoci printre resturi şi supravieţui ca un Dalasýslan. Aşa era sigur pe vremea mea şi aşa pare a fi şi acum. Şi chiar dacă sosirea dumneavoastră nu a fost hotărâtă de pronia cerească, faptul că aţi venit atunci când aţi venit şi le-aţi dăruit atâtea instrumente de supravieţuire trebuie să li se fi părut ceva miraculos. Şi, în cazul acesta, „profeţia” s-a împlinit pentru ei. Sau aproape că s-a împlinit, ceea ce, din experienţa mea, este modul în care funcţionează profeţiile.

— Aveţi o experienţă bogată în ceea ce priveşte profeţiile? întrebă Marce.

— Destulă, în acest caz, zise Chenevert. Şi apropo, să-mi mai spuneţi despre Biserica dumneavoastră Interdependentă.

Apoi, cei doi continuară tot aşa, vorbind despre orice lucru posibil, dar fără a intra în prea multe detalii legate de viaţa lui Chenevert.

În timp ce numărau secundele până la intrarea în spaţiul Centrului Comercial, Marce hotărî că, indiferent ce fusese Chenevert într-o viaţă anterioară, în cea de acum părea un tip destul de cumsecade.

— Gata, spuse Hanton care urmărea monitorul.

— Şiiiiiii… Am ajuns. Ne aflăm în spaţiul Centrului Comercial.

— Nu văd pe nimeni cu intenţii criminale care să vrea să lanseze ceva spre noi, îi spuse Chenevert lui Hanton după câteva clipe. Dumneata?

— Nu vine nimeni spre noi, încuviinţă Hanton. Văd trei mici obiecte care plutesc în zona găvanului de Flux.

— Le văd şi eu, spuse Chenevert.

Pe monitorul de comandă apăru unul dintre aceste trei obiecte, iar camerele navei *Auvergne* măriră imaginea.

— Este un dispozitiv de monitorizare, spuse Sergentul Sherrill. Se găsesc practic la fiecare ieşire din găvan. Înregistrează nava şi ora ei de sosire şi compar-o cu orarul anunţat.

— Pot să vă garantez că nu există orare anunţate pentru

această navă, zise Marce. Sau pentru acest găvan de ieşire.

— Este un dispozitiv de monitorizare al Interdependenţei? Sau unul al Familiei Wu? întrebă Fruntaş Gamis.

— Toate sunt oricum produse de către Casa de Wu, spuse Hanton. Construcţia de nave este domeniul lor.

— Indiferent ale cui sunt, am fost descoperiţi, zise Sherrill şi se uită spre Marce: Ce doriţi să facem?

— Cred c-ar trebui să mergem drept la ţintă, spuse Marce.

— Domnule?!

— Trimite un mesaj la Centrul de Control al Traficului din Xi'an pentru a-l informa pe împărax că nava sa de spionaj *Samuel al III-lea* s-a întors din misiunea ei secretă şi e gata de andocare şi de raport, spuse Marce. Şi trimite-l la liber.

— Fiindcă aşa procedează navele de spionaj, spuse Gamis.

— Aşa e, navele de spionaj care nu doresc să-şi asume riscul de a fi lovite de rachetele cu rază lungă de acţiune ale familiei de Wu în drum spre Xi'an.

— Nava *Samuel al III-lea?* întrebă Chenevert.

— E o glumă între mine şi împărax, îi spuse Marce. O să vă explic mai târziu.

— Sunt doar impresionat că îl cunoaşteţi pe împărax atât de bine, încât să aveţi glume cu circuit închis.

— Ei bine, ştiţi, spuse Marce, stânjenit, împăraxul este o persoană prietenoasă.

— Într-adevăr, murmură Chenevert, reevaluându-l, în mod evident, pe Marce, care se simţea stingherit de faptul că era reconsiderat.

— Puteţi trimite mesajul acela, vă rog? spuse el, schimbând subiectul.

— L-am trimis deja, fiindcă Centrul de Control al Traficului din Xi'an ne-a transmis un semnal de identificare, spuse Chenevert.

— Sunteţi sigur că e din Xi'an? îl întrebă Gamis pe

Chenevert. Sunteţi nou pe aici.

— Monitorizez şi alte comunicaţii din aceeaşi sursă, spuse Chenevert. Dacă prietenii dumneavoastră din familia Wu plănuiesc să ne ademenească, atunci o fac într-un fel cât se poate de elaborat.

— Nu se ştie niciodată, zise în apărare Gamis.

— Nu, nu se ştie, spuse Chenevert. Totuşi, în acest caz, nu pare să fie aşa, fiindcă tocmai am fost îndrumaţi spre docurile imperiale private. Mi s-a spus că o escortă a fost trimisă să ne conducă, zise uitându-se spre Marce. Trebuie să mă învăţaţi şi pe mine glumele acelea cu circuit închis.

Nava *Auvergne* fu întâmpinată la zona de docuri imperiale de o navetă plină de gărzi imperiale, care străbătură nava de la pupa la provă, preluând echipajul de pe *Prinţesa,* care fusese în tot acest timp cazat relativ confortabil în trei cabine de lux. Echipajul *Prinţesei* se îndepărtă cu acea navetă, iar la bord rămase un mic contingent de gărzi imperiale, apoi sosi o a doua navetă, aducând mai multe gărzi şi, împreună cu ele, pe împărax.

— Lord Marce, spuse Grayland în timp ce ieşea din navetă, ne bucurăm să vă vedem din nou.

— Majestate, spuse Marce, conştient că Grayland folosea pluralul regal „noi" pentru cei din cadrul Gărzii Imperiale, şi nu ca pe o tactică de distanţare, şi în acest moment foarte oficial mintea îi zbură în urmă spre momentul când erau amândoi dezbrăcaţi în patul ei, fiindcă aşa funcţionează mintea – îi era tare nesuferită mintea lui din cauza asta. Şi pentru mine este o plăcere să vă văd.

Grayland privi în jur şi apoi se uită din nou la Marce.

— *Samuel al III-lea,* nu-i aşa?

— De fapt, este *Auvergne,* Majestate.

— Lord Marce, aceasta nu este nava cu care ai plecat.

— Nu, Majestate.

— Şi deşi suntem plăcut impresionaţi să aflăm că avem o navă de spionaj atât de secretă încât nici măcar *noi* nu ştiam că o avem, suntem totuşi îngrijoraţi de soarta navei

Oliveer Bransid şi a echipajului ei.

— Nava *Bransid* a fost atacată, tot echipajul a pierit, cu excepţia mea şi a altor cinci membri.

— Atacată de cine?

— O navă care ne-a urmărit din spaţiul Centrului Comercial, Majestate. Am capturat echipajul ei şi i-am adus cu noi. Gărzile dumneavoastră i-au preluat de pe navă şi-i vor ţine în siguranţă mult mai bine decât noi aici.

— Şi prietena dumitale, Dr. Roynold?

Marce îşi coborî privirea în pământ şi dădu tăcut din cap în semn de regret.

— Ne pare extrem de rău, Lord Marce, spuse Grayland.

— Vă mulţumesc, Majestate.

— Avem multe de discutat, dar poate că zona de primire a punţii de andocare a navetelor nu este locul cel mai potrivit. Ne însoţiţi înapoi la palat pentru discuţii ulterioare?

— Da, Majestate, dar înainte de asta, v-aş ruga să veniţi cu mine pentru un moment.

— În ce scop, Lord Marce?

— Pe navă se află cineva pe care ar trebui să-l cunoaşteţi.

— Pot să ne însoţească la palat, Lord Marce. La fel ca şi restul echipajului.

— Mulţumesc, Majestate. Dar vedeţi, nu este atât de simplu.

Câteva minute mai târziu, după ce îi fusese prezentat restul echipajului, Grayland şi Marce intrară pe puntea de comandă. O gardă îi însoţise, dar Grayland îi făcu semn cu capul să iasă. Garda pufni, dar ieşi.

— Marce, îmi pare sincer rău pentru Roynold, spuse Grayland încet. Ştiu cât de importantă era pentru tine.

— Mulţumesc, spuse Marce oprindu-se şi zâmbind. Aproape că era să te strig Cardenia de faţă cu ceilalţi.

— Să nu faci asta. Nu-mi pare rău că erai aproape gata s-o faci. Îmi place. Atâta că, hmm… Nu face asta.

— Voi ţine minte.

Grayland se uită în jur:

— Nu trebuia să mă întâlnesc cu cineva?

— Ba da, spuse Marce. Monsieur Chenevert, puteţi să vă faceţi apariţia acum.

Chenevert apăru licărind, ceea ce lui Marce i se păru o intrare foarte extravagantă. Văzându-l, Grayland căscă ochii de uimire. Chenevert se îndreptă spre Grayland şi făcu o plecăciune sofisticată în faţa ei:

— Majestate, spuse el.

Grayland se uită lung, apoi zâmbi şi făcu un lucru la care Marce nu se aştepta. Îi răspunse cu o plecăciune la fel de sofisticată.

— Majestate, îi spuse ea lui Chenevert.

Care fu *încântat.*

— Am fost dat în vileag! exclamă el. Şi atât de repede. Dragul de Lord Marce nu a bănuit nicio clipă.

— El nu ştie ce ştiu eu, spuse Grayland.

Chenevert se întoarse spre Marce:

— Acum înţeleg de ce-ţi place de ea, spuse el. Şi mie îmi place mult deja.

— Hm… ce? făcu Marce spre amândoi.

— Prietenul tău aici de faţă – Grayland se întoarse din nou spre Chenevert – îmi pare rău, nu v-am reţinut numele.

— Tomas Reynauld Chenevert.

— Prietenul tău Tomas Reynauld Chenevert este un membru al casei regale. Rege? Împărat? Mare Duce?

— Un simplu rege, Majestate.

— O, *doar* atât, zise Grayland cu un aer uşor ironic.

— Ei bine, e ceva mai modest decât titlul de „împărăteasă”. Dar aici nu se foloseşte titlul de „împărăteasă”, nu-i aşa?

— Împărax. Neutru din punctul de vedere al genului.

Chenevert arătă spre Marce:

— Şi totuşi acesta este un lord, iar tatăl lui este conte.

— Credeţi că titlurile regale au logică?

— Punct lovit!

— Sunteţi rege? îl întrebă Marce pe Chenevert.

— Ei bine, da, zise Chenevert făcând un semn cu mâna.

Am fost rege. Acum sunt mort şi puterea executivă a tronului încetează, în mod tradiţional, la plecarea dintre cei vii. Şi pe urmă am fost detronat. Aşa că se dezbătea dacă sunt în continuare rege încă de pe vremea când eram în viaţă. Eu unul aş spune că sunt, pe de altă parte e de aşteptat să spun asta.

— Sunt nişte oameni pe aici cărora le-ar plăcea foarte mult să-mi facă şi mie acelaşi lucru, spuse Grayland. Să mă detroneze, adică.

— Nu le-aş recomanda aşa ceva, decretă Chenevert.

— Nu ar fi o schimbare de carieră grozavă?

— E drept că ţi se eliberează mult programul zilnic şi asta este, sincer vorbind, extraordinar. Dar oamenii care te scot din joc vor de obicei şi să te omoare. Şi chestia asta este *supărătoare.* Au existat tentative de asasinat în ceea ce vă priveşte?

— Câteva.

— Vai, dar sunteţi o începătoare în domeniu, spuse Chenevert.

— Dacă-mi permiteţi să intervin, spuse Marce şi se întoarse spre Grayland: *Cum* aţi ştiut că e rege?

Grayland arătă spre Chenevert:

— Fiindcă este *asta...*

— Şi ce-are asta de-a face cu faptul că e rege?

— Aveţi şi dumneavoastră ceva asemănător, îi spuse Chenevert lui Grayland. La fel de impresionant. La fel de costisitor. La fel de invaziv.

Grayland încuviinţă:

— Am ceva care se numeşte Camera Memoriei. Toţi foştii împăracşi sunt acolo. Sau, mă rog, toate amintirile lor. Dar dumneavoastră sunteţi diferit. Ei au amintiri şi pot spune ce a gândit sau ce a simţit împăraxul într-un anume moment, dar nu au emoţii. Dar dumneavoastră păreţi a fi o versiune integrală.

— Da, sunt. Sau, cel puţin, aşa mi se pare mie. Familia mea a îmbunătăţit acest soft de-a lungul timpului. Poate că dumneavoastră rulaţi o versiune foarte timpurie a softului.

— Am crezut mereu că softul a fost creat la ordinul

Rachelei. Primul nostru împărax.

Chenevert negă, dând din cap:

— Dacă e similar celui pe care îl aveam noi, este mult mai vechi. Îşi are originea pe Terra.

Poporul dumneavoastră şi poporul meu l-au primit chiar înainte de Ruptură.

— Înainte de ce? întrebă Marce.

— Ruptură. Aşa am numit noi evenimentul care ne-a izolat de Terra şi de reţeaua sistemelor ei de curenţi de Flux şi de dumneavoastră. De ce? Dumneavoastră cum îi spuneţi? întrebă uitându-se către Marce şi Grayland care se holbau la el pierduţi.

— *Noi* nu-i zicem în niciun fel, răspunse Marce. Ştim că am pierdut contactul cu Terra acum o mie cinci sute de ani, dar nu ştiam că aveau propria reţea de curenţi de Flux.

— Sau că exista un alt grup de sisteme complet separat, cu propriul set de curenţi de Flux, spuse Grayland.

Chenevert îi privi pe amândoi şi un zâmbet îi răsări pe faţă:

— Ce *interesant,* spuse el. Deci aţi trecut printr-un veritabil ev întunecat. Şi atunci aţi uitat totul. Despre Ruptură. Şi despre noi. Şi despre Terra şi sistemele ei.

— Ştiaţi de noi? întrebă Marce.

— Sigur că da, spuse Chenevert. Aşa am ajuns în spaţiul dumneavoastră de la bun început. Tehnic vorbind, faptul că mă aflu aici reprezintă o încălcare a tratatului, dar, de vreme ce alternativa de acasă era să fiu spânzurat, am fost dispus să-mi asum riscul. Şi presupun că din moment ce nu vă amintiţi că aţi avut un tratat cu noi şi cu Terra, atunci nu ar trebui să mă îngrijoreze faptul că l-am încălcat.

— Avem un tratat cu dumneavoastră.

— Da. Ei bine, nu cu mine în mod special, evident. Ci cu Adunarea Generală din care făcea parte şi planeta mea, Ponthieu. Douăzeci de sisteme în total. Şi pe urmă, Imperiul Terrei cu alte cincisprezece sisteme. Gruparea dumneavoastră de sisteme, pe care acum o numiţi Interdependenţă, se numea „Sistemele Libere”. Aveaţi mai

multe sisteme, dar mai puţini oameni decât existau în Adunarea Generală sau pe Terra, fiindcă majoritatea sistemelor noastre aveau planete locuibile şi ale voastre, în cea mai mare parte… nu.

Marce şi Grayland se uitară stupefiaţi unul la celălalt.

— Chiar *nu* ştiţi, nu-i aşa? spuse Chenevert.

— Pentru mine e un lucru complet nou, spuse Grayland, iar Marce încuviinţă şi el.

— E ironic, ştiţi? spuse Chenevert. Sau, de fapt, nu ştiţi.

— Ce este ironic?

— Tocmai Sistemele Libere au fost cele care au susţinut tratatul care a scindat sistemele în trei zone. Şi care au creat apoi Ruptura când nu s-au mai mulţumit cu cât erau de izolate.

— Au creat Ruptura? întrebă Marce. Noi *am iniţiat* o prăbuşire a curentului de Flux?

— Exact. Sau mai degrabă strămoşii dumneavoastră.

— Dar nu este posibil din punct de vedere fizic.

— Spuneţi asta, totuşi s-a întâmplat.

— Ştiţi cum se face aşa ceva? îl întrebă Grayland pe Chenevert.

— Eu, unul, nu. Savanţii din Ponthieu şi din Adunarea Generală? Nici ei, din câte ştiam acum trei sute de ani. Era ceva ce ştiaţi doar *dumneavoastră* şi nu aţi împărtăşit cu ceilalţi probabil fiindcă n-aţi dorit: aţi vrut, pur şi simplu, să vă izolaţi total de *noi.* Şi acum se pare că aţi pierdut şi dumneavoastră aceste cunoştinţe. Nu pot spune că mi se pare un lucru rău, Lord Marce, Majestate.

— Puteţi dovedi acest lucru? întrebă Marce. Povestea asta despre care vorbiţi?

— Se află în manualele noastre de istorie.

— Şi le-aţi luat cu dumneavoastră? întrebă Grayland.

Chenevert zâmbi:

— Majestate, când am plecat de pe Ponthieu, am plecat pentru totdeauna. Vă asigur că am luat *totul.*

CAPITOLUL 21

— Ce ştii despre Sistemele Libere? o întrebă Cardenia pe Rachela I, în Camera Memoriei.

— Au fost unele dintre precursoarele Interdependenţei, spuse Rachela I. Deşi, când am format Interdependenţa, nimeni nu le mai numea astfel.

— De ce nu?

— Alianţa aceea slab închegată se dezmembrase cu multe sute de ani înainte.

— De ce anume?

— Din aceleaşi motive care au dus la dezmembrarea multor alianţe – interese divergente, lipsa entuziasmului economic, conducători stupizi sau corupţi şi simpla neglijenţă, sau o combinaţie a acestor factori.

— Sunt împăraxul Interdependenţei, spuse Cardenia. Mama mea a fost istoric. Cum se face că nu ştiu nimic despre Sistemele Libere?

— Ştiai despre ele, dar nu ai fost conştientă de acea denumire anume. Pedagogia se modifică în timp. E posibil ca în vremea şi în locul în care ai crescut să nu fi fost considerat un lucru important.

— Mi se pare că eviţi răspunsul, spuse Cardenia.

— Sunt conştientă că mi te adresezi cu oarecare ostilitate în glas, spuse Rachela I. Dar nu încerc deloc să evit răspunsul. Adu-ţi aminte că nu am un ego care să poată fi rănit şi nici nu trebuie să justific acţiunile mele sau pe ale altora. Dacă ţi se pare că evit răspunsul, e posibil să fi pus întrebările într-o manieră care, în starea emoţională pe care o ai acum, să te facă să crezi că evit răspunsul.

— Vrei să spui că problema e la mine, nu la tine, spuse Cardenia.

— În principiu.

— Ştii, am văzut azi o simulare computerizată a unui om care putea să fie evazivă, dacă dorea.

— În regulă, spuse Rachela I. Eu însă nu pot.

Cardenia trase aer în piept şi încercă să se calmeze,

fiindcă, la naiba, Rachela avea dreptate; era uşor ostilă în acel moment şi din acest motiv punea greşit întrebările. După un minut, timp în care imaginea Rachelei rămase în tăcere aşteptând, aşa cum face orice simulare computerizată, încercă din nou:

— Ştii să fi existat vreo încercare pe vremea ta de a opri predarea istoriei legate de perioada în care existaseră Sistemele Libere?

— Nu. N-a fost preocuparea mea şi nici a contemporanilor mei.

— Ai încercat vreodată să cenzurezi sau să modifici în vreun fel istoria?

— După ce am devenit împărax, propagandiştii mei s-au ocupat să vândă povestea creării Interdependenţei, dorindu-ne ca aceasta să reziste în timp, în special, aşa cum am vorbit mai înainte, partea legată de profeţii. Până la moartea mea, viziunea noastră despre acest lucru, sau o variantă foarte asemănătoare, devenise versiunea general acceptată a cursului evenimentelor. Sigur, existau versiuni alternative, dar acelea tindeau să fie mai puţin cunoscute şi autorii lor nu predau la cele mai bune şcoli. Mai mult, creaserăm legile blasfemiei pe care le foloseam rareori, dar care avuseseră efectul pe care îl intenţionasem, şi anume de a întări şi mai mult povestea oficială.

— Dar nu te-ai ocupat în mod activ să schimbi sau să modifici istoria corespunzătoare perioadei de timp dinainte de formarea Interdependenţei?

— Nu, doar de cea imediat anterioară Interdependenţei – adică în perioada în care încercam s-o creăm.

— Ai auzit vreodată de Adunarea Generală?

— Asta e o întrebare imprecisă. Adunarea Generală ar putea fi o groază de chestii.

Cardenia îşi muşcă obrazul ca să nu se răstească la Rachela I, care nu avea să se sinchisească de asta, ceea ce o înfuria pe Cardenia şi mai mult.

— Cunoşti o entitate politică cu numele de Adunarea Generală, ce cuprindea state din sistemele stelare care nu fac şi nici nu au făcut vreodată parte din ceea ce numim

azi Interdependenţă? întrebă ea, foarte la obiect.

— Nu.

— Ai auzit despre Tratatul Tripartiţiei? întrebă Cardenia folosind denumirea specifică a tratatului pe care o folosise Chenevert.

— Nu.

— Ai auzit vreodată despre un eveniment numit Ruptura, în urma căruia Sistemele Libere au fost izolate de restul statelor locuite de oameni?

— Nu.

— Cum a ajuns Terra să devină inaccesibilă sistemelor din Interdependenţă?

— A avut loc o prăbuşire a curenţilor de Flux spre şi dinspre Terra.

— Cum a avut loc prăbuşirea?

— A fost un eveniment natural, spuse Rachela I.

— Mă minţi în momentul acesta?

— Nu te mint cu în mod intenţionat. E posibil să-ţi dau informaţii despre care crezi sau ştii că sunt greşite, dar dacă aşa stau lucrurile, situaţia se datorează faptului că informaţiile care stau la baza experienţei mele personale s-au dovedit incorecte, nu fiindcă încerc să ascund ceva.

— Te-ai întrebat vreodată dacă mai există alte sisteme locuite de oameni în spaţiu? În plus faţă de Terra?

— În mod ocazional şi superficial, da. Având în vedere lucrurile pe care le ştiam despre curenţii de Flux atunci când eram în viaţă, mi se părea posibil ca noi curenţi să se deschidă şi oamenii de pe Terra să-i folosească. Intriga unuia dintre cele mai populare spectacole de divertisment din timpul domniei mele se baza tocmai pe această posibilitate. Se numea „Vrăjitorul din Oz”. Dar nu a fost niciodată ceva care să mă preocupe în mod deosebit. Eram destul de ocupaţi în perioada aceea.

Cardenia se gândi o clipă.

— Eşti persoana care a trăit în timpul cel mai îndepărtat din Camera Memoriei? Vreau să spun, mai există amintiri şi gânduri ale altcuiva, pe lângă împăracşi?

— Nu, spuse Rachela I. Camera Memoriei a fost creată

special pentru împăracşi. Tehnologia pe care se bazează nu poate fi folosită decât de un împărax. Şi nu e vorba doar de această formă specifică de implementare, ci de orice tehnologie care, pusă în practică, copiază intenţia sau efectul Camerei.

— Dar tehnologia a existat înainte ca tu s-o foloseşti.

— Da. Este o tehnologie foarte veche, care-şi are originea pe Terra. Încercam să creez o tehnologie în acest scop, iar unul dintre cercetătorii care verificau diferitele arhive a descoperit-o. Nu a mai fost folosită, din câte ştiu, fiindcă implementarea ei e foarte costisitoare pentru oricine care nu este statul însuşi sau care nu are acces la bogăţia unui stat.

— Cât costă funcţionarea acestei încăperi? întrebă Cardenia.

— În acest moment, foarte puţin, fiindcă cele mai mari costuri au fost în trecut. Energia şi infrastructura dedicate ei sunt parte din costurile implicite ale habitatului Xi'an în ansamblu, care există special pentru dorinţele împăracşilor. Când există costuri neobişnuite de mentenanţă sau actualizare, trezoreria imperială creează, pur şi simplu, suma necesară, crescând rezerva monetară.

— Asta nu poate fi legal.

— Este legal pentru că eu am făcut să fie astfel, spuse Rachela I. Şi într-un sens mai larg, guvernele tipăresc bani pentru scopurile lor specifice. Acesta este unul dintre ele.

— Prin urmare, nu mai sunt alte exemple de folosire a acestei tehnologii, înainte de existenţa acestei încăperi.

— Nu, niciunul despre care să am cunoştinţă.

— Nu te-a deranjat faptul că atât de mult din trecutul nostru este necunoscut? întrebă Cardenia.

— Nu este necunoscut, spuse Rachela. Dar este posibil ca porţiuni mari din trecut să fi fost uitate.

— Cum a fost posibil? Am fost o civilizaţie cu tehnologie înaltă, de călători spaţiali, încă de la începuturi. Interdependenţa nu a fost ca Terra, unde oamenii au fost nevoiţi să inventeze focul, şi roţile, şi rachetele.

— Toate acelea sunt tehnologii, spuse Rachela I. Istoria

nu este tehnologie.

— Şi spui asta în *Camera Memoriei,* zise Cardenia uluită.

— Camera Memoriei nu reprezintă memoria noastră, spuse Rachela. Este o formă de conservare a memoriei. O bibliotecă nu este un cumul de informaţii, este o modalitate de conservare a informaţiilor. Întotdeauna, înainte ca memoria sau informaţiile să poată fi stocate, cineva trebuie să decidă ce anume trebuie stocat. Cineva trebuie să aleagă. Cineva trebuie să se îngrijească de ceea ce rămâne.

— De gândurile *tale* nu s-a îngrijit nimeni aici, remarcă Cardenia. Fiecare amintire şi gând şi emoţie pe care ai avut-o şi pe care le-au avut succesorii tăi se află aici. Aşa funcţionează.

— Da, spuse Rachela I. Toate amintirile, gândurile şi emoţiile a numai optzeci şi şapte de oameni până acum, de-a lungul a o mie de ani, perioadă în care au trăit nenumărate miliarde de oameni, fiecare cu amintirile şi cu gândurile şi emoţiile lor care nu mai există nicăieri. S-au dus. Noi suntem aici. Asta înseamnă că au fost îngrijite.

— Prin urmare cineva s-a *îngrijit* să elimine o întreagă porţiune din istoria noastră.

— Nu trebuie să fi fost un act premeditat sau rău intenţionat. Aşa cum am spus mai înainte referitor la predare, diferitele ere au priorităţi diferite. Selectează şi aleg, şi unele lucruri sunt date la o parte. Iar după ce se întâmplă asta, cine vine pe urmă poate să nu ştie cum să le mai găsească din nou.

— Sau poate cineva a făcut asta intenţionat.

— Da, spuse Rachela. Deşi ascunderea trecutului nu funcţionează niciodată atât de bine ca neglijarea lui.

— Ce vrei să spui?

— Atunci când se ascund lucruri, sunt mereu oameni care obiectează şi care vor face tot ce le stă în putinţă să păstreze şi să stocheze ceea ce se ascunde pentru a fi găsit de alţii mai târziu, fie intenţionat, fie din întâmplare. De aceea, nu am încercat niciodată să ascund versiunile alternative de istorie. Asta le face întotdeauna mult mai

atrăgătoare pentru istoricii din viitor. În schimb, le-am înăbuşit sub straturile de istorie oficială.

— De ce să ascunzi, când poţi să copleşeşti, spuse în glumă Cardenia.

— La mine a funcţionat, spuse Rachela I.

Cardenia încuviinţă auzind asta şi-i dădu Rachelei I permisiunea să se retragă, iar aceasta pâlpâi şi dispăru.

Rămase acolo în cameră, care era simplă şi fără mobilier ca întotdeauna, şi încercă să se gândească de unde şi cum ar putea să obţină adevărata istorie a timpului dinainte de Interdependenţă. Aceea despre perioada în care „Sistemele Libere”, prin aparenta lor prostie şi încăpăţânare, şi-au condamnat urmaşii la prăbuşirea liberă în haos. Cardenia trebui să recunoască faptul că dacă acei oameni ar fi fost precursorii ei imediaţi, poate că şi ea ar fi dorit să le îngroape istoria.

Însă trebuia să afle. Nu fiindcă nu-l credea pe Chenevert, cu titulatura lui regală de Regele Tomas al XII-lea de Ponthieu, sau informaţiile pe care i le oferise acesta. Nu avea absolut niciun motiv anume să mintă: nici pe ea, nici pe Marce. Dar afirmaţiile ieşite din comun trebuie să se bazeze pe dovezi ieşite din comun, iar ceea ce susţinea Chenevert era lucrul cel mai ieşit din comun pe care-l auzise vreodată Cardenia. Trebuia susţinut cu dovezi.

Dar cum să procedeze? Biblioteca Imperială de la Hubfall era cea mai mare bibliotecă din Interdependenţă, cu cinci sute de milioane de volume de lucrări tipărite şi în format digital care datau din zilele Rachelei. Biblioteca Imperială din Xi’an – practic biblioteca personală a Cardeniei, în calitate de împărax, deşi deschisă vizitatorilor şi cercetătorilor – conţinea douăzeci de milioane de volume, care tratau în mod special vieţile şi administraţiile împăracşilor. Încercarea de a trece chiar şi prin volumele Bibliotecii cu numărul cel mai mic de lucrări dintre cele două, chiar şi prin volumele domeniului de studiu corespunzător, semnificativ mai reduse numeric, i-ar fi luat Cardeniei mult mai mult timp decât avea la dispoziţie şi ar fi necesitat probabil mai mult timp decât

avea Interdependenţa înainte ca totul să se prăbuşească. Şi apoi, mai erau practic miliardele de alte cărţi şi documente şi teze care se aflau pe alte sisteme ale Interdependenţei.

De ce să ascunzi, când poţi să copleşeşti, se gândi Cardenia. Se gândi la cine ar putea încerca să găsească istoria care fusese ascunsă. Pe urmă, un alt gând îi veni în minte.

Bine, dar sunt în Camera Memoriei.

— Jiyi, spuse Cardenia, chemând avatarul implicit al Camerei Memoriei, o fiinţă fără vârstă sau sex.

Jiyi apăru şi rămase în picioare în faţa Cardeniei, aşteptând.

— Această încăpere păstrează amintiri şi gânduri ale tuturor împăracşilor dinainte, spuse Cardenia.

— Corect, spuse Jiyi.

— Ce mai conţine?

— M-ar ajuta dacă aţi fi mai explicită.

— Ce ai despre Ruptură?

— Vă referiţi la celebrul grup muzical din secolul al treilea, la filmul din 877 sau la evenimentul istoric din perioada pre-Interdependenţei în care Sistemele Libere au tăiat legăturile lor cu Terra şi cu Adunarea Generală? întrebă Jiyi.

— Prin urmare, este adevărat, îi spuse Marce Cardeniei, în noaptea aceea în pat.

— Nu numai că e adevărat, dar a fost şi *ascuns,* zise Cardenia. Jiyi a spus că în timpul celor cincizeci de ani de după Ruptură, strategia convenită a fost aceea de a prezenta acest eveniment ca fiind provocat de un fenomen natural, şi nu de Sistemele Libere. Nimeni nu dorea să-şi asume responsabilitatea.

— Fiindcă fusese vorba de utilizarea greşită a tehnologiei?

— Fiindcă Sistemele Libere erau la limita supravieţuirii. Erau tot atât de dependente din punct de vedere economic de alte sisteme din Adunarea Generală şi confederaţia

Terrei cât suntem noi acum unii de alţii. Jiyi spune că mulţi oameni au atras atenţia asupra acestui lucru atunci, dar voinţa politică era de a întoarce spatele celorlalte două uniuni. După ce au sfârşit cu felicitatul reciproc, au avut loc rebeliuni pentru hrană şi pentru resurse. Au murit sute de mii de oameni, iar Sistemele Libere au ajuns să se jefuiască reciproc, înainte ca totul să revină la calm.

— Şi-au dat seama de absurditatea comportamentului lor.

— Nu. Vechea gardă a murit şi următoarea generaţie a hotărât să nu mai vorbească niciodată despre asta. Şi a funcţionat, în cea mai mare parte.

— Atunci cum a aflat Jiyi?

— N-o să-ţi placă răspunsul la întrebarea asta, spuse Cardenia.

— Tocmai am aflat azi că Jiyi există şi trăieşte într-o încăpere secretă unde stai de vorbă cu înaintaşi morţi de sute de ani, aşa că nu-mi pot imagina ceva care să mă tulbure şi mai mult.

— Jiyi trece prin informaţiile oamenilor.

— Ei bine, ai dreptate, nu-mi place asta absolut deloc, spuse Marce. Şi cum naiba funcţionează, la urma urmei?

— Jiyi are o mie de ani şi misiunea lui este să-şi amintească lucruri. În tot acest timp, a găsit modalităţi de a-şi trimite agenţii să acceseze fiecare reţea de date din toată Interdependenţa şi să descopere fiecare colţişor în care oamenii îşi stochează informaţiile sau spre care se îndreaptă ca să le acceseze. Dar nu toate informaţiile. Doar informaţiile pe care oamenii încearcă în mod activ să le ascundă. Trimite mici programe şi acestea găsesc informaţiile şi i le aduc lui Jiyi. Care după aceea le păstrează în taină. Pentru totdeauna.

— De ce numai informaţiile secrete?

— Fiindcă informaţiile care nu sunt secrete sunt deja accesibile. Programarea lui Jiyi nu a inclus necesitatea recuperării lor. Culege doar informaţiile ascunse. Rachela a fost cea care l-a programat aşa. Sau a cerut să fie programat în acest fel, fiindcă nu cred că era

programatoare. Am întrebat-o despre acest lucru azi. A spus că „Atunci când se ascund lucruri, sunt mereu oameni care obiectează”. Presupun că ea a fost prima dintre aceştia.

— De ce nu ţi-a spus, pur şi simplu, că Jiyi a făcut asta timp de o mie de ani?

— Fiindcă nu e o persoană. E un program şi răspunde doar la ce o întrebi. Nu am întrebat-o dacă Jiyi deţine informaţiile.

— Mi se pare evaziv.

— Şi mie mi se pare la fel.

— Deci Jiyi ştie tot.

— Nu. Jiyi ştie tot ce s-a *ascuns.* Dacă nu s-a ascuns, Jiyi nu a înregistrat fiindcă Jiyi nu are nevoie s-o facă. Poate accesa pur şi simplu informaţiile, la fel ca tine şi ca mine. Dar dacă sunt ascunse, ele pot dispărea. Şi Jiyi nu vrea asta. Nu înseamnă că Jiyi ştie instantaneu tot ce a fost ascuns. Nu e magie. El se află aici şi agenţii lui sunt peste tot şi durează un timp să se întoarcă. Dar Jiyi este răbdător, are mai multă răbdare decât orice altceva din univers. Mai devreme sau mai târziu, găseşte ceea ce-şi propune să găsească. Poate dura decenii întregi sau mai mult. Dar până la urmă găseşte.

— Am atâtea întrebări despre asta, spuse Marce. Şi niciuna nu e bună.

— Nici mie nu-mi place, recunoscu Cardenia. Şi totuşi fără el nu am cum să aflu adevărul despre trecutul nostru.

— Nu este chiar total adevărat. Informaţiile au existat undeva. Jiyi le-a găsit. Şi *tu* ai fi putut să le găseşti până la urmă.

Cardenia negă dând din cap:

— Informaţiile au existat undeva odată, demult. Cine ştie dacă mai sunt tot acolo, şi nu doar în posesia lui Jiyi?

— Cardenia, e înfricoşător.

— Aşa este, şi partea ciudată e că, din câte pot să-mi dau seama, niciunul dintre ceilalţi împăracşi cu excepţia Rachelei nu a ştiut absolut deloc cu ce se ocupa Jiyi. L-au folosit doar ca să discute cu ceilalţi împăracşi.

— Cum ai făcut şi tu, până azi, remarcă Marce. Fiindcă asta ţi s-a spus că face Camera Memoriei. Şi pe urmă, se cheamă Camera Memoriei, şi nu Camera Informaţiilor Ascunse.

— Aş fi curioasă să ştiu cât de diferite ar fi fost lucrurile dacă ceilalţi împăracşi ar fi ştiut.

— Ar fi fost îngrozitor, spuse Marce. E o formă de cunoaştere absolută, asta pe lângă puterea absolută de care deja dispui.

— Nu dispun de putere absolută, protestă Cardenia.

— Sigur că nu, spuse Marce. Din cauza asta nu este nimeni îngrijorat că vorbeşti despre viziuni mistice legate de viitorul Interdependenţei sau preocupat că vei declara legea marţială când te vei adresa parlamentului, lucruri pe care le poţi face exact atunci când doreşti, ca orice persoană normală care nu are la dispoziţie puterea absolută.

— Nu mă *simt* de parcă aş avea puterea absolută, se corectă Cardenia.

— Măcar promite-mi că nu le vei spune niciodată copiilor tăi că Jiyi poate face asta, spuse Marce. Aproape că te-ai măritat cu un Nohamapetan. Mă îngrozesc când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă unul dintre ei ar fi aflat ce poate face Jiyi.

— Mai am veşti nişte veşti proaste pentru tine.

— Of, Doamne, nu!

Cardenia arătă spre zona din spatele gâtului ei:

— Am o reţea în corp şi în creier, spuse ea. Fiecare lucru pe care-l gândesc, îl spun şi îl fac este înregistrat. Şi atunci când voi muri, toate acestea vor fi păstrate în Camera Memoriei. Aşa că, şi dacă nu le spun nimic copiilor mei, nu înseamnă că nu vor afla de la mine. Doar că după ce voi muri.

— Trebuie să fie traumatizant pentru tine, spuse Marce, după ce se gândi la asta o clipă.

Cardenia ridică din cap şi se cuibări la pieptul lui Marce.

— Puţin. Dar sunt şi avantaje. Nu am petrecut prea mult timp cu tatăl meu în copilărie. L-am iubit şi m-a iubit, dar

nu ne cunoşteam unul pe celălalt. Şi acum pot vorbi în fiecare zi cu el în Camera Memoriei, dacă vreau. E ca şi cum l-aş fi recuperat. Şi asta e o binecuvântare.

— Aşa este, încuviinţă Marce.

— Dacă-ţi place de părintele tău, vreau să zic, spuse Cardenia. Nu mi-l imaginez pe tata vorbind prea des cu propria lui mamă. S-a purtat îngrozitor cu el şi cu tot restul universului, din câte-am auzit.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Am chemat-o odată ca să-i pun o întrebare anume despre o politică stabilită de ea. După ce am vorbit cinci minute, am hotărât că probabil nu mai trebuia să vorbesc niciodată cu ea.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un moment.

— Deci… acum înregistrezi? întrebă Marce.

— Înregistrez mereu, murmură Cardenia.

— Deci… hm…

— Nu, nu ne-a înregistrat în timp ce făceam dragoste. Adică a înregistrat, se corectă Cardenia văzând cum chipul lui Marce e cuprins de o spaimă uşoară. Dar nu înregistrează în felul acela, înregistrează ce am simţit în legătură cu asta, cu tine şi cu acest moment.

— Şi ce va spune despre asta fantoma ta digitală celor care-l vor întreba?

— Că toate cele de mai sus sunt grozave, de fapt.

— Numai, ştii… Nu intra în detalii.

— Ar putea fi şi copilul tău, spuse Cardenia fără să-i vină să creadă ceea ce tocmai spusese, dar era prea târziu, *la naiba,* aşa că trebuia acum să se descurce cumva.

— Nu poţi să te măriţi cu mine, spuse c-un aer glumeţ Marce. Sunt muuuuult sub tine. Abia dacă sunt un lord. Am devenit lord în baza unui artificiu administrativ.

Cardenia îl plesni uşor peste piept, prefăcându-se revoltată:

— Nu ne poţi spune ce putem face, Lord Marce! Noi suntem împăraxul! Şi avem puterea absolută! Ne vom mărita cu tine dacă aşa ne dorim.

— Da, Majestate, spuse Marce. Îmi cer umil scuze.

Raportez: Gata de căsătorie, Majestate.

— Nu încă. Eşti încă în perioada de probă.

— Poţi să mă probezi cât vrei. Dar nu mai folosi pluralul regal „noi”. E un pic prea pervers pentru mine.

Cardenia râse şi se urcă peste Marce şi începu să-l sărute şi nu peste mult timp se pierdu în tot ceea ce urmă, cu excepţia unei anumite părţi practice din mintea ei care spunea: *Ştii, acum chiar ai putere absolută şi cunoaştere absolută. Poate c-ar fi momentul să le pui la treabă.*

Bine, da, mă voi gândi la asta, spuse Cardenia. *Dar taci, acum. Sunt ocupată.*

Şi mintea Cardeniei tăcu.

Dar o trezi peste câteva ore şi începu să-i vorbească din nou. Ascultă şi, după o vreme, îi netezi părul lui Marce ca să-l trezească:

— Cred că sunt gata.

— Ah, bine, spuse Marce somnoros. Gata pentru ce?

— Să mutăm munţii din loc, spuse ea. Mă ajuţi?

— Da, spuse Marce. Dar chiar trebuie s-o facem *acum?* Aş vrea să mai dorm.

Cardenia îl lăsă să mai doarmă şi pe urmă coborî din pat, se duse la Camera Memoriei şi intră înăuntru.

CAPITOLUL 22

Şi aşa, pur şi simplu, n-a mai rămas timp nici pentru oameni, nici pentru planurile lor.

Arhiepiscopul Gunda Korbijn şedea într-o curte mică din Complexul Catedralei din Xi'an savurându-şi ceaiul de dimineaţă, când sosi înştiinţarea că împăraxul se va adresa parlamentului în după-amiaza aceea la ora 18. Korbijn citi înştiinţarea, încuviinţă, îşi termină ceaiul şi apoi îi ceru lui Ubes Ici s-o sune pe Tinda Louentintu, şefa de personal a Contesei Nohamapetan, şi apoi să-i facă legătura.

Tinda Louentintu răspunse la telefon, vorbi puţin cu Arhiepiscopul Korbijn, nu mai mult de câteva cuvinte, şi apoi, după un schimb de politeţuri, închise telefonul şi o sună pe Contesa Nohamapetan, izolată pe *Vina.* Vocea lui Louentintu era triumfătoare.

Pe *Vina,* Contesa Nohamapetan îşi exprimă şi ea bucuria şi-o instrui pe cine să contacteze şi în ce ordine. Unii dintre acei oameni aveau la rândul lor oameni de contactat, prin urmare aceştia aveau să fie primii sunaţi, urmaţi de alţi oameni importanţi, urmaţi de alţii care, deşi nu erau tot atât de importanţi, aveau să ofere siguranţă prin numărul lor şi prin faptul că asigurau cvorumul. După ce toate acestea fură îndeplinite, contesa îl contactă pe Jasin Wu.

Jasin Wu aflase deja despre discursul din parlament şi era gata să-şi înceapă propria rundă de mesaje şi telefoane cifrate când fu sunat de contesă, care ţinu să-i reamintească toate lucrurile pe care le ştia deja, de parc-ar fi fost lacheul ei şi nu ditamai directorul administrativ al celei mai mari şi mai importante case din Interdependenţă, *Mulţumesc frumos.* Dar Jasin îşi reţinu iritarea fiindcă înţelegea valoarea alianţelor şi al planificării pe termen lung. După ce se încheie convorbirea, continuă cu propria sa listă care-l includea Amiralul Emblad al Marinei Imperiale şi apoi îl puse pe asistentul lui să-l sune pe asistentul lui Deran Wu şi-şi invită vărul să vină la biroul

său pentru o discuţie.

Deran Wu, care între timp aflase şi el despre înştiinţare, se duse în biroul vărului său la invitaţia acestuia şi, după ce asistenţii fură trimişi afară şi uşa fu închisă, cei doi trecură în revistă propriile lor seturi de planuri şi de contacte, care erau diferite, dar înrudite cu planurile şi contactele pe care le avea Contesa Nohamapetan. Deşi Casa de Wu era într-o alianţă bazată pe interes cu Casa de Nohamapetan, era esenţial să se afirme limpede, cu calm, dar în mod irevocabil, că aceasta nu era o alianţă între egali, deoarece Casa de Wu, atât în rolul ei de casă nobilă, cât şi în cel de versiune-în-curând-remodelată a casei imperiale, a fost şi va fi mereu partenerul cel mai important.

După ce ieşi din biroul vărului său, Deran Wu dădu şi el curs propriei serii de telefoane şi mesaje contactelor sale conform discuţiei, îi comunică asistentului că avea o şedinţă urgentă în cealaltă parte a oraşului, aşadar să-i reprogrameze întâlnirile din restul zilei, şi apoi, coborând cu liftul spre maşina sa, îi trimise un mesaj cifrat lui Nadashe Nohamapetan, confirmându-i faptul că mergea înainte cu planul lor şi apoi, odată rezolvat acest punct, exprimându-şi în ceea ce el considera că e un stil amuzant, dar şi sexy propria anticipare entuziastă a modului în care aveau să sărbătorească succesul lor iminent. Apoi se îndreptă spre întâlnirea cu o persoană care nu ştia că urma să se întâlnească cu el.

Nadashe Nohamapetan citi cel de-al doilea mesaj de la Deran Wu cu un dezgust temperat, apoi şi-l scoase pentru moment din minte pe cel mai puţin important văr Wu, fiindcă avea câteva lucruri urgente care o nelinişteau – şi anume, transferul a aproape o sută de milioane de mărci din conturile ei secrete într-un seif de date sigur şi compact pe care-l avea pe *Vina.* Nadashe avusese un uşor atac de panică când două dintre conturile ei secrete mai mici fuseseră blocate şi puse sub sechestru şi hotărâse că acum era momentul perfect să treacă la lichidităţi.

O sută de milioane de mărci nu reprezenta mare lucru în

comparaţie cu partea ei de acţiuni din corporaţia Casei de Nohamapetan, dar, fiindcă temporar şi absolut inconvenabil se ştia că e moartă, capacitatea ei de a-şi accesa conturile legitime fusese grav compromisă. Mama lui Nadashe ar fi trebuit să repatrieze acele acţiuni spre întreprinderile ei proprii, dar nu făcuse încă acest lucru şi în acest moment o sută de milioane de mărci în lichidităţi era mai mult decât nimic.

Sigur, în primul rând, dacă totul mergea conform planului, Nadashe avea să învie repede. Dar o mare parte din asta depindea de Deran şi de aceea Nadashe tolera deocamdată mesajele penibile de la el. Cealaltă parte depindea de o cu totul altă persoană: de Amiralul Emblad din Marina Imperială. Nadashe hotărî că venise momentul să-l contacteze.

Amiralul Lonsen Emblad fu şocat să primească mesaje de la o femeie care murise. Dar după ce identitatea ei fu verificată şi Emblad se convinse că nu era o farsoare sau un agent de la Informaţiile Marinei sau al Ministerului Investigaţiilor, purtă cu Nadashe o discuţie lungă şi fructuoasă, în care fură trecute în revistă promisiunile făcute, plăţile primite şi planurile deja puse în lucru de mult timp şi aşteptările lui Nadashe ca acele planuri să fie continuate. Când Nadashe închise telefonul, Emblad medită asupra mesajelor primite de la cea venită dintre morţi şi asupra casei pe care ar fi vrut să parieze: Casa de Wu sau Casa de Nohamapetan. Avea la dispoziţie câteva ore în care să se hotărască. Amiralul Emblad decise să se mai gândească la clubul ofiţerilor, la un pahar.

Kiva Lagos, care fusese cea care blocase conturile mai puţin importante ale lui Nadashe, doar ca să vadă ce avea să facă persoana care retrăgea bani de acolo, fu anunţată în legătură cu discursul din parlament în timp ce o vizita pe Senia Fundapellonan, care sărbătorea scoaterea nenorocitului de tub de respiraţie din gât. Kiva zâmbi auzind înştiinţarea fiindcă ştia că din acel moment, planurile fuseseră puse în mişcare şi avea să fie o încântare totală să urmărească cum aveau să se petreacă

lucrurile.

Între timp, o puse pe Fundapellonan la curent cu evenimentele zilei, fiindcă în ultimul timp dragostea lui Fundapellonan pentru Nohamapetani pălise şi aveau s-o bucure veştile despre problemele lor şi fiindcă Kivei îi făcea pur şi simplu plăcere să vorbească cu ea. Kiva se gândise că ar putea începe să se ataşeze prea mult de Fundapellonan, ceea ce, pe de o parte era o „chestie foarte străină de Kiva”, dar pe de alta, cui naiba îi păsa că era o „chestie foarte străină de Kiva”, atâta timp cât nu era un nenorocit de personaj fictiv menit să facă orice i-ar fi dictat un nenorocit de scârţa-scârţa pe hârtie.

Fundapellonan îi zâmbi Kivei, fiindcă şi ea o cam plăcea.

Marce Claremont nu trebuia să fie informat despre discursul din parlament fiindcă fusese prezent când se luase acea decizie, fapt care continua să-l uluiască şi să-l uimească. Nu atât faptul că fusese prezent la luarea deciziei, cât locul unde fusese aceasta luată – în patul împăraxului – şi ceea ce făcea el acolo atunci când fusese luată, şi anume să zacă gol după o partidă foarte agreabilă de sex matinal. Marce era conştient că se îndrăgostea un pic mai mult de Cardenia, şi nu pentru că era împăraxul (partea asta îl speria ca dracu’, de fapt), ci pentru că erau amândoi stângaci, dar se completau unul pe celălalt.

Şi deşi era fericit acum, fiind uşor îndrăgostit de Cardenia, avea şi un sentiment de melancolie care murmura în surdina emoţiilor lui, fiindcă ştia că relaţia nu are viitor, nu pentru că nu erau compatibili, ci fiindcă ea era împăraxul, şi el chiar era mult sub rangul ei. Împăracşii nu se căsătoreau din dragoste şi nu se căsătoreau cu oameni care erau lorzi, ajunşi lorzi doar din bunăvoinţă. Urmau vremuri grele şi Cardenia trebuia să ia nişte decizii dificile. Marce se pregătea puţin, într-un mod aproape inconştient, pentru decizia dificilă pe care Cardenia avea s-o ia în ceea ce-l privea pe el.

Până atunci totuşi, făcea ce i se cerea: parcurgea datele pe care el şi Roynold *(Hai mă, de fapt aproape numai Roynold,* îi spunea o voce din mintea lui) le adunaseră din

Dalasýsla, adăugându-le la setul de date de care dispuneau deja şi apoi adăugându-le la acea cantitate extrem de impresionantă de date istorice referitoare la curenţii de Flux deţinute de Chenevert, care făceau trimitere la Adunarea Generală, la Terra şi chiar la Sistemele Libere. Toate informaţiile respective aveau o vechime de trei sute de ani până la o mie cinci sute de ani. Dar asta însemna că înţelegerea topografiei generale a Fluxului de către Marce se tripla şi odată cu aceste informaţii apărea şi un mod mai nou şi poate mai bun de a înţelege felul în care se mişca Fluxul în acea parte a spaţiului. Dacă Chenevert ar fi fost mai mult decât o prezenţă virtuală, Marce l-ar fi îmbrăţişat.

Tomas Reynauld Chenevert, fost Tomas al XII-lea, care dacă ar fi vrut să fie sincer în legătură cu toate astea, ar fi putut spune că nu fusese detronat chiar nejustificat, ştia de discursul din parlament, dar nu era în mod special interesat, fiindcă nu vedea cum ar fi putut să-i afecteze interesele curente în vreo măsură semnificativă. În acel moment, era mai interesat de un mic agent software pe care-l sechestrase într-un mediu virtual sandbox[10]. Agentul software încercase să acceseze nava *Auvergne* şi eşuase din pricina mediului ei de procesare complet diferit – şi *unic* în partea aceea de spaţiu. Chenevert îl prinsese, îl decompilase momentan pentru a-i înţelege codul şi modalitatea de programare şi înţelesese că era un agent al acelei IA semiautonome pe care o menţionase Grayland a II-a.

Chenevert se gândise la aproape tot ce se putea face cu agentul software şi decisese în acest punct că paşii mici erau cei mai buni şi trimisese programul acela înapoi cu o invitaţie din partea lui Chenevert pentru şeful lui, pentru o întâlnire.

Jiyi, care nu primise încă invitaţia, ştia despre discursul din parlament fiindcă împăraxul îşi petrecuse o perioadă semnificativă dimineaţa devreme discutând cu avatarurile

---

[10] Mediu de testare izolat ce permite rularea programelor sau deschiderea fişierelor în condiţii de siguranţă (n. red.).

din Camera Memoriei, mai ales cu Rachela I şi Attavio al VI-lea, şi cu Jiyi însuşi despre informaţiile pe care le deţinea, cele aflate în afara domeniului de cunoştinţe ale împăracşilor înşişi. Jiyi, care nu avea emoţii sau sentimente proprii, dincolo de accesarea gândurilor sau emoţiilor înregistrate ale împăracşilor şi transmiterea acestora avatarurilor ca să le poată descrie împăraxului curent, nu avea o părere de sine stătătoare despre discursul din parlament. Dacă i s-ar fi cerut asta, probabil că ar fi trebuit să aştepte până la moartea împăraxului curent, Grayland a II-a, şi apoi să fie întrebat de succesorul ei ca să se poată gândi la asta.

Împăraxul curent, Grayland a II-a, care nu murise încă, nu avea nevoie să fie informată despre discursul din parlament, fiindcă ea era cea care urma să-l ţină şi cea care-i informase pe toţi când va avea loc. După ce trecuse îndeajuns de mult timp ca anunţul să fie răspândit în lume, Grayland a II-a ordonă încă ceva: trimiterea de invitaţii speciale la o recepţie ce preceda discursul şi care începea la ora 16 în sala de bal a palatului imperial. Recepţia avea să fie scurtă, pentru a le permite tuturor celor prezenţi, inclusiv împăraxului, să ajungă de la palatul imperial la parlament, care se afla la celălalt capăt al habitatului Xi'an. Dar, aşa cum anunţau invitaţiile, promitea să fie de neuitat.

Fiecare invitaţie venea cu o notă tipărită din partea împăraxului care arăta că beneficiarului aveau să-i fie recunoscute realizările şi munca depusă în serviciul Interdependenţei. Nu se acceptau scuzele, prezenţa era impusă prin ordin imperial şi sosirile erau permise doar până la ora 16.10.

Pe Grayland nu o îngrijora, de fapt, participarea la recepţie. Era sigură că toţi cei invitaţi vor veni.

Kiva ajunsese, conform cerinţelor, la ora 16 fix, îmbrăcată într-un taior cu pantaloni al naibii de ridicol care era totuşi cumva la modă şi, prin urmare, acceptabil pentru un eveniment ca acesta, sau ce dracu' era el;

asistentul lui Grayland fusese scump la vorbă, dar subliniase faptul că însăşi împăraxul îi ceruse Kivei să fie prezentă. În regulă. Kiva avea impresia că era posibil, în cele din urmă, să ajungă să-şi pună părul pe bigudiuri una alteia şi să se hlizească despre băieţi.

Acest lucru o făcu pe Kiva să-l caute pe Marce Claremont, cu care Kiva era aproape sigură că împăraxul şi-o trăgea, şi foarte bine făcea. Kivei îi plăcuse Marce, care fusese un amant pe cinste, deşi n-avea prea multă imaginaţie, şi o fiinţă umană cumsecade dintr-un univers care nu punea mare preţ pe asta. Dar asta probabil îl făcea să reprezinte un partener potrivit pentru împărax, care părea şi ea în principiu o fiinţă cumsecade şi care era şi ea probabil o amantă pe cinste, deşi nu foarte îndrăzneaţă. Nu trebuia să fie cu toţii amanţi îndrăzneţi.

Acestea fiind spuse, Kiva nu-l văzu nicăieri în încăpere pe Marce. Aceasta se umpluse în schimb de membrii listei scurte ai sectorului politic şi economic din Interdependenţă: parlamentari importanţi, şefii sau directorii caselor aristocrate, elita amiralilor şi generalilor, chiar şi câţiva episcopi, inclusiv Arhiepiscopul Korbijn. Toată lumea de la petrecere care nu se delecta cu băuturi sau aperitive era mult peste rangul Kivei, ceea ce-i confirmă faptul că se afla la petrecere fiindcă ea şi Grayland deveniseră amice la cataramă sau ceva de genul.

Ceva sclipitor îi atrase atenţia Kivei; se întoarse şi o văzu pe nenorocita de Contesă de Nohamapetan în sala de bal, vorbind zgomotos cu Jasin Wu şi cu Amiralul Emblad, care o ascultau politicoşi, dar se vedea de la o poştă că nu dădeau doi bani pe pălăvrăgeala ei. Kiva începu să calculeze în minte proporţiile situaţiei dezastruoase în care s-ar fi aflat dacă ar fi plesnit-o pe contesă chiar acolo, în nenorocita aia de sală de bal. Dar calculul nu ieşi în favoarea ei; Kiva se hotărî să-şi ia o băutură ca să vadă dacă se schimbă variabilele.

Înainte de a apuca să facă semn unui chelner, una dintre uşile laterale ale sălii de bal se deschise şi împăraxul fu anunţat; se ridicară cu toţii în picioare şi aplaudară în timp

ce Grayland a II-a intră, făcu un semn de apreciere pentru aplauzele lor şi se îndreptă spre pupitrul împodobit din anticamera sălii de bal. Împăraxul se pregătea în mod clar să ofere nişte observaţii şi poate să acorde şi nişte blestemate de decoraţii. Kiva oftă adânc pe dinăuntru. Dac-ar fi ştiut că e genul ăsta de eveniment, l-ar fi sărit. Se uită în jur şi văzu două sute de oameni extrem de importanţi care aveau în mare acelaşi gând în minte.

— Haide, murmură Kiva în şoaptă, hai să ne adresăm odată parlamentului şi pe urmă să spargem nişte capete.

În timp ce Grayland aşteptă ca zgomotul de aplauze să se stingă, salută câţiva oameni din sală, făcându-le cu mâna, zâmbindu-le sau arătând spre ei cu mâna. Grayland o descoperi în cele din urmă pe Kiva în mulţime şi-i zâmbi, dar, în timp ce privirea ei începu să se depărteze, mai făcu un lucru.

Stai aşa, chiar mi-a făcut cu ochiul? se gândi Kiva şi se uită în jur ca să se asigure că ocheada nu era destinată altcuiva din încăpere. Pe lângă Kiva nu era nimeni care să fi contat cât de cât pentru Grayland. Aşa că da, ei îi făcuse cu ochiul.

Kiva îşi dori să fi dat pe gât băutura aia mai înainte. Ceva îi spunea că o să aibă nevoie de ea în curând.

— Vă salut, dragi prieteni, spuse Grayland, după ce se stinseră aplauzele. Aţi venit atât de mulţi astăzi. Mă bucur mult să vă văd, reprezentaţi tot ceea Interdependenţa are mai bun, atât în ceea ce priveşte talentul de conducători, cât şi prin prisma loialităţii dumneavoastră faţă de uniunea noastră. Ştiu că sunteţi cu toţii nerăbdători să vedeţi cum mă voi face de râs în faţa parlamentului – această parte stârni chicotele de rigoare –, dar înainte de asta aş dori să fac nişte prezentări. Vă rog să aveţi răbdare. Mai întâi, o rugăm pe Lady Kiva Lagos să vină la tribună.

Ce mama naibii? se gândi Kiva, în timp ce se îndreptă spre tribună printre aplauzele politicoase.

— Lady Kiva, într-un timp foarte scurt aţi arătat că sunteţi perspicace şi extraordinar de competentă în afaceri, spuse Grayland. Când v-am încredinţat direcţia

custodială a Casei de Nohamapetan, nimeni nu s-ar fi aşteptat să depuneţi atâtea eforturi pentru a pune în ordine finanţele casei şi să refaceţi balanţa contabilă. Reprezentaţi cu adevărat tot ce au mai bun casele aristocrate. De aceea, vă numesc acum în postul devenit vacant din comitetul executiv al Interdependenţei. Felicitări, Lady Kiva.

Se auziră aplauze şi apoi o femeie veni spre Kiva cu o chestie din cristal pe care Kiva o luă cu o mână, cu cealaltă deschizându-şi drum spre Grayland, care se depărtase de la pupitru ca să-i strângă mâna Kivei. Kiva se aplecă spre ea:

— Nu vreau blestemata asta de funcţie, Majestate, şopti ea în urechea lui Grayland.

— Ştiu, spuse Grayland. Dar am nevoie de tine acolo oricum, îmi pare rău.

Kiva se strâmbă auzind-o şi se întoarse ca să-şi reia locul în mulţime, dar Grayland o prinse de cot:

— Nu, spuse ea, rămâi aici, în spatele pupitrului.

— Da, Majestate.

— Nu vrei să ratezi ce urmează, spuse Grayland şi apoi reveni la pupitru şi o chemă pe Arhiepiscopul Korbijn.

Arhiepiscopul ajunse la pupitru, înzorzonată cu toate podoabele ei de arhiepiscop, sau aşa presupuse Kiva, fiindcă nu prea se ducea la biserică, deşi făcuse o dată sex într-o catedrală, ceea ce era grozav dacă-ţi plăceau răcoarea şi ecourile, ceea ce Kiva descoperi că nu era genul ei.

— Aţi spus că doriţi să discutăm o chestiune astăzi în acest loc, îi spuse Grayland Arhiepiscopului. Aveţi acum ocazia!

Kiva îl urmări pe arhiepiscop înaintând către pupitru şi pe urmă observă expresiile mai multor invitaţi din mulţime: nesiguranţă şi confuzie. Unii dintre ei şuşoteau către ceilalţi. Mai mulţi păreau nefericiţi.

— Majestate, în ultima lună au apărut îngrijorări grave şi importante în legătură cu comportamentul dumneavoastră, spuse Arhiepiscopul Korbijn. Viziunile

dumneavoastră despre viitorul Interdependenţei, deşi i-au liniştit pe mulţi dintre enoriaşii noştri, au generat şi o nelinişte legitimă printre cei aflaţi la putere din biserica noastră şi din afara ei, în ceea ce priveşte starea dumneavoastră psihică şi, de fapt, sănătatea dumneavoastră mintală.

Murmurul se auzi dintr-odată mai tare…

— Luând act de toate acestea, aş vrea să fie absolut clară poziţia Bisericii Interdependente în această chestiune.

Tot la fel de repede se lăsă tăcerea care dură mai multe secunde.

La dracu’, n-o mai lungi atâta, se gândi Kiva. *Dă-i drumul odată!*

— Biserica Interdependentă confirmă şi preaslăveşte natura şi ţinuta viziunilor dumneavoastră care sunt conforme doctrinelor şi credinţei noastre şi susţine pe deplin puterea şi măreţia puterii lor de revelaţie, spuse arhiepiscopul şi tumultul reveni. Aş mai dori să declar şi că sunteţi şi rămâneţi capul bisericii. Vă vom urma oriunde ne veţi conduce.

Şi acestea fiind spuse, arhiepiscopul se îndepărtă de pupitru, îngenunche în faţa împăraxului şi-i sărută mâna dreaptă.

Încăperea explodă.

Grayland a II-a îi făcu semn arhiepiscopului să se ridice şi să stea lângă Kiva. Aceasta se uită spre arhiepiscop, care nu-i întoarse privirea. Kiva observă că transpira din plin.

Ah, ce bine ar fi fost să beau paharul ăla, se gândi Kiva. Apoi observă că tot personalul de servire dispăruse din încăpere, împreună cu femeia aceea care-i dăduse cristalul ăla blestemat, pe care îl mai ţinea încă sub braţul stâng. Kiva se hotărî să pună chestia aceea pe jos.

Între timp, Grayland se întorsese la pupitru şi-şi ridicase mâinile în aer ca să facă mulţimea să tacă. În cele din urmă, reuşi.

— Ştiu că ultima parte a fost surprinzătoare pentru mulţi

dintre voi, zise Grayland. La fel cum va fi şi următoarea. Fiecare dintre voi a fost invitat aici astăzi şi vi s-a spus că vă vor fi recunoscute serviciile aduse Interdependenţei. Şi acum, exact asta se va întâmpla. Dragii mei prieteni, voi face ca lucrurile să fie cât mai simple. În această încăpere, chiar acum, dacă staţi în faţa mea, sunteţi arestaţi pentru trădare.

Se auziră nişte bubuituri, iar uşile sălii de bal fură deschise zgomotos de gărzile imperiale înarmate, care se revărsară în perimetrul încăperii şi formară un rând în faţa pupitrului, ca o măsură de precauţie în cazul în care cineva ar fi suficient de prost să încerce s-o împuşte pe Grayland.

Dar nimeni nu fu atât de prost. După câteva ţipete şi strigăte iniţiale, mulţimea de trădători extrem de impresionanţi tăcu împietrită.

— Acum: ştiu la ce vă gândiţi. Cum îndrăznesc să vă acuz? Dar nu eu vă acuz, prieteni.

Grayland făcu un semn cu capul spre o uşă laterală care se deschise şi-l dezvălui pe Deran Wu. Se auziră strigăte şi unii năvăliră spre Deran, care fu imediat înconjurat de gărzile imperiale care-şi îndreptară armele spre ei. Deran rămase impasibil.

— Deran a avut amabilitatea să ne dezvăluie în amănunt întreaga conspiraţie, spuse Grayland. Şi trebuie să spun că am fost impresionaţi de teatralitatea ei. Cu Arhiepiscopul Korbijn care urma să mă denunţe în faţa parlamentului în timp ce oferea binecuvântarea, anunţând apoi schisma din sânul bisericii. Şi Contesa Nohamapetan care s-ar fi ridicat să mă acuze c-am pus la cale asasinarea fiicei ei Nadashe.

— Dar ai făcut-o! ţipă contesa. A murit din cauza ta!

— Era vie azi-dimineaţă, când i-am trimis un SMS, spuse Deran Wu şi se auziră icnete de uimire. E pe nava dumitale chiar în acest moment.

— Amirale Emblad, spuse Grayland, dumneata te-ai fi ridicat şi mi-ai fi spus că Marina Imperială nu avea să mai fie sub comanda mea şi apoi, ca o ultimă lovitură de maestru – Grayland îşi mută privirea spre bărbatul care stătea lângă amiral –, dumneata, Jasin Wu, te-ai fi ridicat şi

ai fi anunţat că însăşi Casa de Wu, propria mea casă, nu mă mai putea sprijini în calitate de împărax şi că reprezentai doar una dintre zecile de alte case care erau de aceeaşi părere. Casele acelea, aşa cum poţi vedea, sunt toate reprezentate aici acum.

La dracu', e tare de tot, se gândi Kiva. Încăperea aproape că vibra de tăcerea împietrită.

— Apropo, spuse Grayland, şi făcu din nou un semn către uşă.

— Of, Doamne, ce mai e acum? spuse Arhiepiscopul Korbijn.

Apăru un om suplu, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, care rămase în faţa mulţimii.

— Vere, poate-ţi aminteşti de Căpitanul de Cavalerie Ponsood. I-ai contractat nava, în numele Contesei Nohamapetan, aici prezentă, pentru a urmări şi distruge nava care-l transporta pe Lordul Marce Claremont de la Capăt. Ai făcut asta deoarece contesa credea că Lordul Marce era important pentru mine şi, omorându-l, m-ar fi rănit pe mine.

Kiva o privi pe Contesa Nohamapetan care, în ciuda oricărui efort, nu reuşea să-şi ascundă zâmbetul gândindu-se cum a fost Marce Claremont spulberat în spaţiu.

Futu-i, îşi zise Kiva. *Îmi vine s-o stâlcesc în bătaie.*

Alt bărbat intră pe uşa laterală. Marce Claremont.

— Aţi ratat, spuse el uitându-se spre el. Dar aţi ucis aproape tot echipajul meu de pe navă. Şi *dumneavoastră* sunteţi responsabilă pentru asta, Contesă.

Făcu un pas înapoi, în spatele lui Grayland. Kiva văzu felul cum o privea. *Oh, da. Precis i-o trăgea.*

— Acum, spuse Grayland a II-a de la pupitru, ştiu de ce mă aflu astăzi aici. Să vorbim despre ce vă aflaţi *dumneavoastră* astăzi aici. Vă aflaţi cu toţii aici din cauza a ceea credeţi despre mine. Credeţi că sunt slabă. Credeţi că sunt un copil naiv. Credeţi că îngrijorările mele legate de prăbuşirea curenţilor Fluxului sunt tot atâtea obstacole în calea afacerilor şi a planurilor voastre de preluare a puterii. Credeţi că dacă am viziuni, sunt instabilă psihic,

sau nebună, sau cinică. Credeţi că dacă am devenit împărax în mod întâmplător, nu ar trebui să fiu deloc împărax. Credeţi toate aceste lucruri, în parte sau în integralitatea lor. Şi pentru că le credeţi, aţi conspirat să mă daţi la o parte. Ca să-l puneţi pe vărul Jasin în locul meu. Să menţineţi starea actuală de lucruri atâta timp cât vă va permite starea curenţilor de Flux şi să lăsaţi altora grija legată de ce va urma.

Ei bine, prieteni, aseară am avut o viziune. Una nouă. Şi în viziunea aceea, v-am văzut toate planurile. Toate intrigile. V-am văzut toate fraudele, toate şmecheriile şi afacerile voastre ascunse şi conturile voastre bancare secrete. V-am văzut pe fiecare dintre voi aşa cum sunteţi, nu cum vă arătaţi lumii. Şi în viziunea aceea eraţi aici, în faţa mea. Umiliţi. Aşa cum sunteţi acum.

Spuneţi-mi, dumneavoastră, cei care aţi fi putut fi cei mai buni din Interdependenţă, şi totuşi aţi ales să nu fiţi: Cine este slab acum? Cine a fost naiv? Cine a fost cinic? Şi cine este împăraxul aici?

V-aţi îndoit de mine. Nu vă mai îndoiţi. Aţi venit aici să mă distrugeţi. Nu m-aţi distrus. Aţi venit să-mi daţi foc. Eu sunt focul mistuitor. Veţi simţi cum e să arzi.

Asta a fost viziunea şi profeţia mea. Şi acum e a voastră.

Grayland lăsă minunăţia aia de predică să plutească în aer până când Kiva simţi că i se face pielea de găină pe braţe.

Şi apoi, la fel de neaşteptat, bătu din palme.

— Bine, atunci. Acum trebuie să merg să mă adresez parlamentului, aşa că…

— Eu l-am omorât! urlă Contesa Nohamapetan spre Grayland.

— Poftim? făcu Grayland.

— Pe fratele tău! Rennered! I-am aranjat maşina! zise Contesa şi făcu un pas în faţă spre Grayland, care rămase nemişcată. Din cauza mea a intrat în zidul ăla. L-am ucis. Numai din cauza mea ai devenit împărax! Îmi eşti datoare!

Grayland se gândi la asta în timp ce se îndepărta de pupitru, se îndreptă spre contesă şi o privi drept în ochi:

— Cucoană, nu-ţi datorez nici cât negru sub unghie.

Pe urmă ieşi din sala de bal.

— Cea mai tare petrecere la care-am fost *vreodată!* îi spuse Kiva lui Marce.

EPILOG

— Deci ai învins, îi spuse Attavio al VI-lea fiicei sale, în Camera Memoriei. Marile case au căzut acum într-o confuzie deplină fiindcă atât de multe dintre ele au semnat pentru trădare. Biserica este complet sub controlul tău. Armata se descotoroseşte de elementele ticăloase. Şi ai declarat Legea Marţială.

— *Nu* am declarat Legea Marţială, spuse Cardenia. Am spus parlamentului că are la dispoziţie şase luni să creeze un plan de pregătire a Interdependenţei pentru prăbuşirea Fluxului. Dacă nu se descurcă, atunci o să-i scutesc de asta. În şase luni, încă douăzeci de curenţi de Flux se vor fi prăbuşit. De acum va fi tot mai rău.

— Ai spus că prietenul tău Lord Marce crede că poţi folosi noii curenţi temporari ca să câştigi mai mult timp pentru sisteme.

— Lord Marce poate să fie foarte optimist în gândire. Eu nu pot. Trebuie să iau în calcul cel mai rău scenariu. Şi cel mai rău scenariu este că Interdependenţa este nepregătită, fiindcă parlamentul nu se poate pune de acord şi singura planetă pe care o avem a cărei suprafaţă poate susţine viaţa este blocată de un alt Nohamapetan.

— Şi totuşi, vorbim de o singură navă trimisă la Capăt, spuse Attavio al VI-lea.

— Era o navă *mare,* tată, spuse Cardenia. *Profeţiile Rachelei* are un echipaj de zece mii de puşcaşi marini şi e mai mult decât capabilă să arunce în aer orice iese din găvanul de Flux.

— Da, dar tot e o singură navă…

Cardenia negă dând din cap.

— Nu mai e singura navă. Câteva nave mai mici ale marinei au străpuns găvanul de Flux când Amiralul Emblad a fost arestat. Ştiau că dacă rămân aici vor fi şi ei arestaţi. Patru nave cu totul. Ghreni Nohamapetan tocmai a primit întăriri la Capăt. Şi cine ştie? Poate că acum este şi Nadashe acolo.

Nadashe fugise de pe *Poţi da toată vina pe mine* înainte să fie capturată, cu o sută de milioane de mărci într-un seif digital. Singurul lucru pe care-l lăsase în urmă fusese o notă care spunea: *Lua-te-ar dracu', Deran Wu.* Probabil că Nadashe fusese surprinsă de faptul că Deran dezvăluise că era în viaţă.

Deran, care avea să scape din toată povestea asta, fiindcă intrase în Ministerul Informaţiilor cu un fişier criptat de date conţinând detaliile conspiraţiei şi ceruse o înţelegere pe care ministerul i-o acordase înainte s-o informeze pe Cardenia. Ea se supărase, fiindcă nu avea nevoie de informaţiile lui Deran: găsise tot ce avea nevoie la Jiyi. Ar fi preferat să fi fost şi el înhăţat şi aruncat în aceeaşi celulă cu vărul lui, fiindcă ştia că participase şi el la contractarea navei care distrusese *Oliveer Bransid* şi care aproape îl omorâse pe Marce. Dar s-a gândit că era mai bine să nu apară cu datele acelea în mod magic. Jiyi nu utiliza nişte metode de colectare a datelor complet legale. Probele lui Deran aveau să stea în picioare la proces.

Oricum, Deran devenise un erou acum, după ce povestise cum participase el la adunarea informaţiilor pentru demascarea marii conspiraţii îndreptate împotriva împăraxului. Era o povestioară de rahat, dar era povestioara de rahat care avea să-l propulseze în scaunul de director principal al Casei de Wu. Deran urma să ajungă în biroul în care stătuse Jasin. Şi în fond, asta era tot ce-şi dorise Deran dintotdeauna.

Măcar ştii unde se află, îi spuse vocea din mintea Cardeniei. Nadashe, pe de altă parte, era undeva într-un loc necunoscut. Nu avea acces la fondurile Casei de Nohamapetan – după ce Contesa Nohamapetan se pierduse cu firea şi recunoscuse că-l asasinase pe Rennered, Cardenia ordonase ca toate conturile Nohamapetanilor să fie îngheţate şi supuse unui audit dar tot putea să facă mult rău cu o sută de milioane de mărci.

Sper că te-ai dus la Capăt, se gândi Cardenia. *Atunci aş scăpa de tine pentru un timp.*

— Cred că te-am pierdut, îi spuse Attavio al VI-lea

Cardeniei.

— Mă gândeam la problemele astea, îmi cer scuze.

— Nu mă deranjează să aştept, spuse Attavio al VI-lea.

— Nu te deranjează de fapt absolut nimic, sublinie Cardenia şi apoi zâmbi. Totuşi îmi place mult să vorbesc cu tine. Mi-ar fi plăcut să vorbim mai mult aşa când erai în viaţă. Dar şi acum e plăcut.

— Mulţumesc, spuse Attavio al VI-lea. Atât cât poate să-mi placă ceva, şi mie îmi place.

Cardenia ieşi din Camera Memoriei şi-l găsi pe Marce citind un mesaj de pe tabletă.

— Tocmai vorbeam despre tine, spuse Cardenia apropiindu-se de el.

— Cu prietenii tăi imaginari, înţeleg.

— Nu sunt imaginari. Doar că nu sunt reali.

— E o distincţie foarte subtilă.

— Presupun că este.

— Şi ce spuneai?

— Că tu îţi poţi permite să fii optimist în legătură cu dinamica Fluxului, dar eu nu.

— Nu ştiu dacă sunt optimist în ceea ce priveşte Fluxul, spuse Marce. Pot spune că sunt entuziast. În prezent, ştim mult mai multe decât ştiam acum câteva luni. Pot să-ţi spun ce ipoteză am chiar acum, dacă vrei.

— Te rog, spuse Cardenia drăgăstos – îi plăcea când Marce devenea savant.

— Ceva îmi spune că prăbuşirea de astăzi a curenţilor de Flux este cel puţin parţial influenţată de Ruptură, spuse el.

— Ce vrei să spui prin „influenţată de”?

— Vreau să spun că eu cred că a afectat în vreun fel stabilitatea curenţilor de Flux în spaţiul local. I-a răsturnat. I-a scuturat. Cred că Ruptura a provocat un fel de undă de şoc prin flux, care a avut drept rezultat destabilizarea.

— O undă de şoc.

— Ei, nu *chiar* o undă de şoc, spuse Marce. E cu totul diferit, de fapt. Dar nu pot explica asta într-un limbaj omenesc. „Unda de şoc” este cea mai apropiată formulare

pe care-am găsit-o. Dacă ai cunoaşte limbajul matematic, ţi-aş putea explica.

— Hatide Roynold înţelegea limbajul matematic pe care-l foloseai.

Marce încuviinţă:

— Aşa este. Îl ştia foarte bine.

— Îmi pare rău c-a murit.

— Şi mie. Oricum, toate astea sunt doar o pură speculaţie din partea mea, fiindcă nu cunosc în mod fundamental cum a funcţionat Ruptura. Pot vedea efectul asupra datelor de atunci pe care mi le-a dat Chenevert, dar nu cunosc procesul. Încerc să fac cercetarea în sens invers, pornind de la efect, dar nu e o modalitate grozavă de a înţelege lucrurile. L-ai întrebat vreodată pe Jiyi dacă s-au păstrat date matematice după Ruptură? Sau cum au reuşit s-o producă?

— Nu s-au păstrat înregistrări, minţi Cardenia.

— Ei bine, asta este neplăcut, spuse Marce, insistând. Dar subliniază faptul că în tot acest timp ne-am gândit că nu putem face nimic care să afecteze Fluxul. Dar poate că, în fond, putem. Ştim că am găsit o modalitate să-l închidem.

— Dar există o modalitate să-l deschidem?

— Să deschidem un curent de Flux?

— Da.

Marce dădu din cap în semn de dezaprobare:

— Închiderea unui curent de Flux este relativ uşoară. Trebuie doar să-l tai de la găvanul de Flux.

— „Doar” atât?

— Am spus „relativ”, sublinie Marce. Deschiderea unui găvan de Flux este mult mai dificilă, fiindcă necesită accesarea şi deplasarea prin mediul Fluxului. E în felul următor: închiderea unui curent de Flux e ca atunci când închizi o uşă. Deschiderea unui curent de Flux e ca săparea unui tunel printr-un munte.

— Îmi place când te exprimi în limbaj omenesc, spuse Cardenia.

— Este limbajul meu preferat după cel matematic.

Cardenia arătă spre tabletă:

— La ce te uiţi acolo, la chestii despre curenţii de Flux?

— Nu, e cu totul altceva. Am primit un mesaj de la Sergentul Sherrill, pe care ai cunoscut-o.

— Da, îmi aduc aminte.

— Cinciarul dezafectat a fost trimis către Dalasýsla, spuse el, ridicând tableta pentru a arăta mesajul. Au încărcat înăuntru alimente şi seminţe şi hidroponice, tehnologie, artă şi divertisment care nu sunt vechi de opt sute de ani. Este uimitor cât de repede poate fi umplut un cinciar când împăraxul ordonă cuiva să facă treaba asta.

— Ai spus că au nevoie de toate astea.

— Bineînţeles că au nevoie, confirmă el, lăsând jos tableta. Ar fi trebuit să vezi nava lor.

— Ţi-am spus c-aş fi dorit să vin şi eu.

— Îmi pare bine că n-ai venit. Dar de aceea eşti încă aici.

Cardenia zâmbi auzind acestea:

— Ai aflat de la Dalasýslani ceva ne-ar putea ajuta?

— Am aflat că supravieţuirea e posibilă pentru un timp mai lung decât am fi crezut, atunci când nu ai altă opţiune decât să supravieţuieşti, spuse Marce. Nu sunt sigur că este o lecţie *extraordinară,* dar este o lecţie. Numai că funcţionează doar pentru un număr mic de oameni. Dacă dorim să salvăm milioane, trebuie să gândim la scară mai largă. Şi singurul mod în care o putem face în mod realist este să ducem oameni la Capăt.

— Asta ar însemna ca în partea cealaltă să trecem de o navă mare plină de rebeli, spuse Cardenia. Dacă ai putea găsi o cale care să nu presupună lansarea navelor prin găvanul de Flux până când îşi termină muniţia, te fac Duce de Capăt.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Îmi spui cum să-mi fac meseria, Lord Marce? glumi Cardenia.

— Îmi cer scuze, Majestate.

— Ar fi bine să faci aşa. Şi gândeşte-te la o cale de a ne furişa la Capăt.

— Ei bine, uite care e treaba cu asta, spuse Marce şi luă

tableta, deschizând apoi un document. Cred că am descoperit ceva.

MULŢUMIRI

Iată un lucru adevărat: după ultimele câteva cărţi, am rămas cu un sentiment profund şi stăruitor de recunoştinţă pentru ceea ce face echipa de la Tor pentru cărţile mele şi felul în care le editează. Le-am predat, mai mult sau mai puţin, în ultimul moment posibil, şi totuşi cei de la Tor au făcut o treabă minunată şi au transformat manuscrisul meu într-o carte care merită să fie cumpărată şi preţuită. Îmi place faptul că-şi fac meseria atât de bine; asta mă face să-mi doresc să fac şi eu tot ce pot mai bine.

Prin urmare, din echipa de la Tor, îi adresez multe mulţumiri lui Patrick Nielsen Hayden, redactorul meu; asistentei lui, Anita Okoye; directoarei artistice, Irene Gallo, care l-a ales pe Nicolas Bouvier alias „Sparth” să realizeze impresionanta ilustraţie a copertei (întâmplare adevărată: fiindcă aşa se petrec adesea lucrurile în producţia de carte, lucrarea lui Sparth a fost făcută înainte de terminarea cărţii şi a fost atât de fabuloasă că m-am asigurat că există scene în carte care să se potrivească cu ilustraţia copertei); designerului de carte Heather Saunders; agentei de presă Alexis Saarela; şi redactorului Deanna Hoak, pe care o apreciez în mod special fiindcă am predat cartea în ultimul moment posibil şi am avertizat-o că are probleme din punctul de vedere al redactării. Nu numai că nu m-a asasinat, dar s-a purtat minunat. Le mulţumesc şi lui Devi Pillai, Luciile Rettino, Fritz Foy şi lui Tom Doherty.

Din echipa Tor UK, multe mulţumiri Bellei Pagan şi de asemenea Lisei Brewster pentru ilustraţia copertei de un albastru profund.

Îi mulţumesc ca întotdeauna lui Steve Feldberg şi echipei lui fabuloase de oameni extraordinari de la Audible. La fel, îi mulţumesc lui Wil Wheaton – amice, eşti un tip pe cinste!

Mulţumesc cu umilinţă puternicei echipe a lui Ethan Ellenberg, Bibi Lewis, Joel Gotler şi Matt Sugarman, care

mă ajută în lucrul cu agenţiile şi în chestiunile avocăţeşti.

Le transmit mulţumirile mele lui Meg Frank, Olivia Ahl şi Ryvenna Lewis pentru că m-au căutat, când eram pe ultima sută de metri cu scrierea cărţii, pentru a se asigura că nu-mi pierd complet minţile. La fel, mulţumirile mele lui Kate Baker, Yanni Kuznia şi lui Mary Robinette Kowal şi multor altor prieteni care m-au încurajat când am avut nevoie.

Îi transmit gânduri alese de mulţumire lui Patty Garcia pentru minunatul ei fel de a fi de-a lungul multor ani.

Nu am niciun gând de mulţumire pentru Twitter şi Facebook, care au încercat să mă ispitească în fiecare zi când trebuia să scriu.

(Dar le mulţumesc tuturor prietenilor mei şi familiei mele de pe Twitter şi Facebook, care sunt extraordinari.)

Şi ca întotdeauna, le adresez mulţumiri Kristinei şi Athenei Scalzi, soţia şi fiica mea, care m-au înţeles mai mult decât merit. Aş putea spune mai multe, dar este ora 7 dimineaţa şi am stat treaz toată noaptea ca să termin cartea şi acum mi s-a lichefiat creierul. Oricum, ele ştiu că le iubesc. Le spun asta în fiecare zi şi o scriu în cărţi precum aceasta, chiar acum.

JOHN SCALZI
18.06.2018

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Bestseller *New York Times* & *USA Today*

Continuarea romanului *Prăbușirea imperiului*
(Premiul Locus 2018)

Interdependența, imperiul interstelar al umanității, e pe marginea prăpastiei. Fluxul – calea de a călători între stele – e pe cale de dispariție, lăsând sisteme și civilizații întregi în izolare absolută.

Împăraxul Grayland a II-a e gata să ia măsuri extraordinare ca să ajute omenirea să supraviețuiască, chiar dacă cei din jurul ei cred că amenințarea e doar un mit.

În afara dezastrului iminent, există și amenințarea unui război civil dus în saloanele celor puternici, în piețe sau în lăcașurile de cult, la fel de violent ca cel dintre navele spațiale. Împăraxul și aliații săi sunt înțelepți și plini de resurse, dar la fel sunt și dușmanii lor – iar conflictul va cuprinde întreaga umanitate ca un foc mistuitor.

„Un tur de forță uluitor: John Scalzi are o imaginație explozivă și un umor care extinde granițele science fiction-ului."

Library Journal

ISBN 978-606-43-0095-2

ARMADA powered by NEMIRA